

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

ภาคผนวก

เรื่องย่อนวนิยายร่วมสมัยที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เรื่องย่อนวนิยายร่วมสมัยที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 14 เรื่องนี้ เรียงลำดับตามการอ่านหนังสือเสียงระบบเคซี ดังนี้

1. พระอาทิตย์คืบแรม

โดย ชมัยกร แสงกระจ่าง (2543)

รายละเอียดหนังสือ พระอาทิตย์คืบแรมเคยตีพิมพ์เป็นตอนในนิตยสารขวัญเรือน พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก กรกฎาคม 2543 พิมพ์ครั้งที่ 2 กรกฎาคม 2553 เป็นเรื่องราวของกรรมเด็กหนุ่มผู้พยายามอิงตัวตายแต่ไม่ตาย ทว่ากระสุนที่ตัดผ่านประสาทตาทำให้เขาตาบอด เด็กหนุ่มจึงต้องเรียนรู้การมีชีวิตท่ามกลางโลกมืด

ตอนที่ 1 กรรมรู้สึกครั้งแรกครั้งต้น ในความรู้สึกนั้น เขาได้ยินเสียงใครคนหนึ่งร้องให้อยู่ข้าง ๆ พร้อมกับเอามือของเขาไปแนบแก้ม เขาหลับไป รู้สึกตัวตื่นขึ้นมามีอีกครั้ง หูยังได้ยินเสียงร้องให้อยู่ข้าง ๆ กรรมพยายามจะลืมตาแต่ทำไม่ได้ เหมือนมีอะไรปิดตาเขาอยู่ ก่อนที่เขาจะหลับไปอีกครั้ง ในฝันกรรมฝันถึงตอนที่เขายังเป็นเด็ก แม่ขับรถพาเขามาส่งที่บ้านตา ตามักจะพาเขาไปเดินเที่ยวเล่นในป่าหลังบ้าน สอนให้กรรมนั่งสมาธิ แต่กรรมไม่ชอบ พอไกรพี่ชายของกรรมมาเยี่ยมตา ตาก็สอนให้นั่งสมาธิบ้าง แต่ไกรกลับไม่ชอบนั่งสมาธิเสียยิ่งกว่ากรรม กระทั่งตาตาย กรรมจึงรู้สึกได้ถึงความสุขเสีย ขณะที่ทุกคนกำลังวุ่นวายอยู่กับการเตรียมงานศพตา กรรมเดินมานั่งลงบนแคร่ที่ตาสอนให้นั่งสมาธิ กรรมนั่งสมาธิเพื่อตาและร้องไห้ให้กับตา ก่อนที่กรรมจะรู้สึกตัวตื่น ท่ามกลางความดีใจของทุกคน แต่กรรมก็ยังลืมตาไม่ได้และไม่รู้ว่าตนเองเป็นอะไรอยู่ดี

ตอนที่ 2 ตอนเด็กกรรมเคยลองเงยหน้าขึ้นมองพระอาทิตย์เที่ยงวัน และถูกเพื่อนตัวใหญ่กว่าหัวเราะเยาะและกลั่นแกล้งให้เขาร้องไห้ การถูกเพื่อนแกล้งทำให้เขาอยากย้ายโรงเรียน แต่แม่บอกเขาว่า โรงเรียนนี้ใครๆก็อยากเข้าเรียนทั้งนั้น กรรมจึงเรียนที่โรงเรียนเดิมต่อไป เขากลายเป็นเด็กเรียนดีอันดับหนึ่งของห้อง เป็นที่รักของครูและไม่โดนแกล้งอีก แต่กลับมีคนอื่นโดนแกล้งแทนเขา ทุกครั้งที่เขาสอบได้ที่ 1 เขามักจะได้รับของขวัญจากแม่ และมันก็มีมากขึ้นเรื่อย ๆ ครั้งหนึ่งแม่ซื้อตุ๊กตาหมีให้ แต่กรรมไม่อยากจะรับ โยนตุ๊กตาหมีลงมาจากหน้าต่าง แม่เสียใจร้องไห้ฟูมฟายหาว่ากรรมไม่รัก และพาไปถึงเรื่องที่พ่อแม่มีเมียน้อย พ่อของกรรมมีอาชีพขายอาวุธสงครามให้กับทางกองทัพ นาน ๆ จึงจะกลับบ้านสักครั้ง ตั้งแต่พ่อแม่มีเมียน้อย ไกรก็หลบหน้าพ่อและไม่ยอมคุยกับพ่ออีก พ่อบอกว่าพ่อเกลียดไกรและไม่เห็นไกรเป็นลูก พ่อลืมไปแล้วว่ามีไกรเป็นลูกอีกคนแล้ว ไกรก็ย้ายออกจากบ้านตอนเขาอายุ 20 ปี ขณะที่กรรมอายุ 16 ปี

ตอนที่ 3 วันหนึ่งพ่อกลับมาบ้านด้วยความโกรธที่ไกรเขียนบทความเปิดโปงการค้าอาวุธของทางกองทัพ และทุกครั้งที่พ่อกลับมาบ้าน พ่อก็มักจะทะเลาะกับแม่เรื่องที่มีเมียน้อย ที่โรงเรียนกรรณเป็นเด็กเรียนดี เป็นที่รักของครูและเพื่อน ๆ ดูเหมือนว่าภาพลักษณ์ของเขาจะดีไปเสียทุกอย่าง วันหนึ่งกรรณได้รู้จักกับสุดแสงดาวเพื่อนหญิงคนหนึ่ง การที่มีเธออยู่บนมือเขาทำให้กรรณนึกถึงหนังสือโป๊ที่เขาขโมยมาจากห้องนอนของไกรมาซ่อนไว้ได้เพียง คืนหนึ่งกรรณสะดุ้งตกใจตื่นขึ้นมากลางดึกจากการเคลื่อนไหวของความเป็นหนุ่มของตนเอง แต่เขาก็ไม่รู้ว่าจะปรึกษาใครดี เขาอยากปรึกษาพ่อแต่ไม่กล้า วันหนึ่งไกรโทรศัพท์มาหากรรณ และบอกกันว่าเขาได้งานทำแล้วและอยู่ห้องเช่ากับคนรัก ทำให้กรรณคิดว่าไกรมีคนรักแต่เขาไม่มีใคร

ตอนที่ 4 กรรณได้ยินเสียงพ่อกับแม่ทะเลาะกันดังโครมคราม ปวดหัวจนนึกอยากจะทำเสียงดัง แต่ก็ไม่กล้า เพราะรู้ว่าพ่อไม่ชอบให้ใครทำเสียงดัง ทว่าพ่อกลับชอบยิงปืนและให้กรรณไปหัดยิงปืน แต่จนแล้วจนรอดจนอายุสิบห้าปี เขาก็ยังไม่ได้หัดยิงปืน ที่โรงเรียนกรรณมักจะถูกแกล้งเวลาเดินทางไกลตอนเข้าค่ายลูกเสือและไม่สามารถออกจากป่าได้ เขามีเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อธรณีมาเรียนที่นี้ได้เพราะโควตาของนักกีฬา นับตั้งแต่วันแรกที่ธรณีขอลอกแบบทดสอบ ธรณีก็กลายมาเป็นเพื่อนสนิทของกรรณ แล้วกรรณมองเห็นปืนกระบอกหนึ่งจ่ออยู่ที่ขมับ ท่ามกลางเสียงร้องห้ามของตา

ตอนที่ 5 กรรณนึกไม่ออกว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา แต่เขาจำได้แล้วว่าเสียงที่ดังอยู่ข้างตัวคือเสียงของแม่ แล้วมือของพ่อก็มาแตะที่หน้าผาก กรรณยกมือไขว่คว้ามือพ่อและจับมือพ่อไว้แน่น พ่อถามแม่ว่า หมอว่าอย่างไรเท่านั้น แม่ก็ร้องไห้หนักขึ้นกว่าเดิม ไกรเข้ามาในห้อง กรรณถามไกรว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา ไกรตอบเพียงว่าอุบัติเหตุชนิดน้อย แล้วกรรณก็หลับไป

ในความฝัน กรรณยืนอยู่บนหุบเขาสวยงามและนึกถึงสุดแสงดาว เพื่อนหญิงที่เขาชอบและชอบเขา แต่กลับมีหน้าของเหมือนใจซ่อนทับเข้ามา ก่อนธรณีจะเดินเข้ามา ความสนิทสนมระหว่างเขากับธรณีทำให้หลายคนคิดว่ากรรณและธรณีมีความสัมพันธ์เกินเลยกว่าความเป็นเพื่อน กรรณกังวลแต่ธรณีไม่สนใจ แล้วหุบเขาสวยงามก็กลายเป็นหุบเหว กรรณตื่นขึ้นมาอีกครั้งรู้สึกว่ามีมือกำลังเข้ามาตรวจที่ตาของเขา แม่เดินเข้ามาในห้อง หลับไปอีกครั้ง รู้สึกตัวตื่นเมื่อมีมือแม่มากุมมือกรรณไว้ ก่อนแม่จะร้องไห้อีก ไกรมาที่โรงพยาบาลและอ่านหนังสือให้กรรณฟัง กรรณสังหรณ์ใจว่า เขาจะไม่ได้อ่านมันอีกแล้ว

ตอนที่ 6 ไกรอ่านปรัชญาเกี่ยวกับความรักของอัลมิดรา ทำให้เขานึกถึงสุดแสงดาว กรรณเคยแอบส่งการ์ดรูปกุหลาบสีแดงให้เธอ แต่วันนั้นสุดแสงดาวสลบที่นั่งกับเหมือนใจ คือสุดแสงดาวเก็บการ์ดของเขาไว้ ความรักระหว่างเขากับสุดแสงดาวทำให้เขาอดทนกับทุกเรื่อง แม้แต่เรื่องพ่อ เขาและเธอไปเที่ยวด้วยกัน ดูหนังด้วยกัน วันหนึ่งแม่ถามกรรณว่าเขาอารมณ์ดีขึ้น กรรณ

บอกแม่ว่าเขากำลังมีความรัก แล้วแม่ก็เข้ามาจัดการชีวิตเขา แม่เริ่มห้ามไม่ให้เขามีความรัก แต่เขายังซื้อตุ๊กตา ไปดูหนังกับสุดแสงดาว วันหนึ่งแม่สะกดรอยตามกรรมไปถึงโรงหนัง แม่ไม่ยอมให้เขามีแฟน เขาทั้งเกลียดและสงสารแม่ระคนกัน นับตั้งแต่วันที่แม่สะกดรอยตามกรรมไปถึงโรงหนัง สุดแสงดาวก็ห่างจากเขาออกไปทุกที ๆ ทำให้ชีวิตเขามาสู่ความทุกข์จากเสียงพ่อแม่ทะเลาะกันอีก

ตอนที่ 7 เหมือนใจมาเยี่ยมกรรมที่โรงพยาบาล กรรมถามถึงธรณี เพื่อนสนิทของเขา เหมือนใจบอกว่าธรณีไม่อยู่แล้ว แต่เขากลับจำไม่ได้ว่าธรณีไปไหน กรรมจำได้ว่าหลังจากเขาห่างจากสุดแสงดาว กรรมไปวิ่งออกกำลังกายที่สนามกีฬาใกล้บ้าน ธรณีรู้จึงชวนเขาไปออกกำลังกายที่สนามกีฬากลาง กรรมรู้สึกสนิทสนมกับธรณี ธรณีทำให้เขาแข็งแกร่งขึ้น แต่ต่อมาแม่ก็มาเกลียดเกลียดถามเรื่องธรณี และห้ามเขาค้างกับธรณี วันหนึ่งฝนตกหนัก กรรมต้องค้างที่หอพักของธรณี แม่ตามมาที่หอพักและเข้าใจว่ากรรมเป็นลักเพศ ทั้งที่เขาไม่ได้เป็นและไม่อยากให้แม่ผลักดันให้เขาเป็นด้วย เขาทะเลาะกับแม่ แม่ตบหน้าเขา กรรมจึงก้าวลงจากรถและวิ่งหนีแม่

ตอนที่ 8 กรรมวิ่งมาไกล และพบกับธรณี ธรณีไล่ให้เขากลับไป แล้วเขาก็ตื่นมาพบกับเสียงของพ่อ หลังจากเหตุการณ์รุนแรงของเขากับธรณี กรรมก็ไม่อยากคบเพื่อนคนไหน ชีวิตเต็มไปด้วยความเหงาและความเศร้า การเรียนของเขาตกต่ำลง ครูพยายามถามว่าเขามีปัญหาอะไร แต่กรรมก็ตอบครูไม่ได้ ความผิดหวังของครูรวมกับความผิดหวังของแม่ ทุกคนรอบข้างเริ่มหันหลังให้กรรม วันหนึ่งเขาจึงแอบหนีบ้นออกมาจากห้องนอนของพ่อ กรรมนึกถึงพ่อ ก่อนจะยิงตัวตาย

เหมือนใจบอกให้แม่บอกความจริงว่าเกิดอะไรขึ้นกับกรรม แต่แม่ไม่กล้า ในที่สุดเหมือนใจก็บอกความจริงกับกรรมว่า เขายิงตัวตาย และเขาจะต้องตาบอด พ่อเปิดประตูห้องเข้ามาบอกเขาไว้ และห้ามไม่ให้เหมือนใจมาเยี่ยมกรรมอีก

ตอนที่ 9 กรรมรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา คนที่เขาเห็นในความฝัน คือ ตาและธรณีนั่นตายไปแล้ว คนที่เขาได้ยินเสียงนั้นคือความจริง พ่อบอกว่าเขาจะต้องมองเห็น แต่เสียงนั้นก็เต็มไปด้วยความไม่แน่ใจ แม่ยังคงร้องให้ได้ทุกวัน วันหนึ่งเขาหลุดจากเตียงอยากจะเข้าห้องน้ำ แม่พยายามพาเขาเข้าไป เขาทำแก้วน้ำตก แม่ร้องไห้และตะโกนให้เขาเปิดประตู ทำให้เขารู้สึกทุเรศตัวเองจนไม่ยอมลุกจากเตียงอีก ทั้งที่หมอพยายามบอกให้เขาลุกจากเตียง พ่อมารับเขากลับบ้าน ขณะรถมารับนั้นเขาตกบันได และคิดว่าชีวิตนี้เขาจะทำอะไรเองไม่ได้เลยหรือ กรรมรู้สึกตื่นเต้นที่ได้กลับมาบ้านที่เขาจำได้ว่าอะไรอยู่ตรงไหน กรรมรู้สึกโกรธที่ใครต่อใครพยายามเข้ามาจู่เขา นับตั้งแต่เขากลับมาที่บ้าน กรรมกลายเป็นพระราชอาชญากรของบ้าน แทบไม่ได้กระดิกตัวไปไหน โดยมีเด็กอ้วนกับน้ำมะเฟืองคอยรับใช้เขา กรรมเริ่มร้องไห้และอาละวาด ใช้เวลานานหลายชั่วโมงครุ่นคิดถึงเรื่องต่างๆ และคิดว่าอยู่ได้อย่างไรถ้าตาบอดอยู่เช่นนี้ นึกถึงคนตาบอดที่มาขายล็อตเตอรี่ตอนเขายังเด็ก นึก

ถึงตัวเองตอนไปขายล็อตเตอรี่แล้วก็นึกทุเรศตัวเอง นั่งคิดใคร่ครวญว่า หากพ่อแม่ไม่อยู่แล้ว เขาจะอยู่ได้อย่างไร ทำไมเขามาตัวตายแล้วจึงไม่ตาย เขารู้สึกเจ็บเมื่อคิดได้ว่าตัวเองไม่ตายเพราะจะต้องคาบอด

ตอนที่ 10 กรรมให้เด็กอ้วนต่อโทรศัพท์ถึงเหมือนใจ แต่เหมือนใจไปเรียนกวดวิชา นั่นทำให้เขาเจ็บปวดและเริ่มอาละวาดปิดข้าวของต่างๆตกจากโต๊ะ แม่เข้ามาบอกเขาไว้ กรรมพยายามถามแม่ว่าทำไมตาเขารักษาไม่หาย เมื่อไม่ได้รับคำตอบเขาจึงไล่ทุกคนออกจากห้อง และนั่งร้องไห้อยู่บนเตียง เหมือนใจโทรศัพท์มาหาเขา เขาถามถึงสุดแสงดาว เหมือนใจบอกว่าจะพาสุดแสงดาวมาเยี่ยม พ่อมาเยี่ยมและลูบหัวเขา กรรมเพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าตนเองได้รับความรักสมบูรณ์แบบทั้งที่เสียดวงตาไปแล้ว เข้าวันต่อมาเหมือนใจกับสุดแสงดาวมาเยี่ยมเขาเหมือนใจบอกกรรมว่าเธอจะสอบเข้าบัญชีจุฬา ก่อนลากลับด้วยเสียงโวยวายตามแบบของเธอ กรรมคิดว่าหากเขาตาดีคงได้เดินออกไปส่งเหมือนใจถึงหน้าบ้าน กรรมถามว่ารถของเหมือนใจสีอะไร เหมือนใจบอกให้เขาออกไปดู ทำให้เขาโกรธมากและไม่อยากให้เหมือนใจมาเยี่ยมอีก

ตอนที่ 11 เหมือนใจและสุดแสงดาวหายไปสองอาทิตย์ ระยะเวลาที่มีเพื่อนชายสองคนมาเยี่ยมเขาที่บ้าน แต่กรรมรู้สึกอายจึงให้เด็กอ้วนไปบอกว่าเขาหลับอยู่ แม่ได้รับคำแนะนำจากใครไม่รู้ให้ซื้อแผ่นซีดีมาให้กรรมฟัง แต่เขาไม่ชอบฟังเพราะต้องเรียกเด็กอ้วนมาเอาแผ่นใส่เครื่องให้ วันหนึ่งเด็กอ้วนไม่อยู่ แม่เข้ามาพยายามใส่แผ่นซีดีให้กรรม แต่แม่ใส่ไม่เป็น กรรมจึงลองเอาแผ่นซีดีใส่เครื่องเอง วันหนึ่งเหมือนใจมาบังคับให้เขาแต่งตัว เหมือนใจพากรรมออกไปเดินเล่นที่สนามหญ้าหน้าบ้าน คูต้นไม้และพาไปดูรถสีแดงคันใหม่ของเธอ เหมือนใจพากรรมออกไปขับรถเล่น โดยมีแม่ตามไปด้วย เหมือนใจพากันไปดูมูลนิธิพัฒนาคนตาบอด ขณะนั่งรถเหมือนใจพยายามพูดให้กรรมยอมรับความจริงว่าตาของเขารักษาไม่หาย เพราะประสาทตาของเขามันเสียไปแล้ว กรรมร้องไห้ด้วยความเสียใจ

ตอนที่ 12 กรรมไม่อยากไปมูลนิธิพัฒนาคนตาบอด ไม่อยากมีชีวิตโรค แต่เมื่อเหมือนใจรีบเร่ง เขาก็ยอมไปมูลนิธิพัฒนาคนตาบอด ที่มูลนิธิเจ้าหน้าที่แนะนำว่ากรรมควรจะมาอยู่ที่มูลนิธิเพื่อฝึกการช่วยเหลือตัวเอง ทำอาหาร ฝึกอาชีพ ขึ้นรถเมล์ แต่เขาก็ขอให้เหมือนใจพากลับไปทันทีที่กลับถึงบ้าน กรรมเดินเข้าบ้านเอง โดยมีเสียงของน้ำมะเฟืองบอกเขาตลอดทางว่า ไปทางซ้ายๆ ไปทางขวาๆ แต่ชีวิตของเขาก็มียคนเตรียมของให้ ร้องกรีดกรีดเวลาเขาทำของ หล่นจนเขานึกรำคาญ พ่อมาเยี่ยมเขา เขาอยากให้อ่านหนังสือความจริงกับเขาเสียที พ่อเพียงแต่ถามว่าเขาอยากได้อะไร ทำให้เขารำคาญ เมื่อหน่าย การที่คนมาแวดล้อมอยู่ข้างตัวเขา ทำให้เขาอยากตายอีกครั้ง วันหนึ่งไกรมาเยี่ยมกรรม และเอาเทปหนังสือเสียงที่เขาอ่านเองมาให้กรรมฟัง แต่กรรมกลับรู้สึกเหมือนโดนสะกิดแผลในใจ กรรมทะเลาะกับไกร แต่เขาก็เข้าใจแล้วว่าไกรออกไปอยู่พาท

เมนต์เองนั้น ไม่ได้มีความสุขอย่างที่เขาคิด กรรมจึงโทรไปขอโทษไกร และขอมึงเพลงหนังสือของไกร ทำให้ได้มุมมองการดำเนินชีวิตใหม่ ๆ ขณะฟังเพลงเขาจึงคิดว่าอยากจะอัดเทปถึงไกรซักคน ในที่สุดเขาจึงคิดได้ว่าจะอัดเทปเล่าทุกอย่างให้สุดแสงดาว

ตอนที่ 13 กรรมให้เด็กอ้วนส่งเทปไปให้สุดแสงดาว แต่สุดแสงดาวก็เจ็บไป เหมือนใจมาหากรรมที่บ้าน ขอให้เขาเปิดเพลงคลาสสิกให้ฟัง แต่กรรมกลับเปิดเพลงลูกกรุง กรรมโกรธและขายหน้ามาก เรียกเด็กอ้วนมาต่อว่า เหมือนใจพากรรมไปเดินเล่นที่สนาม และขอให้แม่พาไปที่มูลนิธิพัฒนาคนตาบอด บอกแม่ว่าไม่ต้องรอเธอ เพราะอีกไม่นานมหาวิทยาลัยก็จะเปิดแล้ว ทำให้กรรมเสียใจมากที่เขายังไม่สามารถเข้ามหาวิทยาลัยได้ กรรมดีใจมากที่สุดแสงดาวฝากเทปกับเหมือนใจมาให้ แต่เมื่อฟังเทปแล้ว เขากลับรู้สึกเจ็บปวด และเปรียบเทียบระหว่างสุดแสงดาวกับเหมือนใจ ไกรอ่านหนังสือเสียงใส่เทปมาให้เขาฟัง เรื่อง แสงสว่างในโลกมืด ทำให้เขาได้รู้ชีวิตของคนตาบอดคนอื่น และรู้ว่านี่เป็นโลกใหม่ที่เขาค้นพบ และเริ่มเล่าเรื่องที่เขารับหนังสือไปให้สุดแสงดาวฟัง สุดแสงดาวพาเพื่อนกลุ่มใหญ่มาเยี่ยมเขา แต่กรรมกลับรู้สึกว่าตัวเองไม่มีส่วนร่วมใดๆ เขาจึงเริ่มอัดเทปส่งให้เหมือนใจแทนสุดแสงดาว สามวันต่อมาเหมือนใจพากรรมไปดูหนัง กรรมดีใจมากเพราะเขาอยากนั่งรถไปกับเหมือนใจ ตื่นใจที่มีเหมือนใจนั่งบรรยายให้ และฟังเสียงจากโรงหนัง เขารู้สึกทุกข์ใจที่ต้องนั่งฟังโดยไม่เห็นภาพ แต่ก็ออกจากโรงหนังไม่ได้ เพราะเหมือนใจยังดูหนังไม่จบ

ตอนที่ 14 กรรมรู้สึกทรมานที่เหมือนใจไม่บรรยายอะไรให้เขาฟัง หนังสือเริ่มเข้มข้นขึ้น เขารู้สึกสนุกโดยไม่รู้ตัว หลังจากดูหนังจบ เหมือนใจพากรรมมากินแมกโดนัล เขาคิดว่าอีกไม่นานเหมือนใจก็จะไปจากเขาเหมือนคนอื่น ๆ กรรมได้พบกับจารณ รุ่งพีของเหมือนใจ ที่นี่เอง กรรมบอกเหมือนใจว่าเขาจะไปมูลนิธิพัฒนาคนตาบอดแล้ว ไม่กี่วันต่อมา เขาก็เข้ามาอยู่ในมูลนิธิพัฒนาคนตาบอดพร้อมกระเป๋าเสื้อผ้า เขาพบกับคุณพีร์ หัวหน้าครูฝึก คุณพีร์พาเขาไปสำรวจรายละเอียดของห้องว่ามีอะไรบ้าง เขาหากระเป๋าเสื้อผ้า นึกไม่ออกเลยว่าจะจัดเสื้อผ้าให้ตัวเองอย่างไร เพราะที่บ้านมีคนจัดเสื้อผ้าให้เขาตลอด ก่อนคุณพีร์จะเดินออกจากห้องไป

ตอนที่ 15 คุณพีร์กลับเข้ามาในห้องและพากรรมเข้าไปในห้องครัว คุณพีร์แนะนำว่าในห้องครัวมีอะไรบ้าง เพียงแค่หยิบจานออกจากตู้เขาก็ทำงานตก แต่ไม่แตก เขาลงไปคลานหาจาน คุณพีร์ให้กรรมหั่นผัก กรรมหยิบกะละมังที่คุณพีร์บอกและทำกะละมังหั่น มีเจ้าหน้าที่คนหนึ่งเดินมาทัก เธอชื่อคุณนิค ขณะหั่นผัก ฟังคุณพีร์กับคุณนิคคุยกัน ทำให้กรรมรู้สึกว่าตัวเองโดนดูถูก เขาทำมีดบาดมือ คุณนิคพากรรมไปทำแผล คนที่ไปฝึกนวนคกลับมาแล้ว มีผู้หญิงคนหนึ่งมาทักทายกรรม มือของเธอได้ไปตามตัวเขา ทำให้เขาไม่พอใจ กรรมไม่ได้อาบน้ำ เพราะรู้สึกไม่สบายกับสถานที่ใหม่ คุณพีร์พากรรมไปเดินเล่น ผ่านคนตาบอดที่กำลังเชียร์บอล คืนนั้นกรรมนอนไม่หลับ

เพราะหมั่นกลืนตัวของคุณบุญส่ง เสี่ยงคุกกันของคนข้างห้องและเสี่ยงกรณของคุณบุญส่งที่ทำให้เขาราคาญ กรรมพล็อตกลับไปตอนใกล้สาธ คุณพีร์ปลุกให้เขาดิ้นขึ้นมาอาบน้ำ และบอกว่าจะพาไปหาคุณนิต เพื่อเรียนการใช้ไม้เท้าของคนตาบอด คุณพีร์พากรรมไปหัดเดินไม้เท้า เขารู้สึกว่าไม้เท้าเป็นสัญลักษณ์ของคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และมันเป็นเครื่องแบ่งแยกเขาออกจากคนตาดี เขาจึงฟาดไม้เท้าลงกับพื้นด้วยความกดดัน

ตอนที่ 16 กรรมรับไม้เท้ามาถือไว้ คุณนิตพูดให้กรรมช่วยเหลือตัวเองเสียงแข็ง แต่คุณพีร์ประชดกรรมว่ากรรมเป็นลูกคนมีเงิน ไม่จำเป็นต้องฝึกก็ได้ กรรมรู้ว่าเขากำลังจะสูญเสียเพื่อนที่ดีไป เขาจึงยอมฝึกเดินด้วยไม้เท้า การสนทนาระหว่างการฝึกทำให้กรรมรู้ว่าที่จริงแล้วคุณพีร์ไม่ได้ตาบอดตอนกำเนิด บ่ายวันนั้นคุณพีร์เล่าเรื่องของเขาให้ฟังว่า คุณพีร์เริ่มรู้ว่าตัวเองจะต้องตาบอดในอีก 3 ปี เขาเริ่มมองไม่เห็นลงเรื่อย ๆ จึงไปพบจักษุแพทย์ คุณพีร์บอกเพื่อนว่าเขาจะฆ่าตัวตายหลังจากตาบอด เขาไปดูพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกในทุกๆวัน ตลอดสองปีก่อนตาบอด คุณพีร์จะดูอ่านหนังสือ ซึ่งทำให้เขาเรียนดีขึ้น คุณพีร์เรียนจบมหาวิทยาลัยโดยมีเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเขาที่รู้เรื่องนี้ หลังจากเรียนจบ คุณพีร์ไปสอนหนังสือที่โรงเรียนแถวบ้านนอกหนึ่งปีเต็ม โดยไม่ได้บอกใครแม้แต่พ่อแม่ว่าเขาจะตาบอด ก่อนเขาจะมาอยู่ที่มูลนิธิ หลังจากตาบอด เขากลับไปอยู่บ้านกับพ่อแม่ พ่อแม่เป็นทุกข์มากกับการตาบอดของเขา เขาเขียนจดหมายไปหาเพื่อน และบ่นเรื่องสุขภาพ เพื่อนๆส่งยานอนหลับมาให้คุณพีร์ คุณพีร์กำหนดวันตายและกินยาฆ่าตัวตาย เขาดิ้นขึ้นมาในโรงพยาบาลหลังจากหลับไปสองวัน พ่อของเขາบอกว่า ไม่ให้คุณพีร์ตายอีก พ่อบอกว่าทุกวันนี้พ่อก็ทุกข์มากพอแล้วที่ทำให้ลูกเกิดมารับกรรม นับจากวันนั้นคุณพีร์ก็ไม่อยากตายอีก เขามาฝึกใช้ชีวิตที่มูลนิธิ เรื่องที่คุณพีร์เล่า ทำให้กรรมรู้สึกอยากกราบคุณพีร์

ตอนที่ 17 สามวันต่อมา แม่แะมาเยี่ยมกรรม เขาบอกแม่ว่าจะอยู่ที่นี้อีกสองเดือน เขาบอกแม่ให้ใครเอาเทปเสียงมาให้ แต่บ่ายวันนั้นคนที่เอาเทปเสียงมาให้เขาคือพ่อ พ่อยังคงให้ความหวังว่ากรรมจะต้องหาย แต่กรรมกลับรู้สึกว่าตัวเองใจเย็นกว่าพ่อ คึนนั้กรรมฟังเทปเสียงปรัชญาชีวิตของไกร ชีวิตของกรรมเริ่มลงตัว เขาเริ่มไปไหนมาไหนได้ แม่ น้ำมะเฟือง และเด็กอ้วนมาเยี่ยมเขาอยู่เรื่อย ๆ กรรมเริ่มถามเด็กอ้วนว่า คุณนิตมีหน้าตาอย่างไร คุณพีร์มีหน้าตาอย่างไร เด็กอ้วนถามว่าคนรอบ ๆ ข้างกรรมเป็นเพื่อนของกรรมหรือเปล่า ทำให้กรรมอยากรู้จักเพื่อนคนอื่น แต่คุณพีร์ก็บอกว่าอย่าไปสนใจ กรรมไม่เชื่อคุณพีร์ จึงเริ่มทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ กรรมรู้จักกับสถิติ ชายหนุ่มผู้ตาบอดเพราะทำมอเตอร์ไซด์คว่ำ วันต่อมาสถิติแนะนำให้กรรมรู้จักกับผู้หญิงตาบอดชื่อเฟื่องฟ้า เฟื่องฟ้าเลื่อนมือไล่ไปตามตัวของกรรม ทำให้กรรมไม่อยากรู้จักกับสถิติและเฟื่องฟ้าอีก คุณพีร์จึงเล่าให้กรรมฟังว่าคนตาบอดมีร้อยพ่อพันแม่ มีทั้งคนดีและคนเลว สถิติเป็นคนไม่ดี มีเรื่องชู้สาวหลายครั้งแล้ว หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ กรรมก็ได้ยินข่าวว่า สถิติ

ถูกไล่ออกจากมูลนิธิเพราะเขาทำเฟื่องฟ้าทิ้ง ส่วนเฟื่องฟ้าก็มีพ่อแม่มารับกลับบ้านไปเช่นกัน
จิตใจของกรรมห่อเหี่ยวด้วยเรื่องของสถิติอยู่หลายวัน วันหนึ่งเหมือนใจพาสุดแสงดาวมาเยี่ยม
กรรม กรรมเล่าว่าเขาจะออกไปฝึกเดินข้างนอก สุดแสงดาวเอยตามตรงว่าเธอรับไม่ได้ที่รู้ว่ากรรม
จะออกไปเดินสะเปะสะปะอยู่ข้างนอก โดยมีสุดแสงดาวรออยู่ข้างนอก กรรมให้เหมือนใจพาเขา
เข้าไปสำรวจทุกอย่างในมูลนิธิ เขาถามทุกที่ที่เขาอยากรู้

ตอนที่ 18 คุณนิคให้กรรมออกไปฝึกเดินข้างนอก โดยให้กรรมเดินออกไปซื้อนมกล่อง
ที่ซูเปอร์มาร์เก็ต กรรมตั้งต้นจากที่ทำการของมูลนิธิ โดยมีคุณนิคยืนคอยอยู่หน้ามูลนิธิ กรรม
ตะโกนเพราะหวังว่าจะมีใครช่วยเหลือ ในครั้งแรกนั้นไม่มีใครช่วยเหลือเขา เขาคิดจะเลิกทดสอบ
เขากัดฟันตะโกนขอความช่วยเหลืออีกครั้ง และมีคนมาช่วยเหลือเขาจริงๆ เขาเดินมาถึงหน้าซูเปอร์
มาร์เก็ต มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งขอสตางค์จากแม่จะเอามาให้กรรม แต่กรรมตอบอย่างสุภาพว่า
เขาไม่ใช่ขอทาน กรรมเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ตซื้อนมกล่องมาให้คุณนิค และซื้อเวเฟอร์กล่อง
หนึ่งมาฝากคุณพิร์ ขากลับมีชายคนหนึ่งมาส่งกรรมถึงหน้ามูลนิธิ เมื่อมาถึงมูลนิธิ คุณนิคเล่าให้
กรรมฟังว่าชายคนนั้นขายข้าวโพดต้มอยู่หน้าซูเปอร์มาร์เก็ต เขามีลูกสาวตาบอดเหมือนกัน แต่ลูก
สาวของเขาตายไปแล้ว และเขาจะมาส่งลูกศิษย์ของคุณนิคทุกคน แล้วคุณนิคก็ให้กรรมทำบท
ทดสอบบทต่อไป โดยให้นั่งรถเมล์สาย 73 หน้าปากซอยไปอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ แล้วนั่งรถกลับมา
ลงปากซอย และเดินกลับเข้ามูลนิธิ ระหว่างขึ้นรถเมล์กรรมพบผู้หญิงกับผู้ชายสูงวัยสองคน ทั้ง
สองตกใจมากที่ครูใจยักษ์ให้กรรมขึ้นรถไปถึงอนุสาวรีย์ชัยฯ ทั้งสองหวังดีให้กรรมลงรถพร้อมกัน
ทั้งที่ยังไม่ถึงอนุสาวรีย์ชัย แต่กรรมก็ปฏิเสธอย่างสุภาพ ในที่สุดก็มาถึงอนุสาวรีย์ชัยฯ และกลับ
มาถึงมูลนิธิอย่างปลอดภัย คุณนิคกับคุณพิร์รออยู่แล้ว แล้วกรรมก็ได้รู้ว่าคุณนิคไปกับรถเมล์ด้วย
เขายกมือขึ้นไหว้ผู้ที่ให้บทเรียนชีวิตด้วยความซาบซึ้ง

ตอนที่ 19 กรรมอยากเรียน ม.ปลายต่อ คุณพิร์ให้กรรมเรียนอักษรเบรลล์และพิมพ์ดีด
กรรมรู้สึกเหนื่อยที่ต้องจำสิ่งใหม่ ๆ เป็นอย่างมาก เมื่อแม่กับเหมือนใจมาเยี่ยมกรรมจึงเล่าเรื่องที่
เขาเรียนพิมพ์ดีดและเรียนอักษรเบรลล์ให้ฟัง เขาบอกให้แม่เตรียมเงินไว้ซื้อพิมพ์ดีด และให้เหมือน
ใจหาตำราพิมพ์ดีดมาอ่านให้เขาฟัง สองสัปดาห์ต่อมาแม่กับเหมือนใจไม่มา แต่คนที่มาเยี่ยมกลับ
เป็นไกร พี่ชายของกรรมนำหนังสือเสียงของ ดิด นัท ฮัล มาให้ กรรมถามถึงพ่อ ไกรไม่ตอบอะไร
เขาสัมผัสได้ถึงความสำเร็จในหัวใจของพี่ชาย วันต่อมาเหมือนใจกับจรรย์มาเยี่ยมกรรม ทำให้กรรม
เสียใจมาก เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนไร้ค่าอีกครั้ง อยากโยนไม้เท้าทิ้ง อยากกลับบ้านไปนอนนิ่งๆบน
เตียงอีกครั้ง กรรมเดินเข้าไปในมูลนิธิเงียบ ๆ ได้ยินเสียงคุณพิร์ กรรมร้องให้ออกมา คินนั้นกรรม
เล่าเรื่องที่เหมือนใจมากับจรรย์ คุณพิร์ถามว่ากรรมชอบเหมือนใจหรือไม่ แล้วคุณพิร์ก็เล่าเรื่อง
ความรักของเขาให้กรรมฟัง

ตอนที่ 20 หลังจากผ่านการฝึกที่มูลนิธิพัฒนาคณาบอด คุณพีร์ก็กลายเป็นคนตาบอดที่โดดเด่นในระยะเวลาอันรวดเร็ว เป็นที่สนใจของสื่อมวลชน และกลายเป็นวิทยากรคนตาบอดในด้านปรัชญา คุณพีร์บอกว่าเขาจะเป็นนักเขียนตาบอด และเล่าอีกว่า การเป็นวิทยากรเป็นที่ฮือฮามาก เพราะนาน ๆ จะมีคนตาบอดสอนหนังสือได้สักคนหนึ่ง แต่คุณพีร์ก็สอนได้ในระยะหนึ่งเท่านั้น เพราะต้องคอยฟังเสียงจากผู้อื่น และข้อจำกัดในการใช้หนังสือ เมื่อความตื่นเต้นของสื่อมวลชนลดลง คุณพีร์ก็กลายมาเป็นคนตาบอดเหมือนเดิม ความปรารถนาจะมีชีวิตเหมือนคนอื่น ทำให้คุณพีร์กล้าที่จะลองทำทุกอย่าง และการเป็นครูสอนหนังสือนี้เอง ทำให้เขาได้พบผู้หญิงคนหนึ่งและบอกว่าเขาคือวีรบุรุษ ต่อมาเธอก็มาหาคุณพีร์ถึงมูลนิธิ เธอชื่อนิยา ทุกครั้งที่เธอมาหาเขา เธอจะอ่านหนังสือเสียงมาให้เขาฟัง นิยาขับรถมาหาคุณพีร์บ่อย ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างคุณพีร์กับนิยาดำเนินไปเป็นปี แต่เขาก็ไม่เคยบอกกรณียา วันหนึ่งนิยาขับรถพาคุณพีร์ไปดูต้นไม้ เธอมักจะทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนตาดีเสมอ เขาอยากเห็นหน้าเธอ คุณพีร์เล่าเรื่องที่เขาไปรับไปส่งทุกวัน นิยาจึงพาคุณพีร์ไปรับที่ทะเล นั่นทำให้เขาซาบซึ้งจนต้องร้องไห้ ต่อมานิยาก็พาคุณพีร์ไปลาตัวที่ทุ่งนาแถวอยุธยา คุณพีร์เริ่มพานิยาไปรู้จักกับเพื่อนๆ ของเขา แล้ววันหนึ่งนิยาก็มาบอกว่าคุณพีร์ที่มูลนิธิ เธอบอกว่าจะไปจากเขาโดยไม่บอกเหตุผล บอกให้เขาเข้มแข็ง แล้วเธอก็จากไป

ตอนที่ 21 คุณพีร์บอกว่าเขาโชคดีเหลือเกินที่ได้พบกับนิยา แล้วบอกภรรยาว่าเขาตาบอด เพราะกรรมพันธุ์ ไม่ได้ตาบอดด้วยการกระทำของตัวเอง แต่ชีวิตของเขาจะต้องไม่บอด ทุกคนได้หัวใจมาดวงเท่ากำปั้นคนละหนึ่งดวงเท่ากัน และจะต้องมาสู้ชีวิตร่วมกันให้ได้

คุณพีร์เล่าว่าหลังจากนิยาหายไปจากชีวิต เขาก็ลาออกจากมูลนิธิจะไปตั้งหลักที่บ้าน คุณนิคแนะนำให้เขาเปิดร้านนวดแผนโบราณ กลับถึงบ้านพ่อแม่ดูแลเขาเป็นอย่างดีจนคุณพีร์รู้สึกว่า การดูแลของพ่อแม่เป็นปัญหา การขึ้นเรือน ลงเรือน กินข้าว อาบน้ำ จะเป็นปัญหาเสียหมด พ่อแม่บอกชาวบ้านมาพูดคุยให้กำลังใจคุณพีร์ ในจำนวนคนที่มาเยี่ยมคุณพีร์ได้พบกับครูสุตใจ ครูประจำชั้นที่เคยใช้งานเขา เมื่อครั้งที่เขาตาดี คุณพีร์ถึงกับร้องไห้เมื่อพบครูสุตใจ หลังจากคุณพีร์ส่งบลง ครูสุตใจจึงได้คุยกับคุณพีร์อีกหลายเรื่อง ไม่กี่วันต่อมาครูสุตใจก็แนะนำให้คุณพีร์ไปเปิดร้านนวดที่บ้าน ชาวบ้านต่างเรียกคุณพีร์ว่า หมอพีร์ โดยใช้ตึกแถวหน้าบ้านของครูสุตใจเป็นร้านนวด โดยใช้ประกาศณียบัตรจากมูลนิธิเป็นเครื่องหมายรับรอง วันเปิดร้านของเขามีคนมาร่วมงานคับคั่ง คุณพีร์ตื่นตื่นกับกิจการส่วนตัวของเขาไม่น้อย ในระยะแรกครูสุตใจมาดูแลเขาแต่เช้า แต่ระยะต่อมาเขาก็ขอร้องครูว่าเขาจะดูแลตัวเอง มีลูกค้ายามากมายมานวดกับเขา แล้วปัญหาใหญ่ก็คือ มีหญิงสาวเสียงเหมือนนิยามาขอนวด

ตอนที่ 22 ในวันแรกเขาไม่ขอมนวดให้เธอ เพราะเขาไม่ต้องการมีนิยาสองในชีวิตร แต่เขาก็มิได้บอกเหตุผลออกไป เมื่อเธอมาหลายครั้งเข้าคุณพีร์ก็ยอมนวดให้ ทำให้เขาได้เห็นความ

แตกต่างระหว่างเธอกับนิยา ทั้งรูปร่างและอายุของเธอ คุณพีร์จึงได้รู้ว่าการหนีไม่ใช่วิธีการแก้ปัญหา เขาควรจะเผชิญหน้ากับความเป็นจริง คุณพีร์จึงเริ่มเผชิญหน้ากับความเป็นจริงในหลายกรณี และเริ่มไปงานสังคม วันหนึ่งคุณพีร์ไปงานแต่งงานของเพื่อน และพบกับผู้หญิงคนหนึ่ง เธอถามเขาว่า ตามบอดหรือ ตามมาด้วยคำพูดว่า นี่เป็นงานแต่งงานนะ ไม่ใช่งานทำทาน และกล่าวหาว่าเขามาหลอกหากินในงาน คุณพีร์สำรวจจิตใจของตนเอง และพบว่าเขายังเผชิญความเป็นจริงได้ไม่มากนัก คุณพีร์เล่าว่าต่อมาครูสุดใจล้มป่วย ลูก ๆ ของครูสุดใจดูแลครูสุดใจเป็นอย่างดี เขาต้องการตอบแทนพระคุณของพ่อ แม่และครูสุดใจ เขาจึงคิดจะบวช และตั้งจิตอธิษฐานขอให้ได้บวช โดยมีรุ่นน้องชื่อ นนท์ ช่วยหาวัดให้ ตอนแรกเขาตั้งใจจะบวชที่วัดประจำอำเภอ แต่เมื่อเจ้าอาวาสรู้ว่าเขาดาบอด คำตอบในการบวชจึงไม่ได้ นนท์หาวัดให้คุณพีร์ไม่ได้ คุณพีร์จึงตกลงจะไปบวชที่วัดป่า แล้วพระก็บอกให้หันทบวชด้วย วันแรกของการบวช พระพีร์ก็ไปบิณฑบาต วันที่สองมีชาวบ้านมาทำบุญวันเกิดและขอให้พระพีร์กับพระนนท์ให้พร คุณพีร์ไม่รู้จะทำอย่างไร จึงยกบุญกุศลการบวชทั้งหมดให้ชาวบ้านคนนั้นไป พระพีร์ไปเยี่ยมครูสุดใจที่โรงพยาบาล ทำให้ครูสุดใจเบิกบานขึ้น การบวชและนั่งสมาธิทำให้ความทุกข์ของคุณพีร์คลายลงในทุกเรื่อง พอถึงวันที่ 8 พระพีร์และพระนนท์ก็สึก คุณพีร์เล่าต่อว่า หลังจากครูสุดใจเสียชีวิต ร้านนวดของเขาก็ปิดตัวลง คุณพีร์จึงมาทำงานอยู่ที่มูลนิธิตามเดิม

ตอนที่ 23 วันหนึ่งไกรมาเยี่ยมเขา น้ำเสียงของไกรฟังดูอ่อนเบาไร้ชีวิตชีวา แม่กับเหมือนใจเองก็มาเยี่ยมเขา เธอนำคู่มือเรียนพิมพ์ดีดมาให้ เสียงของเหมือนใจดูอ่อนเบา ไม่ไวววายเหมือนก่อน เมื่อภรรยาคิดว่าเหมือนใจคงเป็นแฟนกับจรรยาแล้ว ภรรยาที่รู้สึกน้อยใจเหมือนใจขึ้นมา นึกอยากจะกลับไปเป็นคนตาบอดที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เหมือนเดิม เขาจึงบอกเหมือนใจว่าจะกลับบ้าน เมื่อเหมือนใจกลับไปแล้ว ภรรยาไปบอกเรื่องที่เขาจะกลับบ้านให้คุณพีร์รู้ด้วย คุณพีร์กับคุณนิคคัดค้านเรื่องที่ภรรยาจะกลับบ้าน อาทิตย์ต่อมาแม่ก็มารับภรรยาพร้อมกับน้ำมะเฟือง ขณะที่น้ำมะเฟืองร้องไห้ แต่เมื่อภรรยาถามเขาก็ไม่ได้ความอะไรนอกจากคำว่าเปล่า พอถึงบ้านแม่จึงถามมายังห้องนอนและบอกให้ภรรยาพักผ่อน แม่ออกไปแล้วภรรยาจึงเดินออกจากห้องนอน ด้วยนึกอยากทำอะไรให้แม่แปลกใจแต่เขากลับแอบได้ยินแม่กับน้ำมะเฟืองคุยกันเกี่ยวกับพ่อ แม้จะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องของพ่อมากนักแต่มันก็ทำให้ภรรยาทุกข์ใจ เขาเดินไปล้มตัวลงนอนที่สนามหญ้าหน้าบ้าน และกระซิบถามท้องฟ้าว่าเกิดอะไรขึ้นกับพ่อ แล้วเขาก็หลับไป

ภรรยาสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงแม่กับน้ำมะเฟืองเรียกหาว่าภรรยาหายไปไหน เย็นนั้นไกรมาที่บ้าน ภรรยาจึงชวนไกรมาคุยเรื่องของพ่อ

ตอนที่ 24 ไกรเล่าว่า ไกรไม่ใช่ลูกของพ่อ หลังจากออกจากบ้านแม่ก็ไปตามหาเขาที่ออฟฟิศ และพบกับเทียรพรณ แฟนสาวของไกร แม่บอกว่าไกรออกมามากมาย ทุกครั้งที่แม่มาหา

ไกรมักจะทำให้แม่เสียน้ำตากลับไปเสมอ ไกรสงสัยมาตั้งแต่เด็กแล้วว่าทำไมพ่อแม่ไม่เคยรักเขาเลย ทุกครั้งที่พ่อพูดว่าเขามันทำให้ไกรแสร้งขึ้น แล้วไกรก็ได้รู้ความจริงในวันที่พ่อกับแม่ทะเลาะกัน พ่อกำลังจะตีแม่ แต่ไกรเข้ามาขวาง พ่อจึงพลั้งปากออกมาว่าไกรไม่ใช่ลูก ไกรจึงแอบถามน้ามะเฟือง และรู้ว่า แม่ชอบพ่อและท้องกับผู้ชายอีกคน ก่อนจะมาแต่งงานกับนายสว่าง ทรัพย์มั่งคั่ง น้ามะเฟืองเล่าว่าพ่อของไกรไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแม่ท้อง ดังนั้นการที่ไกรออกจากบ้าน เขาจึงไม่รู้สึกละอายใจ ไกรมั่นใจในความอิสระ จนพาหญิงคนรักมาใช้ชีวิตด้วยกัน แต่แล้วเขาและเธอก็ทะเลาะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง แล้วความสัมพันธ์ระหว่างไกรกับแฟนสาวก็จบลงในวันที่แม่โทรศัพท์มาบอกเขาว่า กรรมยังตัวตาย ไกรไปหากรรมที่โรงพยาบาลและพบกับนายสว่าง เขาสบตาพ่อที่เขาเกลียด ทุกครั้งที่ไกรอ่านหนังสือลงเทปให้กรรม เขากำลังค้นหาคำตอบของชีวิต แล้ววันหนึ่งนายสว่างก็มาหาไกรที่อพาทเมนต์และขอร้องให้ไกรกลับบ้าน ไปดูแลแม่กับกรรม ไกรต้องต่อสู้กับสิ่งที่เขาเกลียดชัง และหาเหตุผลกับสิ่งที่เกิดขึ้น ไกรไปหาแม่ในเช้าวันต่อมาแล้วเขาก็ได้รู้จากปากแม่ว่า พ่อมีปัญหาเกี่ยวกับทางกอล์ฟ แล้วไกรก็ย้ายกลับมาอยู่ที่บ้าน แม้จะ ไม่รู้ว่าความรู้สึกที่มีต่อพ่อนั้นเรียกว่าเกลียดหรือไม่ ถิ่นนั้นเองกรรมกลับไปแล้วและฝันว่าแม่มายืนอยู่หน้าเตียง เขาเรียกแม่ เมื่อเขาสะดุ้งตื่น กรรมจึงได้รู้ว่าเขาไม่ได้ฝันไป และพบว่าเขาสามารถมองเห็นได้จริง ๆ โดยไม่ต้องอาศัยดวงตา

ตอนที่ 25 หลังจากวันนั้นกรรมก็เปลี่ยนไป เขาช่วยเหลือตัวเองได้ดีขึ้น และยอมรับในทุกๆเรื่อง กรรมโทรไปบอกคุณพิรว่าเขาเข้าใจแล้วว่า ไม่ใช่เขาคณเดีวที่มีความทุกข์ เขาได้รู้ว่าตัวเองชอบเหมือนใจ ตอนที่กรรมมองเห็นเขามองเห็นความงามในหน้าตาของสุดแสงดาว และเมื่อเขาตาบอดกรรมก็ได้เห็นความงดงามของเหมือนใจ สามวันต่อมาเหมือนใจก็มาเยี่ยมกรรม เธอคิดถึงมากที่เห็นกรรมลุกขึ้นสู้ชีวิตอีกครั้ง ก่อนเหมือนใจจะชวนกรรมไปมองดูฟ้าที่สนามหน้าบ้าน กรรมกับเหมือนใจคุยกันเรื่องเข้ามาหาวิทยาลัย และคุยเรื่องจารณ กรรมรู้สึกเหมือนใจเจ็บปวดอยู่ลึก ๆ ที่จารณชอบสุดแสงดาว ไม่ใช่เหมือนใจ กรรมได้รู้ว่าเหมือนใจชอบจารณ กรรมรู้สึกอิจฉาที่จารณเป็นผู้ชาย โชคดีเหลือเกิน มันทำให้กรรมรู้สึกน้อยใจ แต่เขาก็ภูมิใจที่ได้รับฟังเรื่องราวของเหมือนใจ ทำให้เหมือนใจสบายใจขึ้น

ตอนที่ 26 ไกรมาอยู่ที่บ้าน และมักจะชวนกรรมมานั่งดูข่าวสารบ้านเมือง ฟุตบอล และสารคดีด้วยกัน โดยไกรให้เหตุผลว่ากรรมจำเป็นต้องเรียนรู้ข่าวสารบ้านเมืองบ้าง เพราะเขายังต้องอยู่ในสังคม ไกรอ่านหนังสือเสียงอัดเทปให้กรรมฟังเสมอ และคิดว่าเขาจะเอาเทปหนังสือเสียงที่ไกรอ่านไปที่มูลนิธิพัฒนาคนตาบอด วันหนึ่งเหมือนใจเอาพิมพ์ดีดมาให้เขา กรรมตั้งใจหัดพิมพ์ดีดไปเรื่อยๆตามเทปของเหมือนใจ จนแม่ต้องมาตามให้เขาไปทานข้าว หลังจากตั้งสติได้มั่นคง กรรมก็พบว่าเขาสามารถพิมพ์ดีดได้คล่องขึ้น สามวันต่อมาเหมือนใจก็มาเยี่ยมกรรม ขณะที่เหมือนใจฝึกให้กรรมพิมพ์ดีด เขาก็สัมผัสได้ถึงความสุขของเหมือนใจ

ตั้งแต่กรณรู้จากใครว่าแม่มีความทุกข์เรื่องพ่อ กรณก็ไม่เคยมีโอกาสดูคุยกับแม่ จนวันหนึ่งกรณได้คุยกับแม่ เมื่อแม่ถึงจดหมายของพ่อมาอ่านให้กรณฟัง แม่แม่จะรู้ว่าใครเล่าเรื่องจดหมายของพ่อให้กรณฟังแล้วก็ตาม

ตอนที่ 27 สองปีที่กรณต่อสู้อย่างสุดฤทธิ์ แม่ขายรถมาหนึ่งคัน เลิกจ้างคนรับใช้ และให้น้ำมะเฟืองมารับเสื่อมาเย็บที่บ้าน ขณะที่ไกรทำงานหนักขึ้น เหมือนใจพากรณไปสมัครสอบเทียบชั้นมัธยมปลาย ทุกคนดีใจมากเมื่อรู้ว่ากรณมาสอบ แม่กับเหมือนใจไปรอกรณอยู่หน้าห้องสอบ ส่วนคุณนิศสมัครเข้าเป็นอาสาสมัครอ่านข้อสอบให้เขา กรณสอบผ่านมาได้โดยไม่มีปัญหา

เหมือนใจแนะนำให้กรณไปสอบเอ็นทรานต์ แต่กรณรู้สึกลัวข้อสอบมันยาก เขาก็เหมือนคนขาดวินที่อยากไปวิ่งแข่ง เขาคงไม่มีวันทำได้ และรู้สึกว่ามีใครสนใจเขาจนต้องร้องไห้ออกมา กรณเริ่มตระหนักถึงความทุกข์ของคนอื่นทั้งแม่และพี่ชาย เขาจึงหยุดร้องไห้และตั้งใจว่าจะลุกขึ้นสู้อีกครั้ง

เหมือนใจมาหากรณอีกครั้ง และแนะนำให้กรณไปเรียนกวดวิชา และให้เขาเอาเครื่องอัดเสียงไปอัดเสียงของอาจารย์ไว้ฟัง และพากรณไปสมัครเรียน การดูแลของเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนกวดวิชา ทำให้เพื่อน ๆ ทุกคนรู้จักและดูแลกรณเป็นอย่างดี ซึ่งทำให้การอดทนของเขาสมบูรณ์ อาจารย์เองก็ช่วยอ่านทวนให้เขาเป็นอย่างดี เพื่อนๆในห้องเรียนชวนกรณไปทานข้าวด้วยกัน กรณได้รู้จักกับแก้วและทศ

ตอนที่ 28 ทศมีพี่สาวตาบอดตั้งแต่อายุ 7 ขวบ เพราะตกบันได ปัจจุบันพี่สาวของทศแต่งงานไปแล้ว แต่กรณไม่กล้าถามว่าเธอแต่งงานกับคนตาบอดหรือคนตาดี

กรณอ้อนวอนขอให้แม่อนุญาตให้กรณขึ้นรถเมล์ไปเรียนกวดวิชาเอง ในตอนแรกนั้นแม่ไม่อนุญาต เหมือนใจจึงเข้ามาช่วยขอให้แม่อนุญาตให้กรณนั่งรถเมล์ โดยให้เหตุผลว่า กรณจะต้องช่วยเหลือตนเอง

วันหนึ่งไกรออกต่างจังหวัด เหมือนใจเองก็ไม่อยู่ กรณจึงขอมั่นนั่งรถเมล์ไปเอง และพบเหตุการณ์อาแปะไม่เชื่อว่าเขาตาบอด เย็นนั้นกรณจะกลับเอง แต่ทศกับแก้วจะยั้งคยขอให้เขากลับกับแก้ว แม่ของแก้วแนะนำให้แก้วตีภาษาอังกฤษกับกรณ

ตอนที่ 29 การต่อสู้ชีวิตทำให้กรณแข็งแกร่งขึ้นมาก กรณอยู่ที่โรงเรียนราวกับพระเอก เขาชดเชยการตาบอดด้วยการแสดงประสิทธิภาพในการฟังและการออกเสียงให้ผู้อื่นเห็น กรณได้รู้จากทศว่าพี่สาวของทศเย็บเสื่อใส่เองได้ ทำให้เขาได้รู้อีกครั้งแล้วว่า การเห็นด้วยใจเป็นอย่างไร

วันหนึ่งขณะที่กรณกำลังฟังเทปตอนที่เขาไปเรียนกวดวิชา ไกรเดินมาล้มตัวลงบนโซฟา และบอกกรณว่า เขารู้แล้วว่าทำไมกรณถึงคิดจะฆ่าตัวตาย กรณสัมผัสได้ถึงความทุกข์ของพี่ชาย และได้รับฟังความทุกข์ของไกร แล้วคืนนั้นไกรก็นอนอยู่ในห้องของกรณ

กรรมได้ไปตีหนังสือให้แก้วที่บ้านสองสามครั้ง หลังจากการเรียนกวดวิชาปิดคอร์สลง แก้วแนะนำให้กรรมรู้จักพ่อของเธอ พ่อของแก้วถามว่ากรรมตาบอดคนไหนหรือยัง และตาบอดเพราะอะไร แต่กรรมก็ไม่สามารถให้คำตอบแก่พ่อของแก้วได้ว่าทำไม หลังจากโรงเรียนกวดวิชาปิด กรรมไปหาคุณพิรกับคุณนิคที่มูลนิธิบ่อยขึ้น คุณนิคเป็นคนจัดการเรื่องสอบให้กรรม เหมือนใจหายไปในทันทีเดียว กรรมจึงโทรไปหาเหมือนใจและพบว่า น้ำเสียงของเธอขุ่นลง กรรมบอกให้เหมือนใจดูหนังสือเยอะ ๆ จะได้สอบได้คะแนนดี ๆ ทำให้เหมือนใจดีใจมาก

ตอนที่ 30 ทันทีที่เหมือนใจสอบเสร็จ เหมือนใจก็มาที่บ้านและช่วยตีวุ้นเอ็นทรานส์ให้ กรรม ไกรให้กำลังใจเขา กรรมเริ่มมั่นใจในตัวเองมากขึ้นว่าเขาจะสอบได้ วันสอบเหมือนใจจับรถพาเขาไปยังสถานที่สอบพิเศษ มีคนตาบอดมาสอบพร้อมกับเขาหลายคน ความรู้ที่เขาสะสมไว้ก่อนตาบอดและหลังตาบอดทำให้เขาสามารถทำข้อสอบได้ในทุกวิชา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ หลังจากสอบเสร็จ แก้วโทรมาบอกกับกรรมว่าเธอทำข้อสอบไม่ได้ กรรมปลอบใจแก้วว่าอย่ารีบตีโพยตีพายไป หลังจากนั้นเหมือนใจก็พากรรมไปเที่ยวกับมายาวีร์และนภาพิศ เพื่อนของเหมือนใจ นภาพิศพูดไม่ค่อยเก่ง แต่กรรมก็รู้สึกว่าเขาสนิทสนมกับนภาพิศได้เร็วกว่ามายาวีร์ ไม่กี่วันต่อมาเหมือนใจก็ชวนกรรมไปเที่ยวกับรุ่นพี่รุ่นน้องของเธอที่ระยอง กรรมรู้สึกเคืองใจที่เหมือนใจสนใจจารณ ทุกคนเข้ากันได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งทำให้กรรมรู้สึกเปรียบเทียบ และคิดว่าไม่น่ามาด้วยเลย กรรมรู้สึกโกรธแต่ก็ไม่รู้ว่าโกรธใคร เหมือนใจ สุดแสงดาว จารณ หรือตัวเอง

ตอนที่ 31 หลังจากถึงทะเล กรรมก็พยายามแยกตัวจากเหมือนใจ และได้ยินนภาพิศกับมายาวีร์คุยเปรียบเทียบกันระหว่างเขากับจารณ และทายว่าเหมือนใจชอบใครระหว่างกรรมกับจารณ คืนนั้นกรรมนั่งฟังจารณเล่นดนตรี โดยมีเพื่อน ๆ ของเหมือนใจล้อมวงร้องเพลงอย่างสนุกสนาน กรรมลงจากบ้านไปโดยไม่มีใครรู้ กรรมนอนราบลงไปบนพื้นทราย เขารู้สึกหวงเหมือนใจกลัวว่าเหมือนใจจะไปชอบคนอื่น แล้วเหมือนใจก็มาต่อว่ากรรมเรื่องที่เขากอดคนอื่นเดียว กรรมกับเหมือนใจทะเลาะกัน กรรมขอโทษเหมือนใจเรื่องที่เขารักเหมือนใจ ทั้งที่กรรมรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ เหมือนใจปลุกกรรมจนไม่ทำกระเด็นไป แล้ววิ่งเตลิดไป จารณเข้ามาเก็บไม้เท้ากับแว่นดำคืนให้กรรม กรรมฝากให้จารณดูแลเหมือนใจ เพื่อนที่เขารักที่สุด

ตอนที่ 32 จารณไปแล้ว กรรมขึ้นฟังเสียงคลื่นที่เหมือนเสียงร้องไห้ของเขาเอง

กรรมขึ้นฟังเสียงคลื่นอยู่สักครู่ ก่อนจะเดินกลับที่พัก เขาเดินสะเปะสะปะออกนอกเส้นทาง เขากำลังหลงทาง รู้สึกเลวี่งกว้างเหมือนตอนที่ตาบอดใหม่ ๆ กรรมนั่งลงที่ริมทะเล เขาล้มตัวลงนอนและหลับไปบนพื้นทราย

รุ่งเช้าเขารู้สึกตัวตื่นขึ้นเมื่อมีมือของเหมือนใจมาลูบไล้ที่ปากของเขา จารณกับเหมือนใจนั่นเองที่ออกตามหาเขา

คืนนั้นกรรมรู้สึกว่าเขาพ่ายแพ้แก่จารย์ โดยสมบูรณ์แบบ เพราะเขาไม่สบายจนจรรย์ต้องขับรพพากรรมมาที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง จรรย์กับเหมือนใจนั่งเฝ้ากรรมทั้งคืน ทำให้เขาสัมผัสได้ถึงความจริงใจของจารย์และนี่ถึงธรณี กรรมบอกให้จารย์สัญญาว่าจะไม่ทำให้เหมือนใจเสียใจ

เมื่อกลับจากทะเล แม่กับน้ามะเฟื่องถามกรรมว่าไปเที่ยวสนุกไหม แม่สังเกตเห็นสีหน้าซีดเซียวของกรรมแต่น้ามะเฟื่องแย้งว่ากรรมคงไปตากแดดตากลมมา กรรมไปหาคุณพีร์และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง คุณพีร์ชมว่ากรรมทำได้ดีมาก กรรมสงสัยว่าผู้ชายตาบอด จะแต่งงานกับผู้หญิงตาดีได้หรือไม่ กรรมรู้สึกว่าคุณพีร์กับคุณนิค อารมณ์ดีขึ้นมาก

อวสาน กรรมสอบติดคณะอักษรศาสตร์ที่จุฬาฯ มีจดหมายส่งมาที่บ้าน แม่เปิดอ่านจดหมายและร้องไห้ด้วยความดีใจ ตามมาด้วยการร้องไห้ของน้ามะเฟื่อง แก้วโทรมาบอกกรรมว่าเธอสอบติดคณะเดียวกับกรรม แก้วชวนกรรมไปดูบอร์ต กรรมปฏิเสธทันที แก้วอ้อนหนักเข้าและวางสายโดยที่กรรมยังไม่ทันจะได้ปฏิเสธด้วยซ้ำ กรรมโทรบอกเหมือนใจและคุณพีร์ คุณนิค รับสาย ทุกคนต่างดีใจที่กรรมสอบได้

วันรุ่งขึ้นแม่ของแก้วมารับกรรมที่บ้าน ที่บริเวณสนามกีฬามีการติดประกาศ แก้วพาเพื่อน ๆ ที่เรียนกวดวิชาด้วยกันมาพบกับกรรม ทุกคนต่างดีใจที่สอบเอ็นทรานส์ติด ยกเว้นทศที่มาแสดงความยินดีกับเขาด้วยน้ำเสียงเศร้า กรรมจับมือทศเอาไว้ ทศบอกกรรมว่าเขาสอบไม่ติด แล้วร้องไห้ออกมาทันที กรรมให้กำลังใจทศว่าอย่ายอมแพ้ ทศต่อว่ากรรมว่ากรรมสอบได้กรรมก็พูดได้ กรรมจึงบอกทศว่าเขาตาบอดเพราะยิงตัวตาย แก้วและเพื่อน ๆ บอกว่าเขาเก่ง และนั่นทำให้ใครอีกหลายคนต่างชื่นชมเขา ชั่วไม่กี่นาทีนักข่าวก็มาถ่ายทำชีวิตของเขาในฐานะนักสู้ที่ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา แม่กับน้ามะเฟื่องดีใจใหญ่ที่กรรมจะได้ออกโทรทัศน์ ทันทีที่เขาได้ออกข่าวภาคค่ำ เสียงโทรศัพท์จากไกรก็ดังขึ้น ตามมาด้วยคุณพีร์ แม่รับโทรศัพท์อีกหลายครั้ง และเหมือนใจเป็นสายล่าสุด

กรรมเขียนจดหมายไปถึงพ่อและเล่าเรื่องที่คุณพีร์จะแต่งงานกับคุณนิค น้ำเสียงของคุณพีร์ดูมีความสุขมาก กรรมดีใจมากที่คุณพีร์คนที่ช่วยให้กรรมผ่านเรื่องร้ายๆมาได้ กำลังจะมีครอบครัวที่ดีแล้วคุณพีร์ก็เชิญกรรมไปงานแต่งงานของเขากับคุณนิค กรรมเดินออกไปบอกแม่กับน้ามะเฟื่อง น้ามะเฟื่องก็รีดก๊วดีใจตามแบบของเธอ

จดหมายฉบับต่อมา กรรมเขียนจดหมายถึงพ่อแล้วว่าเขาสอบได้เกรดเฉลี่ย 3.5 เป็นที่เกียวกวราของคณะ กรรมยังคงไปมาหาสู่กับแก้ว พ่อของแก้วยอมให้กรรมติดต่อกับแก้วแล้ว แต่ถามว่ากรรมชอบแก้วหรือไม่ กรรมตอบได้เลยว่าไม่ เพราะเขาชอบผู้หญิงแบบเหมือนใจ กรรม

ไปงานแต่งงานของคุณพี่กับเหมือนใจ หลายวันต่อมาไกรก็ทำให้กรรมซึ่งใจจนน้ำตาไหล เมื่อไกรซื้อสุนัขนำทางมาให้กรรมเป็นของขวัญวันเกิด

วันต่อมากรรมขอให้แก้วพาไปที่สนามหญ้าหน้าคณะ ตอนแรกแก้วคิดว่ากรรมบ้า แต่เมื่อกรรมเงยหน้ามองพระอาทิตย์ เขากลับมองไม่เห็นอะไร แต่กรรมก็สัมผัสได้ถึงแสงสว่างในหัวใจของเขา กรรมบอกพ่อว่าเขายังคงหวังที่จะเห็นพระอาทิตย์เที่ยงวัน แม้ว่าตอนนี้เขาจะเป็นพระอาทิตย์เที่ยงคืน คืนแรมเสียด้วยก็ตาม

2. แบ่งฟ้าปันดิน

โดย ชมัยกร แสงกระจ่าง (2546)

ตอนที่ 1 “ปลายธาร” นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบกับ อีฐ วาทิน สถาปนิกหนุ่มแห่งบริษัทเคหาสน์ ชายหนุ่มวัยสามสิบในงานเลี้ยงวันเกิด เขาเป็นเพื่อนของพี่ชายเพื่อน และพอใจเขาตั้งแต่แรกพบ ปลายธารจึงให้เพื่อนพาไปหาเขาที่บริษัท เพื่อนทำหน้าที่แม่สื่อบอกว่าปลายธารจะมาสมัครงาน เขานัดปลายธารไปสัมภาษณ์ในห้องทำงานในคำถามที่ผู้ชายเก็บข้อมูลส่วนตัวของผู้หญิง เช่นนั้นเขาพาปลายธารไปทานข้าวที่ร้านอาหารบุฟเฟ่ต์อีกกลางวัน ภายหลังปลายธารทราบว่าเขาแกล้งสัมภาษณ์ปลายธาร และไม่ได้รับปลายธารเข้าทำงาน เขานัดเจอปลายธารบ่อยๆ แทนที่จะขับรถมารับปลายธารที่หอพัก อีฐกลับนัดเจอปลายธารที่ร้านอาหารเล็ก ๆ ปลายธารกับอีฐคบหากันได้ปีกว่า เธอก็ตั้งท้อง ต้องเลิกเรียนที่รามและมาอยู่กับอีฐที่บ้าน อีฐพาปลายธารไปจดทะเบียนสมรสที่สำนักงานเขต 7 วันหลังจากนั้นอีฐจัดงานฉลองแต่งงานเล็ก ๆ ก่อนจะพาปลายธารไปพบแม่ของเขา แม่ของเธอจะไม่พอใจแต่แม่ก็ยอมรับปลายธารด้วยการมอบสร้อยทับทิมให้ และนั่นเป็นการพบกันครั้งแรกระหว่างปลายธารกับคนในตระกูลของอีฐ

ตอนที่ 2 หลังจากมาอยู่กับอีฐ ปลายธารกลายเป็นเจ้าพนักงานทุกอย่างในบ้านทั้งที่ท้องลูกแฝด เพราะเขาเป็นคนประหยัด โลกส่วนตัวสูง เหี้ยมดหึงอยู่นิด ๆ จนทำให้ปลายธารน้อยใจ แต่เมื่อเห็นความจริงใจของเขา ปลายธารก็หายโกรธ เธอคลอดลูกแฝดชาย ชื่อ วินกับวัน สามปีแรกแม่ของอีฐและเต็มสุข ลูกที่ลูกน้อง มาช่วยเหลือลูก กระทั่งถึงวัยลูกเข้าโรงเรียน อีฐขัดแย้งกับแม่ของเธอเรื่องการไปโรงเรียนของลูก แม่และเต็มสุขจึงกลับไปอยู่บ้าน ทิ้งให้ปลายธารจัดการงานบ้านทุกอย่าง และไปส่งลูกที่โรงเรียน ขณะที่อีฐทำงานหนักขึ้น ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเองราวกับเครื่องจักรคนละตัว

ตอนที่ 3 วินกับวันขึ้นชั้นประถมแล้ว ปลายธารไปส่งลูกที่โรงเรียน ก่อนจะขับรถไปที่ตลาดซื้อข้าวของมาเตรียมทำแกงป่าปลาซูดให้สามีกิน ปลายธารนึกถึงเรื่องราวระหว่างเธอและอีฐตั้งแต่วันที่เธอก้าวเข้ามาในบ้าน ตั้งแต่วันแรกกระทั่งวันนี้ อยากจะโทรศัพท์ไปถามสามีว่าเขานึกอยากกินอะไร แต่ก็ไม่กล้าเพราะนึกกลัวสามีจะว่าเธอว่าโทรมาทำไม ไม่รู้จักเวลาลำเวลา เช่นนั้น

ปลายธารไปปรับลูกที่โรงเรียน พาลูกไปซื้อฟุตบอลลูกใหม่ วินกับวันคุยกันเรื่องพ่อของเพื่อนที่โรงเรียนมีเมียน้อย ปลายธารนึกเปรียบกับบ้านของเธอเองแล้วก็นึกดีใจว่าอิฐไม่มีเมียน้อย ค็นนั้นอิฐไม่กลับบ้านทำให้ปลายธารนึกกังวลไปต่าง ๆ นา ๆ ว่าอิฐจะไปมีผู้หญิงคนอื่น กระทั่งเช้ามีโทรศัพท์จากโรงพยาบาลโทรมาว่า อิฐประสบอุบัติเหตุ นอนอยู่โรงพยาบาลสระบุรี ปลายธารรีบโทรหาแม่ของอิฐและชลิตาเพื่อนของเธอ

ตอนที่ 4 ปลายธารไม่รู้จะรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไรดี หลอกให้ลูกไปเที่ยวกับครอบครัวของชลิตา ส่วนปลายธารและกนกสามีของชลิตาเดินทางไปโรงพยาบาลสระบุรี เมื่อถึงโรงพยาบาล ปลายธารมองเห็นอิฐนอนอยู่ในห้องไอซียู เธอตกอยู่ในความสับสนไม่รู้จะทำอะไรต่อไปดี กนกจัดการจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้และติดต่อย้ายอิฐเข้ามรภกษาวัดที่โรงพยาบาลรามาศิริ ตลอดทางที่ปลายธารนั่งมาที่รถพยาบาลที่มีอิฐนอนไม่ได้สติอยู่ สมอของเธอก็คิดไปต่าง ๆ นา ๆ ว่าเธอควรจะทำอย่างไรดี เธอไม่เคยเตรียมตัวรับมือกับสภาพที่เป็นอยู่นี้ ไม่เคยรู้เลยว่าสามีทำงานอย่างไร และเธอจะต้องสานต่องานของสามีอย่างไร ขณะกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น ชลิตาโทรศัพท์มาบอกว่าแม่ย้ายกับเต็มสุขมาที่บ้านแล้ว วินกับวันกำลังบ่นอยู่ว่าเมื่อไหร่ พ่อกับแม่จะกลับมา

ตอนที่ 5 ปลายธารนึกอยากให้สามีตื่นขึ้นมาถอดผ้าครอบออกซิเจนแล้วคว้าเธอเหมือนที่ผ่านมา แต่ก็เป็นไปไม่ได้ เธอร้องไห้อย่างหนักจนพยาบาลชวนเธอคุยเรื่องอื่น พอถึงโรงพยาบาลรามาศิริ สามีของเธอถูกเจ้าหน้าที่พาเข้าไปในห้องไอซียู หมอมัตริบอว่าอิฐเป็นอัมพาต ได้ฟังดังนั้นแล้ว ปลายธารก็เป็นลมหมดสติไป ตื่นขึ้นมาอีกครั้งในห้องคนไข้ หมอบอว่าอิฐเป็นโรคเส้นเลือดอุดตันในสมอง ปลายธารร้องไห้ไม่หยุด ชลิตาพยายามปลอบใจเธอไม่ให้ร้องไห้ ก่อนที่ปลายธารจะกลับมาหาวินกับวันที่บ้าน เธอไม่อยากโกหกลูกเลยว่าอิฐนอนไม่รับรู้อะไรอยู่บนเตียง แต่ก็พูดความจริงออกไปไม่ได้ เธอเพียงบอกลูกทั้งสองออกไปว่า พ่อไม่สบายและเหนื่อยมาก ต้องพักผ่อนอยู่ที่โรงพยาบาลเท่านั้น

ตอนที่ 6 ค็นนั้นปลายธารนอนร้องไห้คิดว่าไปวนมากับสิ่งที่เกิดขึ้น เธอนอนไม่หลับและมองออกไปที่หน้าต่างมองเห็นแม่น้ำจตุรปูเอารูปกำไลใหญ่ออกมาจูดอริษฐานให้ลูกปลอดภัย เธอจึงลุกขึ้นไปกราบพระพุทธรูปองค์เล็ก พอตีวินกับวันเดินออกมาขนอนกับแม่ เพียงเท่านั้นปลายธารก็ร้องไห้ไม่หยุด แม่น้ำเดินออกมาบอกให้เธอหยุดร้องไห้ และเตือนปลายธารว่า อิฐล้มไปแล้ว หากปลายธารล้มไปอีกคน วินกับวันจะพึ่งใครได้ เช้าวันอาทิตย์ปลายธารสะดุ้งตื่นตั้งแต่เช้ามีค เดินเข้ามาในครัวเห็นแม่นั่งคุยกับเต็มสุข แม่น้ำบอกปลายธารว่าอย่าร้องไห้ให้ลูกเห็น และถามปลายธารถึงอาการของอิฐ ปลายธารตอบอย่างไม่แน่ใจไม่รู้จะอะไรเลย สายวันนั้นปลายธารไปที่โรงพยาบาล หน้าห้องไอซียูนั้นมีคนหลายคนนั่งรออยู่หน้าห้อง ต่างคนต่างรอเยี่ยมคนที่ตนเองรัก สิบโมงประตูห้องไอซียูเปิดเธอเข้าไปเยี่ยมสามี กลับออกมานอกห้องพบหญิงชราคนหนึ่งมาเยี่ยม

สามีเช่นกัน ชลิตาและกนกมาหาปลายธารที่โรงพยาบาล กนกบอกให้ปลายธารสนใจงานที่บริษัท บ้าง กนกพาปลายธารไปหาหมอมิตรี หมอมิตรีบอกว่าอิฐยังหายใจเองไม่ได้ กว่าจะเป็นปกติต้องใช้เวลาานานทีเดียว ปลายธารขับรถกลับบ้านไปหาลูกและขับรถชนท้ายรถของวัฏะ ศัพทกุล แต่เธอไม่รู้ว่าจะต้องโทรศัพท์ติดต่อประกันได้อย่างไร วัฏะจึงให้นามบัตรของเขาแก่ปลายธาร ขณะที่ปลายธารให้เบอร์โทรศัพท์แก่เขา

ตอนที่ 7 ปลายธารเลี้ยวรถเข้าไปในบ้าน วินกับวันกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ เต็มสุรร้องถามว่ารถไปชนอะไรมา ทำให้เธอรู้สึกหงุดหงิด ปลายธารจึงพาลูกเข้าห้องนอนไป เธอหลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อน ตื่นขึ้นมาด้วยความเสียวของเตียงนอน กำลังจะลุกโซเซไปอาบน้ำแต่กลับเป็นลมไป เธอตื่นขึ้นมา แม่ย่าเตือนปลายธารว่าจะล้มไม่ได้ ดังนั้นสัปดาห์แรกปลายธารจึงทำหน้าที่ทั้งพ่อทั้งแม่ ไปรับไปส่งลูก และมาเยี่ยมสามีที่โรงพยาบาล ที่นี่เองทำให้เธอเริ่มคุ้นเคยกับคนที่หน้าห้องไอซียู โดยเฉพาะป้าใจ สิบห้าวันหลังจากนั้นอิฐลืมตาแล้วก็กลับไปอีก รักศิลป์เพื่อนของอิฐมาหาปลายธารที่โรงพยาบาลและบอกให้เธอไปช่วยดูงานที่บริษัท หมอมิตรีบอกว่า อิฐเริ่มฟื้นตัวแล้ว หากเขาแข็งแรงมากกว่านี้สักหน่อยเขาจะได้ไปอยู่ห้องธรรมดา และจะสามารถทำกายภาพบำบัดได้อีกไม่นานนี้ แม่ย่ากับเต็มสุรรับฟังข่าวการฟื้นตัวของอิฐด้วยความยินดี เช้าวันต่อมาปลายธารไปส่งลูกที่โรงเรียน โดยมีแม่ย่าติดรถไปเยี่ยมอิฐที่โรงพยาบาลด้วย อิฐถึงกับร้องไห้ที่แม่มาเยี่ยม เพียงไม่กี่วันอิฐก็ย้ายมาอยู่ห้องธรรมดา รักศิลป์จัดการคำรักษาพยาบาลลงวดแรกให้ หมอแนะนำให้ปลายธารเล่าให้อิฐฟังว่าทำไมเขาจึงมาอยู่ที่โรงพยาบาล และบอกว่าหากอิฐพร้อมจะเห็นหน้าลูกเมื่อไหร่ ปลายธารจะพาลูกมาเยี่ยมอิฐทันที

ตอนที่ 8 อิฐฟื้นตัวขึ้นเรื่อย ๆ สามารถกินอาหารทางปากเองได้แล้ว สามารถลุกนั่งเองได้แล้ว แต่ยังพูดไม่ได้ อิฐเริ่มรับรู้โดยสังเกตจากทางสายตา หมอมิตรีแนะนำให้ปลายธารคุยกับอิฐตามปกติเหมือนกับเขายังพูดได้ วันหนึ่งพี่ไม้ พี่ชายของอิฐมาเยี่ยม อิฐถึงกับร้องไห้ แต่พี่ไม้กลับหัวเราะลั่นโรงพยาบาล พี่ไม้พาอิฐไปหัดทำกายภาพบำบัด ไปออกกำลังกายและหัดเดิน อิฐดูตั้งใจทำกายภาพบำบัดกว่าเดิม พี่ไม้จึงบอกปลายธารว่า ทุกอย่างเป็นเพราะเขาไม่กลัวว่าอิฐจะกระทบกระเทือนทั้งร่างกายและจิตใจ นั่นทำให้ปลายธารได้คิดว่า ปฏิบัติการต่อต้านของอิฐคงมาจากการที่เธอกลัวเขาจะกระทบกระเทือนนั่นเอง

ตอนที่ 9 ปลายธารทำสมุดเยี่ยมให้อิฐเล่มหนึ่ง คนที่บริษัทมาเยี่ยมอิฐอยู่เรื่อย ๆ ของเยี่ยมเต็มห้องจนปลายธารต้องเอาของเยี่ยมไปให้คนอื่น อิฐเริ่มหัดพูดแต่ยังไม่สามารถพูดเสียงขึ้นลงสูง ๆ ต่ำ ๆ ได้ พี่ไม้มาเยี่ยมอิฐที่โรงพยาบาลและเตือนสติอิฐให้ยอมรับสภาพร่างกายของตนเอง ในวันนั้นปลายธารจึงพาวันกับวันมาเยี่ยมอิฐที่โรงพยาบาล ภาพของวันกับวันชบหัวลงกับอกพ่อ นั่นทำให้พี่ไม้ต้องเบือนหน้าหนี ขณะที่ปลายธารกับแม่ย่าร้องไห้ หลังจากวันกับวันกลับไปแล้ว

อัฐแสดงอาการเป็นเชิงว่าไม่ให้ลูกมาอีก เวลาต่อมาหมอมิตริบอกว่าอัฐสามารถกลับไปพักผ่อนและ
ทำกายภาพบำบัดที่บ้านได้ เมื่อรักศิลป์รู้ว่าอัฐจะออกจากโรงพยาบาล เขาและพนักงานบริษัทก็ซื้อ
รถเงินให้อัฐเป็นของขวัญ แต่หลังจากอัฐกลับบ้านปลายธารก็ต้องเป็นทุกข์กับค่ารักษาพยาบาล
เกือบสองแสนบาท ปลายธารกับเต็มสุขช่วยกันอุ้มอัฐขึ้นรถเงิน ปลายธารเงินรถพาอัฐไปเดินเล่น
รอบบ้าน และพาเข้ามาพักในห้องนอนของเธอและอัฐ

ตอนที่ 10 ปลายธารเอาที่นอนเล็กมาปูนอนหน้าเตียง อัฐร้องไห้ ปลายธารก็ร้องไห้ด้วย
ความเป็นห่วงกันและกัน เธอลุกขึ้นไปปลอบใจให้อัฐนอนหลับอีกสองสามครั้ง เธอนอนไม่หลับ
ทั้งคืน กว่าจะพลอยหลับไปได้ก็ตอนเช้ามืดและฝนร้าย ปลายธารตื่นสายและพบว่าอัฐพยายามจะลุก
ไปห้องน้ำและปัสสาวะรด อัฐร้องอย่างโกรธเกรี้ยว เสียงร้องของอัฐพาวินกับวันเปิดประตูเข้ามาดู
ทำให้อัฐไม่พอใจ ปลายธารไปส่งวินกับวันที่โรงเรียนและขอให้แม่ย่ากับเต็มสุขมาช่วยดูแลให้เขา
กินข้าว ขณะขับรถไปส่งวินกับวันสองเด็กน้อยมีคำถามมาถามแม่ว่า พ่อเจ็บตรงไหน ทำไมพ่อเดิน
ไม่ได้ ปลายธารจึงได้แต่ตอบลูกว่าพ่อเจ็บข้างในทั้งหมด จึงต้องนั่งรถเงิน ที่พ่อต้องไม่สบายเพราะ
พ่อต้องทำงานหนักหาเลี้ยงวินกับวัน ทั้งที่ในใจของปลายธารนั้นน้ำตาตกในอยู่

ตอนที่ 11 ปลายธารเลี้ยวรถเข้ามาในบ้านและพบว่าอัฐยังไม่ยอมกินข้าว ต้องรอให้ปลาย
ธารมาดูแล ปลายธารจึงต้องปรับชีวิตให้สมดุลระหว่างการดูแลสามีและลูกอัฐยังคงไม่ยอมให้แม่ย่า
และเต็มสุขเข้าใกล้ เขายังคงไม่พอใจที่กนกและชลิตามาเยี่ยม ชลิตาหาหนังสือเกี่ยวกับการทำ
กายภาพบำบัดสำหรับผู้เป็นอัมพฤกษ์และอัมพาตครั้งซึกมาให้อัฐอ่าน แต่อัฐยังไม่ยอมอ่าน และยังไม่
ยอมรับในสิ่งที่เขาเป็น วันหนึ่งรักศิลป์และเพื่อนที่บริษัทมาเยี่ยมอัฐที่บ้านและบอกว่าที่บริษัทมีการ
แต่งตั้งกรรมการผู้จัดการบริษัทคนใหม่ วันต่อมาแจ่มใจ พนักงานบัญชีนัดปลายธารไปรับประทานอาหาร
อาหารในร้านแห่งหนึ่ง และบอกว่ารักศิลป์กำลังจะสับบริษัท รักศิลป์โทรศัพท์มาว่าจะเอาเอกสาร
ที่บริษัทมาให้ ปลายธารจึงแกล้งไม่อยู่บ้านไปเดินศูนย์การค้าก่อนไปรับลูก เย็นนั้นปลายธารไปรับ
ลูก วินกับวันท้าวว่าแม่ต้องไปดูแลไว้นะว่าจะซื้อของขวัญวันเกิดอะไรให้ทั้งสอง ทำให้ปลายธารจำ
ได้ว่าอีกสามวันจะถึงวันเกิดของลูกชายฝาแฝดทั้งสองแล้ว เย็นวันนั้นแม่ย่านำซองเอกสารของรัก
ศิลป์มาให้ปลายธาร เธอเปิดดูและรู้ว่าเป็นเอกสารการแต่งตั้งรักศิลป์เป็นประธานกรรมการ
ผู้จัดการบริษัทคนใหม่ ปลายธารจึงเอาซองเอกสารไปซ่อนไว้ไม่ให้สามีรู้ ด้วยเกรงว่าอัฐจะเสีย
ใจคิดในสมองแตกเป็นครั้งที่สอง

ตอนที่ 12 วันเกิดของวินกับวัน ลูกไม้ของเด็กๆมาที่บ้าน ขณะนั้นปลายธารกำลังช่วยลูก
ทั้งสองเตรียมตัวบวช พิธีจึงเข้ามาช่วย จากนั้นปลายธารก็ขับรถไปส่งลูกที่โรงเรียนและแวะไป
หาคนที่บ้าน เพื่อปรึกษาปัญหาในงานในบริษัทของอัฐ กนกแนะนำว่าปลายธารควรจะไปทำงานที่บ
ริษัท ส่วนเรื่องปัญหาเขาจะปรึกษาเพื่อนเรื่องกฎหมายให้ เมื่อกลับมาถึงบ้านปลายธารมองเห็นพีไม้

พาอิฐมาเดินที่สนามหญ้า แม่ย่าทำปอเปี๊ยะกรอบให้ทุกคนกิน เย็นวันนั้นมีการฉลองวันเกิดให้วันกับวัน อิฐดูมีความสุขกว่าวันก่อน ๆ พี่ไม้พาแม่ย่ากลับสมุทรสงครามไปด้วย และคืนนั้นอิฐก็เดินเข้าห้องนอน โดยมีปลายธารพุงไปที่เตียง วันต่อมาทุกอย่างก็กลับเป็นเหมือนเดิม อิฐยังคงทำหน้าที่ขรีม ไม่สดใสเหมือนวันวาน วันกับวันอ่อนแม้ว่าอยากไปเที่ยว ปลายธารสงสารสามีจึงบอกลูกว่าไว้พ่อหายก่อนค่อยไป แต่อิฐกลับบอกว่าให้ลูกไป แม้จะเป็นการพูดที่ไม่ชดนักก็ตาม

ตอนที่ 13 ปลายธารพาลูกไปเที่ยวเขาหิน ความน่ารักของวันกับวันทำให้หลายคนมาจับแก้มเด็กทั้งสองด้วยความเอ็นดู ขณะเดินเที่ยวสวนสัตว์นั้น วัตถุประสงค์ที่มาหาเธออีก ปลายธารจึงปิดโทรศัพท์ กลับมาถึงบ้านเต็มสุขยืนรอรอยู่ด้วยสีหน้ากังวล เพราะอิฐเจอเอกสารปลดเขาออกจากบริษัทแล้ว เขาเสียใจมาก ไม่ยอมกินอะไร ปลายธารจึงนำปัญหานี้ไปปรึกษาหมอมิตริ หมอมิตรินำเสนอให้เธอไปปรึกษาจิตแพทย์ จิตแพทย์แนะนำให้อิฐเยียวยาทางกายก่อน แล้วค่อยเยียวยาทางใจ ชลิตาแนะนำให้ปลายธารพาอิฐเข้าวัด แต่เธอเห็นว่าน่าจะให้อิฐช่วยเหลือตัวเองให้ได้มากกว่านี้ก่อน ค่อยไปวัด คนก็จึงเอาหนังสือธรรมะมาให้ปลายธารอ่านให้อิฐฟัง

ตอนที่ 14 เย็นวันหนึ่งคนกและชลิตาพาบอลฟลูกชายมาเยี่ยมอิฐที่บ้าน วันวันและบอลฟเล่นเตะฟุตบอลอยู่ที่สนาม ก่อนที่บอลฟจะเตะ โคนเรียกคนกให้วิ่งลงมาช่วย ทำให้บอลฟเกิดความหวงพ้อขึ้นมา เด็กชายจึงว่าอิฐเรื่องเดินไม่ได้ ทำให้วันกับวันเสียใจ แต่ก็มีความหวังว่าพ่จะต้องหาย นั่นทำให้อิฐมีกำลังใจหัดเดินมากขึ้น ปลายธารเองก็ต้องเดินกับอิฐมากขึ้น การที่เธอมีแต่ดูแลอิฐทำให้เธอไม่สบาย ไปส่งลูกที่โรงเรียนไม่ได้ เต็มสุขจึงรับหน้าที่ไปส่งวันกับวันแทน การที่ปลายธารไม่สบายทำให้อิฐอยากลุกขึ้นมาดูแลรรยาบ้าง วันหนึ่งวัตถุประสงค์โทรศัพท์เข้ามือถือปลายธาร และวันต่อมาก็มาหาเธอที่บ้านทำให้อิฐไม่พอใจเดินเข้าห้องนอนไปเงียบ ๆ ขณะที่เวลาดาของเต็มสุขบอกให้ปลายธารรู้ว่า ที่วัตถุประสงค์ที่บ้านไม่ใช่เพราะมาหาเธอ แต่มาหาเต็มสุข ทำให้ความกังวลจะเกิดปัญหาครอบครัวยิ่งขึ้นหายไป

ตอนที่ 15 วัตถุประสงค์มาหาปลายธารที่บ้านทำให้อิฐไม่พอใจ บอกให้ปลายธารไปบอกวัตถุประสงค์ว่าไม่ต้องมาที่นี่อีก แต่ปลายธารไม่กล้าบอก วันกับวันทำความรู้จักกับวัตถุประสงค์และบอกว่าให้มาเตะฟุตบอลด้วยกัน สองสัปดาห์ผ่านไป ขณะที่อิฐกำลังฝึกทำกายภาพบำบัดอยู่ วัตถุประสงค์ก็มาเตะฟุตบอลมาเล่นกับลูกของปลายธารและมาหาเต็มสุข ทำให้อิฐโกรธมาก แต่ปลายธารก็ไม่กล้าบอกให้วัตถุประสงค์กลับไป เพราะยังเห็นว่าลูกทั้งสองมีความสุขมาก วัตถุประสงค์สัญญาว่าจะพาวันกับวันออกไปเที่ยวทุกอาทิตย์ ปลายธารไม่กล้าปฏิเสธ และไม่รู้ว่าเรื่องนี้จะจบอย่างไรดี

เต็มสุขจึงบอกปลายธารว่าปลายธารเอาใจอิฐมากเกินไป

ตอนที่ 16 คืนวันอาทิตย์อิฐประท้วงการมาของวัตถุประสงค์ด้วยการไม่พูดกับปลายธาร ต่อเนื่องมาถึงเช้าวันจันทร์ เขาไม่ยอมทำกายภาพบำบัด วันกับวันแต่งตัวเสร็จแล้ววิ่งมาหาพ่อกับแม่

ทำให้อารมณ์ของอิฐผ่อนคลายลง และเปลี่ยนท่าที่เป็นอ่อนโยนต่อลูก ตลอดทางที่ปลายธารขับรถไปส่งลูกที่โรงเรียนได้ยินแต่เสียงคุยกันของวินกับวันเรื่องรายการที่จะไปเที่ยวเกี่ยวกับวัดภูฯ แล้ววินกับวันก็ถามปลายธารว่าทำไมไม่พาพ่อไปเที่ยว แต่ปลายธารรู้ว่าอิฐคงไม่ยอม หลังจากไปส่งลูกแล้ว ปลายธารกลับมาดูแลอิฐตามเดิม แต่กลับถูกอิฐตำว่า ตกบ้ายได้เวลาออกไปรับลูกแล้วแต่เต็มสุขยังไม่กลับ อิฐบอกให้ปลายธารไปรับลูกแต่เธอไม่กล้าไปเพราะห่วงอิฐ ปลายธารจึงโทรหาชลิตาแต่เธอปิดเครื่อง พอดีกับที่วัดภูฯ โทรมา ปลายธารจึงวานให้วัดภูฯ ไปรับลูกให้ ปลายธารโกหกอิฐว่า กนกเป็นคนมารับลูกให้ ทำให้อิฐ โกรธ ปลายธารคิดจะบอกให้ลูกโกหกว่ากนกมารับเพื่ออิฐจะได้ไม่เครียด แต่มันกลับยากเหลือเกิน

ตอนที่ 17 กลับจากโรงเรียนวินกับวันเล่นน้ำในห้องน้ำจนสกปรกไปหมด แต่ปลายธารกำลังจะดุลูก วินกับวันพูดว่าพ่อดุอีกคนแล้วแม่จะดุอีกหรือ ปลายธารพยายามพูดหวานล่อมให้ลูก ๆ พูดโกหกว่ากนกไปรับมาจนได้ เย็นนั้นไม่มีการรวมตัวกันที่โต๊ะอาหาร เต็มสุขชวนทุกคนไปเที่ยวสมุทรสงคราม ทำให้ปลายธารนึกถึงพี่ไม้ขึ้นมาได้ เธอจึงโทรศัพท์ไปหาแม่ย่านและพี่ไม้ วันอาทิตย์วัดภูฯ มาที่บ้าน ปลายธารจึงตัดสินใจแนะนำให้อิฐรู้จักกับวัดภูฯ ยิ่งทำให้อิฐ โกรธมากขึ้นไปอีก ปลายธารจึงโทรศัพท์หาชลิตา แต่เมื่อรู้ว่าชลิตาอยู่กับสามีและลูกพร้อมหน้าพร้อมตา เธอจึงเปลี่ยนมาโทรศัพท์ถึงหมอมิตร แต่หมอมิตรไม่อยู่ เธอจึงโทรศัพท์ไปหาพี่ไม้ที่สมุทรสงคราม และรู้ว่าวัดภูฯ พาวัน วัน และเต็มสุขไปเที่ยวสมุทรสงคราม แต่ปลายธารก็ไม่สามารถบอกเรื่องนี้กับอิฐได้ เพราะเกรงว่าอิฐจะโกรธ เครียด และเส้นเลือดในสมองแตกอีก

ตอนที่ 18 ปลายธารไม่รู้จะบอกอิฐอย่างไรไม่ให้เขาโกรธ ไม่กล้าบอกว่าเป็นวัดภูฯ พาเด็ก ๆ ไปไหนมา กระทั่งวัดภูฯ พาเด็ก ๆ มาส่งและลากลับ เด็ก ๆ เล่าเรื่องที่ไปบ้านย่าให้อิฐฟัง ก่อนที่ปลายธารจะไล่เด็ก ๆ ไปอาบน้ำ เย็นวันหนึ่งพี่ไม้ขับรถมาจากสมุทรสงคราม แม้อิฐจะนั่งชิง แต่ปลายธารก็รู้ว่าเขาดีใจมาก พี่ไม้อยู่กินข้าวเย็นด้วยกันที่บ้าน ทำให้อิฐยิ้มได้ แต่เมื่อพี่ไม้กลับไปอิฐก็กลับมานั่งชิงเหมือนเดิม วันอาทิตย์ต่อมาวัดภูฯ มาที่บ้าน อิฐยื่นคำขาดกับปลายธารว่าอย่าให้เขาไปที่นั่นอีก เขาไม่ได้แสดงออกว่าไม่พอใจที่วัดภูฯ มา แล้วอิฐก็ขับรถออกไปชนกับรั้วของเพื่อนบ้าน คีที่เขาไม่ได้บาดเจ็บอะไร เพื่อนบ้านสองสามคนพาปลายธารกับอิฐกลับบ้าน และนั่นก็เป็นครั้งแรกที่ปลายธารกับอิฐได้ร้องไห้ด้วยกัน

ตอนที่ 19 อิฐส่งสารปลายธารจนร้องไห้ เขารู้สึกหงุดหงิดใจ ๆ ที่มีชาวบ้าน กนกและชลิตามาช่วย อิฐมองว่าทุกคนรอบข้างไม่ได้ช่วยเขาเลย เขาคิดว่าตัวเองไม่ใช่อิฐคนเก่าอีกแล้ว ไม่ใช่คนที่ประสบความสำเร็จ ไม่ใช่คนที่เดินอย่างสง่างามอีกแล้ว ตั้งแต่วันที่อิฐกลับมาจากการไปคูที่ตีนครราชสีมา เพื่อหวังใช้เป็นที่พักพิงกับครอบครัว แต่อิฐกลับกลายเป็นพ่อที่ดูแลลูกไม่ได้ เสียงเด็กทั้งสองเป็นเสียงสวรรค์สำหรับอิฐ แต่เมื่อวัดภูฯ มองและเดินมาทางอิฐ ทำให้เขายังโกรธ

เกลียดตัวเองมากขึ้น พยาบาลเอาข้าวมาให้กิน อีซูหงุดหงิดแต่ก็ไม่รู้ว่าหงุดหงิดอะไร เขากินข้าวได้ สองสามคำก็ผลัดโต๊ะกินข้าวออกห่าง ตะโกนบอกพยาบาลว่าอย่ามายุ่ง แล้วเขาก็ได้ยินเสียงสะอื้นจากเธอ

ตอนที่ 20 อีซูนึกถึงตอนที่พ่อชอบพาอีซูกับพี่ไม้ไปเที่ยวตลาด แต่เด็กทั้งสองก็รู้จากชาวบ้านว่าพ่อไปจับแม่ค้า พ่อชอบทะเลาะกับแม่ทุกวัน ทุกครั้งที่พ่อกับแม่ทะเลาะกันพ่อก็จะพาอีซูกับไม้ไปเที่ยวบ้านน้ามาลี แล้วอีซูก็รู้ว่าพ่อมีเมียหลายคน ทำให้แม่ต้องตามราวีผู้หญิงของพ่อ แล้วแม่ก็จะตีอีซูกับพี่ไม้ ลงท้ายด้วยการด่าพ่อ พ่ออีซูโตพ่อก็กินอาหารนอกบ้าน แม่ต้องทำงานหนัก พี่ไม้ออกจากโรงเรียนมาช่วยแม่ทำสวน แล้วพ่อก็กลับมาในสภาพที่ไม่สบาย แม่อาละวาดใส่พ่อว่า ถ้าพ่อไม่ป่วยพ่อก็คงไม่กลับมาบ้าน พ่อไล่อีซูไปเล่นไกล ๆ แต่แม่ไม่ยอม อีซูรู้สึกขมขื่นจึงตะโกนว่าแม่ออกไป แม่พลั้งปากออกมาว่าไม่แน่ใจว่าอีซูเป็นลูกแม่หรือเปล่า ก่อนพ่อตายอีซูก็ไม่ได้อยู่กับพ่อ พี่ไม้จึงเป็นคนฟังคำสั่งเสียของพ่อ มันทำให้อีซูคิดว่าเขากับปลายธารจะเป็นคู่ทุกข์คู่ยากกันเหมือนพ่อกับแม่หรือเปล่า การมีวินกับวันทำให้อีซูรู้สึกดี การมีบริษัท การมีครอบครัวทำให้ชีวิตของอีซูสุขสมบูรณ์มากขึ้น แต่...ๆ พรหมลิขิตก็เอาความทุกข์ยากมาให้อีซู ทำให้อีซูคิดว่ามันไม่ยุติธรรมเลยที่เขาต้องมาอาศัยแม่ ให้เมียอยู่แบบนี้ และสิ่งที่ทำให้อีซูทนนอนเป็นผักหญ้าอย่างมีความหวังก็คือเสียงของวินกับวัน ลูกชายทั้งสองนั่นเอง

ตอนที่ 21 วินกับวันก็เหมือนอีซูกับพี่ไม้ วินเป็นผู้ใหญ่ ส่วนวันนั้นอ่อนโยน โอนอ่อนผ่อนตาม อีซูรักลูกหมดหัวใจ แต่เขาก็ไม่สามารถเตะฟุตบอลกับลูกได้ ยิ่งทำให้อีซูเจ็บปวดใจ ขณะเดียวกันก็ทั้งสงสารปลายธารและสงสารตัวเอง อีซูอยู่โรงพยาบาลสองวันก็กลับบ้านได้ อีซูดีใจที่ลูกออกมาวิ่ง แต่อีซูกลับโกรธที่วัดภูจะมาอยู่ในบ้าน อีซูรู้สึกหงุดหงิดที่เขาเดินไม่ได้เหมือนเดิม วินกับวันบอกว่าจะไปเรียนวาดรูป เขาโกรธที่วัดภูจะพาลูกของเขาไปสมัครวาดรูป วันหยุดอีซูตื่นขึ้นมามองลูกเล่นอยู่ที่สนาม เต็มสุขไปซื้อของกับวัดภู อีซูกินข้าวกับลูกเมีย แล้วก็ทำแก้วนํ้าล้นเกือบทำงานกับข้าวตอกจากโต๊ะ อีซูโกรธที่วัดภูมาที่บ้าน เขาพยายามนอนแต่กินนอนไม่หลับ นึกถึงเมื่อก่อนที่ปลายธารยังเป็นของที่เขาใช้คนเดียว แต่บัดนี้เขากลับรู้สึกว่าเขาไม่มีอำนาจเหนือกว่า อีซูกลัวเหลือเกินว่าตัวเองจะกลายเป็นของเล่นของปลายธารและสูญเสียปลายธารไป

ตอนที่ 22 ตั้งแต่อีซูขับรถชนรั้วบ้านของเพื่อนบ้าน เขาก็ยังรู้สึกว่าอำนาจของเขาลดลง และยังรู้สึกว่าตนเองกลายเป็นวัตถุโบราณประจำบ้าน วันครบรอบก่อตั้งบริษัทมีรักศิลป์ แจ่มใส แสงจันทร์และพนักงานบริษัทคนอื่น ๆ มาเยี่ยม เขาไม่อยากพบใคร แต่เมื่อปลายธารบอกว่าให้ออกไปรับเพื่อน ๆ บ้าง อีซูจึงยอมออกไป เพื่อน ๆ มอบสมุดลายเส้นให้อีซู เขาดีใจที่ทุกคนในบริษัทเขียนข้อความให้กำลังใจเขา แต่ลายบนอกนั้นเขากลับแสดงออกว่าเขาจะแวงว่าทุกคนอาจไม่ได้เขียนข้อความลงในสมุดเอง วัดภูมารับวินกับวันไปวาดรูปยังทำให้อีซูโกรธ สองอาทิตย์

ต่อมาพี่ไม้มายืมอิฐ ทำให้เขาสัมผัสได้ว่าพี่ไม้มีเรื่องกังวล พี่ไม้มัววินกับวันขึ้นด้วยแขนทั้งสองข้าง ทำให้อิฐอิจฉาแม้กระทั่งพี่ชายตัวเอง และคิดว่าหากเขาตายเขาจะยกเมียให้พี่ชาย ดีกว่าจะปล่อยให้ปลายธารไปเป็นเมียวัดพระ แล้วทุกคนก็เสนอว่าให้วัดพระมารับไปเที่ยวบ้านแม่ย่าที่สมุทรสงคราม ความโกรธทำให้อิฐเดินหนีเข้าห้องนอนไป สักพักพี่ไม้มาก็มาลากลับด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน วัดพระยังคงมาหาเต็มสุขและรับเด็ก ๆ ออกไป วันหนึ่งวันกับวันเอรุบที่ไปหัดเรียนวาดรูปมาให้อิฐดู เขารู้สึกสะทอนใจ เมื่อถูกเล่าว่าวัดพระแนะนำให้อิฐกับปลายธารไปเรียนวาดรูป และเล่าว่าพี่ไม้มแนะนำให้อิฐไปบวช แล้ววันกับวันก็บอกอิฐว่าให้ไปบวชกันทั้งบ้านเลย ทำให้อิฐหัวเราะออกมาได้ แต่เมื่อวันพูดถึงวัดพระว่าให้ไปบวชด้วย อิฐก็กลับโกรธขึ้นมาอีก แล้วถามว่าทำไม วันกับวันจึงเล่าว่าแฟนของวัดพระตายไปนานแล้ว เขาคงเหงาหากต้องอยู่คนเดียว

ตอนที่ 23 อิฐเดินได้ดีขึ้นจนไม่ต้องใช้ไม้เท้า พูดได้ดีขึ้น แต่ปลายธารดูแลอิฐจนไม่สบาย ทำให้อิฐนึกอยากเริ่มต้นจัดการกับตนเอง แต่อิฐก็หงุดหงิดที่ช่วยอะไรเธอไม่ได้เลย มองกระตักน้ำร้อน แล้วนั่งคิดว่านานเท่าไรแล้วที่เขาไม่ได้หิบบิ๊วกาแฟ เตรียมอาหารด้วยตนเอง วัดพระมาพร้อมกับเต็มสุขและซื้อไก่มาด้วย วัดพระมารับปลายธารไปหาหมอ ยังทำให้อิฐรู้สึกแย่ที่เขาช่วยอะไรปลายธาร ไม่ได้เลย อิฐเดินไปมารอบบ้านสลับกับการดูนาฬิกาอย่างเชื่องช้า ก่อนจะกลับเข้ามาในห้องนอน อิฐนอนนิ่งและเริ่มอ่านหนังสือคลายเครียดเล่มเดิม วัดพระพาปลายธารมาส่ง วัดพระบอกเต็มสุขว่าปลายธารเป็นไข้หวัดใหญ่ เนื่องจากพักผ่อนไม่เพียงพอ อิฐไม่ได้ยินเสียงปลายธาร ทำให้เขาคิดว่าปลายธารคงปลานปลื้มใจที่ได้ไปหาหมอกับวัดพระ อิฐนอนฟังวัดพระกับเต็มสุขหัวเราะต่อกระซิกขมขันทำกับข้าวด้วยความขมขื่น เขาไม่สบายขนาดนี้ ปลายธารป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่ ต้องนอนอยู่อีกห้องหนึ่ง แต่คนที่ไม่ใช่เจ้าของบ้านกับเต็มสุขกลับหยอกล้อกันอย่างมีความสุขอยู่ได้

ตอนที่ 24 ระหว่างที่ปลายธารไม่สบาย วัดพระมาที่บ้านทุกวัน แม้อิฐจะเริ่มเข้าใจแล้วว่าวัดพระชอบเต็มสุข แต่เขายังรู้สึกตะขิดตะขวงใจ เต็มสุขจะไปทำงานจัดดอกไม้ ทำให้อิฐเข้าใจชัดเจนแล้วว่าวัดพระรักเต็มสุขจริง ๆ วันหนึ่งวัดพระมาขออนุญาตติดตั้งเป็นบาสที่สนาม ยังทำให้อิฐรู้สึกว่าวัดพระเข้ามาแย่งความรักจากลูกไปจากเขา อิฐเริ่มรู้สึกว่าปลายธารมีอำนาจเหนือเขา หลายเรื่องที่เธอเข้ามาจัดการชีวิตของเขาและลูก ๆ วันหนึ่งรักศิลป์โทรศัพท์มาที่บ้านและชวนอิฐไปทำงาน เรื่องที่เขาจะได้ไปทำงานทำให้อิฐคิดว่าปลายธารเป็นคนจัดการให้เขาออกจากบ้านไป เธอจะได้ทำอะไรก็ได้ อิฐเดินเข้าไปในบริษัทเหมือนคนแปลกหน้า พนักงานหลายคนเข้ามาต้อนรับเขา อิฐเข้ามานั่งในห้องทำงาน รู้สึกพะอืดพะอมจากแฟ้มเอกสารกองใหญ่ อิฐนั่งรอโทรศัพท์แล้วก็คิดว่า คงไม่มีใครโทรศัพท์ถึงเขาอีกแล้ว เพราะเขาไม่ใช่กรรมการผู้จัดการอีกต่อไป อิฐจึงโทรศัพท์

ไปหาปลายธาร แต่เธอไม่รับสาย นั่นทำให้เขาคิดว่าเธอคงเป็นอิสระแล้ว ไม่ต้องอยู่ในสายตาและการตรวจสอบจากเขาอีกแล้ว แต่เขาสึกกลับยังต้องอยู่ภายใต้การตรวจสอบของปลายธารอยู่

ตอนที่ 25 หลังจากอิฐไปทำงานได้สองเดือน วันหนึ่งปลายธารก็ออกไปจากบ้านพร้อมกับวัดภู เต็มสุขบอกว่าปลายธารไปทำธุระ ทำให้อิฐโกรธและเคียดแค้น รู้สึกรังเกียจปลายธารอย่างบอกไม่ถูก เพราะคิดว่าเธอไปมีความสัมพันธ์กับวัดภู อิฐไม่เข้าใจเลยว่าปลายธารกับเต็มสุขทำราวกับว่ามีปัญหาใหญ่หลวง ยิ่งทำให้อิฐรู้สึกว่าตัวเองเป็นไอ้จิ้ง ไม่รู้อะไรเลย ปลายธารกับวัดภูไม่มีความรู้สึกสำนึกผิดอะไรเลย แต่เขายังจับผิดปลายธารไม่ได้เสียที่นั่นทำให้เขายังงงเข้าไปอีกว่าเกิดอะไรขึ้น แล้ววันหนึ่งพี่ไม้ก็มา เขาไม่ยิ้มไม่หัวเราะ พี่ไม้บอกอิฐว่าเมย์เป็นมะเร็งปากมดลูก อาการหนักมาก

ตอนที่ 26 พี่ไม้ค้างที่บ้านเพราะไม่มีแรงขับรถ คืนนั้นอิฐนอนลงข้างปลายธาร เขาสัมผัสได้ถึงอำนาจใหม่ของเธอที่มาพร้อมกับความทุกข์ทน ความรุ่มโรยบนใบหน้าของเธอ เขารู้สึกว่าเธอไม่เหมือนปลายธารคนเดิมอีกต่อไปแล้ว เช้าวันต่อมาอิฐกำลังจะไปเยี่ยมเมย์ที่โรงพยาบาลทันทีที่เขาพบวัดภูเขารู้สึกโกรธที่ทุกคนแม้แต่วัดภูรู้เรื่องเมย์ป่วย ขณะที่เขารู้เรื่องทีหลัง ทันทีที่อิฐมาถึงโรงพยาบาล และเข้าไปในห้องไอซียูนั้น อิฐรู้สึกแปลกใจตนเองที่เขากลายเป็นคนมาเยี่ยม ทั้งที่เมื่อก่อนเขาเคยอยู่ในห้องไอซียู ใช้เครื่องช่วยหายใจมาก่อน ระหว่างที่เมย์นอนโรงพยาบาลนั้น ปลายธารไปเฝ้าเมย์ที่โรงพยาบาลทุกวัน ขณะที่อิฐไปทำงาน หลังจากกลับจากทำงานปลายธารก็ขับรถพาอิฐไปเยี่ยมเมย์ ระหว่างที่ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวอิฐดูแลตนเองได้ดี พี่ไม้ไปกลับระหว่างสมุทรสงครามกับโรงพยาบาล โดยมีวัดภูมาเยี่ยมเมย์ทุกวัน ยิ่งทำให้อิฐรู้สึกแปลกแยกเหมือนตนเองไม่ใช่คนในครอบครัว แต่เมื่อวันกับวันมากอดเขา ความรู้สึกนั้นก็หายไป หลังจากเมย์ออกจากโรงพยาบาลอิฐก็รู้สึกว่าครอบครัวเขาเข้าที่เข้าทางขึ้น กระทั่งเจ็ดวันผ่านไป วัดภูมาที่บ้านของอิฐอีก ทำให้อิฐรู้สึกโกรธที่ถูกเมียของเขาสนใจวัดภู แม้จะโกรธแต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้ ทั้งที่ไม่อยากคุยกับวัดภูแต่ความที่เขาอยากหลอกลามข้อมูลจากวัดภูว่าเขาคิดอะไรกับปลายธาร อิฐจึงยอมนั่งคุยกับปลายธารอยู่ที่ริมสนามหน้าบ้าน อิฐถามวัดภูว่าเขาอายุเท่าไร จะแต่งงานหรือยัง และนั่นทำให้อิฐรู้ว่าแฟนของวัดภูที่กำลังจะแต่งงานกันนั้นเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ ทำให้อิฐแสดงความโกรธออกไปไม่ลง

ตอนที่ 27 อิฐดีวันดีคืน หมอให้อิฐกินยาลดความดันโลหิตตลอดชีวิต แนะนำให้เขาออกกำลังกายและให้เขาไปวัด แต่อิฐก็ไม่ได้ไปวัดตามที่หมอบอก เขาเลือกที่จะไปเยี่ยมเมย์ที่สมุทรสงคราม แม้จะระแวงเรื่องวัดภูอยู่ แต่เขาก็ได้มีโอกาสดึงความจริงจากเมย์ว่าอิฐไม่ใช่ลูกพ่อเดียวกับพี่ไม้ เมย์ยอมเล่าว่าตนเองเลวที่ทำอะไรประชดพ่อที่ไปอยู่บ้านเมียน้อย แต่เมย์ก็ยังยืนยันว่าพ่อของอิฐเป็นคนดี บ่ายวันนั้นวัดภูมาที่สมุทรสงคราม ทุกคนรอบข้างอิฐดูจะดีใจเหลือเกินที่วัดภูมา หลัง

อาหารกลางวันวันกับวันจะยื่นกะขอให้อิฐไปตกปลาด้วยกัน แต่อิฐไม่ยอมไปเพราะเห็นว่าวัดภูไปด้วย แต่ก็เบาใจที่เต็มสุขไปด้วย ครูใหญ่ทุกคนก็กลับมาจากท้ายสวน วันกับวันบอกว่าปลายธารวัดภู เต็มสุข ตกน้ำ ทำให้อิฐรู้สึกว่ามีกับลูกตัดเขาออกจากการเป็นพี่และพ่อ กลับจากสมุทรสงครามวันกับวันก็เสนอให้ปลายธารไปเรียนว่ายน้ำ อิฐระแวงเรื่องวัดภูจึงให้คนขับรถของบริษัทขับรถไปส่งที่สระว่ายน้ำในหมู่บ้าน เพื่อหวังจะเปิดโปงเรื่องที่ปลายธารกับวัดภูเป็นชู้รักกัน

ตอนที่ 28 แต่กลายเป็นว่าอิฐตกคนผิด เขาจึงถูกผู้หญิงคนที่เขาคิดว่าเป็นปลายธารด่าว่า กลับว่าไอ้คนบ้า ทำให้คนทั้งสระเข้าใจว่าเขาเป็นคนบ้าจริง ๆ อิฐจึงกลับบ้านเข้าไปนอนมองเพดานในห้องนอน นึกระแวงแต่ว่าปลายธารจะมีชู้ อิฐออกจากห้องนอนเมื่อได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามา เต็มสุขกลับมาแล้ว ไม่นานนักปลายธารกับลูก ๆ ก็กลับมา วันกับวันบอกอิฐว่าปิดเทอมแล้ว อยากไปเที่ยวบ้านแม่ย่าที่สมุทรสงคราม เมื่ออิฐไม่ให้ไป ลูกทั้งสองก็บอกให้เขาคิดใหม่ทำใหม่ ทำให้เขารู้สึกว่าอำนาจของเขาหายไป เมียกับลูกไม่กลัวเขาอีกต่อไปแล้ว ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองไร้ค่ามากขึ้นไปอีก วันต่อมาปลายธารกับลูก ๆ เกือบกระเปาะจะไปสมุทรสงคราม อิฐคิดหาวิธีควบคุมลูกเมียของเขาขึ้นมาได้ เขาจึงเสนอให้ปลายธารกับลูก ๆ นั่งรถบริษัทไปที่สมุทรสงคราม โดยให้คนขับรถของบริษัทไปส่งถึงสมุทรสงคราม ส่วนเขาไปทำงาน เย็นนั้นอิฐกลับมาจากบริษัทเร็วกว่าทุกวัน เขากำลังจะงีบงีบเอง แต่กลับทำกล่อ้งโล้งไปซาหกลื่อนพื้น อิฐจึงเปลี่ยนใจไปซงกาแฟ เขานั่งจิบกาแฟมองไปรอบ ๆ บ้าน เห็นต้นไม้แปลก ๆ ที่เขาไม่เคยเห็น อิฐไม่ชอบใจที่มีต้นไม้แปลก ๆ มาอยู่ในบ้านและคิดไปว่าวัดภูเป็นคนเอามาปลูก เขาจึงลงมือตัดต้นไม้ที่นั้น เมื่อเต็มสุขมาถามว่าทำไมเขาจึงตัดต้นไม้ที่ปลายธารเอามาปลูก อิฐก็ตอบว่าไม่ชอบ แล้วลงมือตัดต้นไม้ที่นั้นต่อไป

ตอนที่ 29 อิฐตัดต้นไม้ต่อไป เขาขัดเคืองใจอย่างมากที่ไม่ได้ยินเต็มสุขบอกให้เขาหยุดตัดต้นไม้ เขาจึงเดินเข้าห้องนอน อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า อิฐโผล่หน้าออกมาจากห้อง ได้ยินเต็มสุขพูดโทรศัพท์กับใครคนหนึ่ง และพูดว่าเธอจะไม่สนใจอิฐ ไม่ช่วยอิฐ เขาจึงลงไปในนั่งอยู่ริมสนาม นานเข้าอิฐก็กลับอยู่บนที่นั่งหน้าสนามนั่นเอง เขานั่งหลับอยู่หน้าสนามตั้งแต่หกโมงเย็นจนถึงสามทุ่ม เขารู้สึกตัวตื่นและเดินเข้ามาในบ้าน กินข้าวได้ไม่กี่คำก็อิ่ม อิฐรอโทรศัพท์จากเมียและลูก แต่กลับไร้แววกระทั่งผลอกลับไป เช้าวันต่อมาอิฐให้คนขับรถพาเขาไปกินอาหารเช้าที่โรงแรม สายวันนั้นรักศิลป์มาเยี่ยมเขาและชวนอิฐไปกินข้าวเย็นด้วยกัน ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองเป็นสัตว์ประหลาด เมื่อรักศิลป์พาแสงจันทร์กับแจ่มใจไปด้วย และคอยแต่จะถามว่าอิฐกินอะไรได้บ้าง อาหารอะไรเป็นโทษต่อคนเป็นความดันโลหิตสูง อิฐจึงขอตัวออกจากร้านอาหารไปยังโรงแรมริมชล ด้วยหวังจะให้เต็มสุขคืนพลานด้วยความเป็นห่วงเขา คืนนั้นอิฐใช้บริการผู้หญิงคนหนึ่งที่ยั่ววนเขา แต่เมื่ออิฐกลับมาถึงบ้าน เขากลับพบว่าเต็มสุขไม่ได้อยู่ที่บ้าน เขาจึงเข้านอน เช้าวันต่อมาอิฐพบว่าเต็มสุข

ขึ้นทำอาหารอยู่ในครัวและบอกว่าจะมีแขกมากินข้าวที่บ้าน อีจู้เข้าใจว่าวัดภูจะต้องมากินข้าวเช้าที่บ้านของเขาอย่างแน่นอน เขาจึงใช้เวลาแต่งตัวนานกว่าทุกวัน เพื่อให้ทันได้เห็นวัดภูก่อนไปทำงาน แต่จนแล้วจนรอดวัดภูก็ยังไม่มา อีจู้จึงไปทำงานที่บริษัท และยิ่งหัวเสียกับสายตาที่แสงจันทร์กับแจ่มใมองเขา รักศิลป์เข้ามาเตือนอีจู้เรื่องที่เขาเข้าไปในคลับของโรงแรมริมชล อีจู้จึงอาละวาดถ่มบริษัท หวังว่าจะเรียกอำนาจของตัวเองให้กลับคืนมา

ตอนที่ 30 หลังจากอาละวาดที่บริษัท ไม่มีใครกล้าเข้ามาหาอีจู้ที่ห้องทำงานนอกจากพนักงานเดินหนังสือ เขารู้สึกเบื่อชีวิต รู้สึกว่าตนเองไม่มีค่าอะไรเลย เขาบอกรักศิลป์ว่าจะไม่ไปทำงาน อีจู้กลับมาบ้านและเดินเข้าไปในห้องนอน และหลับไป รู้สึกตัวตื่นเมื่อวันกับวันศุกร์ของเขาโทรศัพท์มา มันทำให้ความรู้สึกว่าชีวิตไร้ค่าของเขาหายไป วันกับวันกะยั้นกะยอให้อีจู้ไปที่บ้านแม่ย่า อีจู้เดินกลับออกมาจากห้องนอน และเห็นเต็มสุขกลับมาจากจัดดอกไม้ เธอซื้อกับข้าวถุงมาให้อีจู้ เขารู้สึกเหงาเมื่อต้องกินข้าวคนเดียว รู้สึกว่าลูกกับเมียทิ้งเขาไปแล้ว รุ่งเช้าอีจู้ไปหาลูกกับเมียที่สมุทรสงคราม แต่เขาก็ไม่พบใคร อีจู้จึงให้คนขับรถขับรถกลับมาส่งเขาในบ้านที่ว่างเปล่า ยิ่งทำให้เขารู้สึกเหมือนใครๆต่างทิ้งเขาไปหมด อีจู้นอนลงกับสนามเขาร้องไห้ด้วยความสงสารตัวเอง แล้ววัดภูก็มาบอกให้เขาไปที่โรงพยาบาล อีจู้ได้แต่สงสัยว่า นี่เขาป่วยมากหรือถึงต้องไปโรงพยาบาล แล้วทำไมต้องเป็นวัดภูที่เป็นคนพาเขาไปโรงพยาบาล

ตอนที่ 31 อีจู้เดินตามวัดภูไปที่รถ วัดภูพาอีจู้ขับรถไปที่สมุทรสงคราม อีจู้ตัดสินใจว่าจะคุยกับวัดภูให้รู้เรื่องเสียที่ว่าตกลงวัดภูเป็นคู่กับปลายธารหรือไม่ แต่สิ่งที่เขาได้รู้ก็คือ การที่วัดภูเข้ามาอยู่ในครอบครัวของอีจู้ นั้นทำให้วัดภูได้รู้ความหมายของชีวิต ได้ทำอะไรเพื่อคนอื่น ได้รับปลายธารแม้จะเป็นความรักที่เป็นไปไม่ได้ก็ตาม จากนั้นวัดภูก็พาเขาไปที่สมุทรปราการ และพบว่าแม่ย่าจากโลกนี้ไปแล้ว อีจู้ทำให้ด้วยความเสียใจที่สุดที่เขาไม่ทันวาระสุดท้ายของแม่ ถ้าเขาไม่รับให้คนขับรถพาเขากลับไปเมื่อเช้า ถ้าเขาไม่ปิดโทรศัพท์มือถือ ถ้าเขาไม่บังคับให้วัดภูจอดรถแหวะที่ร้านอาหารเขาคงทันได้เห็นวาระสุดท้ายของแม่ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ทำให้เขารู้ว่าความรักของคนทั้งที่อยู่กับเขาและตายไปแล้วนั้นยิ่งใหญ่เพียงใด ทำไมเขาจึงไม่เคยมอบความรักในหัวใจตอบแทนคนอื่นไปบ้าง

ตอนที่ 32 เช้าวันรุ่งขึ้น พี่ไม้มตกลงกับอีจู้และลูกหลานว่าจะสวดศพแม่ย่าเจ็ดวันแล้วเผาเลย ปลายธารกับเต็มสุขยังคง่วนววยอยู่กับการจัดดอกไม้ วันกับวันวิ่งไปวิ่งมาระหว่างวงศ์ตระกูลกับครัว อีจู้ไม่รู้จะบอกลูกอย่างไรเพราะทั้งสองยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจความหมายของความตาย อีจู้เริ่มชินกับการยื่นรับแขกข้างๆปลายธารที่เซงบันได บางครั้งก็มีวันกับวันมายื่นรับแขกด้วย แม่เด็กทั้งสองจะไม่ชอบให้ใคร ๆ มาหยิกแกล้มก็ตาม อีจู้ยังคงรู้สึกไม่ดีเมื่อเห็นวัดภูมาที่งานศพของแม่ย่า แต่เขาก็มิได้รู้สึกโกรธวัดภูเหมือนเมื่อก่อน วันเผาแม่ย่ามาถึงวันกับวันถูกเรียกมาขบวนตั้งแต่

เข้า ความน่ารักของเธอตึงตังสร้างความครื้นเครงท่ามกลางวันที่หมองเศร้า ขณะอิฐพาเธอตึงตังทั้งสองไปเข้าห้องน้ำ วันกับวันก็ชวนอิฐไปนอนที่วัด ทำให้อิฐรู้สึกว่าเขายังคงเป็นพ่อของลูกๆทั้งสองอยู่ ก่อนเผาแม่ย่าอิฐได้ฟังเทศน์จากเจ้าอาวาสเรื่องความไม่จริงยั่งยืน ในวินาทีที่สับปะหรือเปิดฝาโลงให้ดูหน้าแม่เป็นครั้งสุดท้าย ทุกคนร้องไห้ด้วยความ โศกเศร้า พี่ไม้ที่เคยมีอารมณ์ขันร้องไห้จนตัวสั่น อิฐขอโทษพี่ไม้ที่ปล่อยให้พี่ไม้แบกรับเรื่องครอบครัวไว้เพียงลำพัง คืนนั้นอิฐอยู่กับเธอรวันวัน ที่วัด เจ้าอาวาสคุยกับอิฐเรื่องความตายต่อและแนะนำให้อิฐอ่านหนังสือธรรมะ คืนนี้เองที่อิฐมีโอกาสได้นอนกับลูก ๆ มันทำให้เขารู้สึกว่าการมาบ้านที่สมุทรสงครามในครั้งนี้ ทำให้เขาได้ทั้งความสุขเสียและได้ความรู้สึกบางอย่างกลับคืนมา

ตอนที่ 33 การตายของแม่สอนให้อิฐดูตนเองให้ดีกว่านี้ เข้าวันหนึ่งก่อนจะกลับกรุงเทพ อิฐมีความคิดว่าอยากจะบวช ทำให้ทุกคนดีใจมาก ก่อนปลายธารและลูก ๆ จะกลับกรุงเทพ วันกับวันเข้ามาบอกอิฐ และบอกว่าอยากให้อิฐกลับไปด้วย เขาบอกลูกๆว่าจะอยู่ไม่กี่วันหรอก อิฐได้นั่งสมาธิ ในตอนแรกที่นั่งสมาธินั้นอิฐนึกอยากลุกไปเดินเล่นแก้เมื่อย แต่เกรงใจเจ้าอาวาส คืนนั้นเจ้าอาวาสคุยกับอิฐเรื่องความอยาก เจ้าอาวาสถามอิฐว่าเขาบวชเพื่ออะไรกันแน่ วันต่อมาอิฐก็หัดสวดมนต์ ไปเป็นเด็กวัดในตอนเช้า มีชาวบ้านมาดูถูกเขาว่ามาเบียดเบียนพระ ทำให้เขาโกรธมาก แต่เจ้าอาวาสถามกลับว่าจริงหรือไม่ อิฐจึงได้รู้ว่าหลายสิ่งหลายอย่างที่เข่าเข้าใจผิดเรื่องแม่ย่า เรื่องเมียของเขานั้น เขาเข้าใจผิดเองแท้ ๆ เพียงแต่วันที่อิฐอยู่วัด เขาก็ขอเจ้าอาวาสบวช อิฐได้ฉายาว่าอิฐวโร ตลอดเจ็ดวันที่อิฐบวช วัน วันและพี่ไม้มาเป็นเด็กวัด วัดภูมะมาใส่บาตรวันแรกกับวันสุดท้ายที่อิฐบวช วัดภูมะได้เข้าไปสนทนารธรรมกับเจ้าอาวาส เขาเข้าใจหลักธรรมเป็นอย่างดีจนเจ้าอาวาสถามว่าเขาอ่านมาเยอะหรือ วัดภูมะจึงตอบว่า ความทุกข์ที่เขาเจอมันแสนสาหัส เขาจึงต้องอ่านหนังสือธรรมะเพื่อให้คลายทุกข์ ท่านเจ้าอาวาสเปรยว่า ความทุกข์นี้คือนะ ซึ่งอิฐก็เห็นจริงอย่างที่ท่านเจ้าอาวาสว่า เพราะหากอิฐไม่มีความทุกข์ เขาก็คงไม่ได้บวช

ตอนที่ 34 หลังจากสึกแล้ว อิฐกลับมาที่บ้าน แม้เขาจะเปลี่ยนวิธีการมองโลก แม้จะไม่ถึงกับพลิกฝ่ามือ แต่เขาก็มองโลกดีขึ้นมาก อิฐพยายามโยนลูกบาตลงห้วง ทำให้วันกับวันดีใจมากที่เขาทำได้ เด็กทั้งสองจัดแจงให้ปลายธารนวดนกดนกลีดา เด็กชายกอล์ฟและวัดภูมะ มาที่บ้านด้วย อิฐวัดภูมะ และวันเล่นบาส โดยมีวันเป็นกรรมการ อิฐพยายามหยิบลูกบาตขึ้นมาโยนลงห้วงเพื่อลูก แม้ว่าจะเป็นเกมเล็ก ๆ แต่มันก็เหมือนสัญลักษณ์บางอย่าง ผลการแข่งขันเสมอกัน อิฐเข้าใจว่าวันรู้สึกผิดหวังกับอะไรบางอย่าง และเย็นวันนั้นเองที่ทำให้อิฐรู้ว่ากนกกับชลิตามีปัญหากัน อิฐสนใจงานที่บริษัทจนเกือบลืมเรื่องกนกกับชลิตไปแล้ว หากปลายธารไม่โทรศัพท์ที่บริษัทมาบอกเขาว่า ชลิตากินยาฆ่าตัวตาย ก่อนที่อิฐจะตามไปเยี่ยมชลิตาที่โรงพยาบาล ทำให้อิฐเข้าใจว่าปลายธารและชลิตามีกันและกัน ในยามที่ปลายธารมีปัญหา ชลิตาช่วยเหลือปลายธารทุกทาง และในยามที่ชลิ

ตามีปัญหาบ้าง ปลายธารก็เป็นกำลังใจให้ชลิตาเช่นกัน ชลิตายังคงร้องไห้ ทำให้อิฐรู้สึกว่ชลิตาเป็นคนน่าสมเพช น่าสงสาร และคงเป็นความรู้สึกเดียวกับวันที่เขายังนอนอยู่บนเตียง

ตอนที่ 35 การที่ได้เห็นชลิตาทุกข์ ทำให้อิฐเข้าใจความทุกข์ของคนอื่นมากขึ้น วันต่อมา กนกมาเยี่ยมชลิตา แล้วเขาก็ไป ปลายธารแนะนำให้ชลิตาไปเที่ยวทะเลหรือภูเขา ชลิตายอมคล้อยตาม อิฐจึงให้ปลายธารไปเที่ยวเชิงใหม่เป็นเพื่อนชลิตา อิฐดีใจที่ปลายธารได้ไปเที่ยว หลังจากพยายามเขายุ่นานนับปี คินนั้วันกับวันบ่นคิดถึงปลายธาร อิฐได้นอนกับลูกอีกครั้ง มันทำให้เขารู้สึกดีด้นใจ วันหนึ่งอิฐไปทำงาน เต็มสุขโทรศัพท์มาบอกเขาว่า วันกับวันหายไป แรกๆเขารู้สึกร้อนรน แต่เมื่อมีเวลานั่งคิดอยู่สักพัก อิฐก็นั่งคิดถึงตอนที่เขายังเด็กและหนีไปเที่ยวเล่นจนถูกแม่ตี เมื่อพี่ไม่ว่าอิฐอยากไปเที่ยว เขาจึงคิดตามประสาเด็กผู้ชายว่า ลูกคงอยากไปเที่ยว เมื่อวันกับวันกลับมาอิฐก็ดีใจ แล้วแอบไปร้องไห้อยู่ในห้อง พอสงบสติอารมณ์ได้ เขาก็กลับออกมา วันกับวันขอโทษพ่อ เขื่อนั้นปลายธารโทรมาบอกว่าเธอกำลังจะไปเที่ยวที่คอยอินทนนท์ ชลิตาดีขึ้นมากแล้ว เธอบอกให้อิฐดูแลตัวเอง ทำให้เขาอดขี้มไม่ได้

ตอนที่ 36 ความที่อยู่อยู่กับลูกๆทำให้อิฐเพ็งนึกขึ้นได้ว่าเขาไม่ได้พบวัดภูมาห้าวันแล้ว เขานึกแปลกใจจึงถามลูก ทำให้เขารู้ว่าวัดภูไปเชิงใหม่กับปลายธารและชลิตา มันทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดใจ แต่ก็ได้รับความรักอันบริสุทธิ์ของลูก ทำให้ความเจ็บปวดของเขาทุเลาลง อิฐใช้เวลาหนึ่งคืนทำให้ตัวเองคลายความเจ็บปวดลง เช้าวันต่อมา ปลายธารโทรมาหาอิฐ ทำให้อิฐหวาดระแวง เรื่องวัดภูขึ้นมามาก คินนั้วันอิฐพยายามหลอกถามลูกว่าปลายธารรักคนอื่นหรือเปล่า แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบอะไรนอกจากปลายธารรักวันกับวันมากจากปากของลูก เช้าวันต่อมาเต็มสุขมาบอกอิฐว่า กำลังจะกลับบ้านที่สมุทรสงครามแล้ว อิฐถามเต็มสุขว่าออกหักหรือ เต็มสุขถึงกับร้องไห้โฮและวิ่งเข้าห้องนอนไป วันกับวันซึ่งแอบมองอยู่จึงมาบอกอิฐว่าเต็มสุขออกหักเพราะวัดภูไม่ช่วย ทำให้อิฐรู้สึกว่วัดภูก็ยังเป็นศูนย์กลางของบ้าน ในขณะที่เขาเป็นคนไม่มีประสิทธิภาพ

ตอนที่ 37 อิฐไล่เด็ก ๆ ไปเล่นที่สนาม และเรียกเต็มสุขมาคุย เต็มสุขเล่าว่าเธอรักผู้ชายคนหนึ่ง แต่เขามีภรรยาอยู่แล้ว เต็มสุขหวังว่าเขาจะเลิกกับผู้หญิงคนนั้นแล้วกลับมาหาเธอ แต่เธอก็ต้องผิดหวัง แล้วเต็มสุขก็พูดถึงปลายธารว่าทำไมปลายธารทนอยู่กับอิฐได้อย่างไรทั้งที่อิฐน่าเกลียด เพราะถ้าเป็นเธอเต็มสุขคงรักวัดภูไปแล้ว อิฐจึงได้เข้าใจว่ปลายธารไม่ได้เป็นชู้กับวัดภูอีกต่อไป แล้วปลายธารกับชลิตาก็กลับมาจนได้ โดยมีวัดภูกลับมาด้วย แต่ในครั้งนี้อิฐคุยกับปลายธาร วัดภูและชลิตาได้อย่างเบิกบาน เพราะเขาได้รู้แล้วว่าวัดภูเป็นเหมือนเทวดาที่ตื่นเต้นกับการได้ช่วยเหลือคนอื่น และตอนนี้เขากำลังจะช่วยเหลือครอบครัวของชลิตาให้พ้นจากทุกข์ เหมือนกับที่ เขาได้ช่วยเหลือครอบครัวของอิฐ

ตอนที่ 38 ความรู้สึกกลับแค้นในหัวใจของอิฐหายไปแล้ว หลังจากเรียนรู้สิ่งต่างๆ ฝ่ายเต็มสุขเมื่อเห็นปลายธาร เธอก็วิ่งเข้าไปกอดปลายธารแล้วร้องไห้ อิฐจึงต้องงมมือลูกออกมา วินกับวันฟ้องปลายธารว่าอิฐตัดต้นไม้ของเธอ อิฐขอโทษปลายธารเช่นเดียวกับปลายธารที่ขอโทษอิฐเช่นกัน ความเข้าใจ ความเป็นบ้านกลับมาอีกครั้ง วินกับวันทักว่าอิฐหัวเราะเก่งขึ้น ไม่ทำหน้าดุเหมือนก่อน เข้าวันหนึ่งปลายธารเป็นคนขับรถพาอิฐและลูก ๆ ไปเยี่ยมชลิตาที่บ้าน และพบวัดภูอยู่ที่นี่ด้วย ชลิตากับกอล์ฟเดินออกมาจากบ้าน แล้วเสียงหัวเราะของเด็ก ๆ ก็ดังขึ้นในบ้านของชลิตา มีเพียงปลายธารคนเดียวที่ทำหน้าออกบุญไม่รับ ก่อนจะเดินเข้าไปในบ้านของชลิตา โดยมีวัดภูเดินตามไป ชลิตาเดินเข้าไปตาม ขณะที่วันกับวันเดินมาชวนอิฐไปเล่นฟุตบอล วันนี้เขามีความสุขมาก เขาขับรถให้ปลายธารและลูก ๆ นั่งและตะโกนอยู่ในใจว่า เขาทำได้แล้ว เขาขับรถให้ลูกกับเมีย นั่งได้เหมือนเดิมแล้ว

วันต่อมา พี่ไม้ขับรถมาพาวันกับวันไปเที่ยวส่งท้ายปีดอชม ขณะที่อิฐพาปลายธารไปยืนที่ภูที่อ่าวไข่ จังหวัดระยอง

ตอนอวสาน ปลายธารขับรถพาอิฐและลูก ๆ ไปเที่ยว จอดรถที่ปั้มน้ำมัน ท่ามกลางสายตาของคนทั่วไปที่มองแล้วมองอีก หลังจากวิกฤตการณ์ชีวิตผ่านไป ครอบครัวของเขาก็มักจะออกมาเที่ยวด้วยกันเสมอ แต่การเที่ยวครั้งนี้อิฐบ่นว่าอยากกินมะม่วงน้ำปลาหวาน ทำให้ลูก ๆ ต่างแปลกใจ แล้ววันกับวันก็วิจารณ์ว่าเมื่อก่อน อิฐเป็นคนดู ชอบเก็บตัวอยู่ในห้อง ส่วนปลายธารนั้นกลัวอิฐ แต่อิฐก็ยังวกเข้ามาบ่นอยากกินมะม่วงน้ำปลาหวานอยู่ ปลายธารจึงจอดรถที่หน้าตลาด

ที่อุทยานแห่งชาติ อิฐงูปลายธารลงมาจากเรือนพัก วินกับวันวิ่งนำหน้า อิฐกับปลายธารเดินตามหลัง แต่ยังไม่ทันจะได้เดินเที่ยว ปลายธารก็ทรุดลงอาเจียน ลูกทั้งสองจึงพาปลายธารไปพัก คี้นั้นสามพ่อลูกบังคับให้ปลายธารนอนแต่หัวค่ำ ขณะที่สามพ่อลูกนั่งเฝ้าปลายธารอยู่ที่ระเบียง นานเข้าวันกับวันก็สับปะรงกจนอิฐต้องไล่ไปนอน อิฐเอนตัวลงบนเตียง นอนกอดปลายธารทั้งคืน

รุ่งเช้าปลายธารลุกขึ้นมาอาเจียน โอ้กกอัก ทำให้อิฐนึกขึ้นได้ว่าปลายธารกำลังจะมีน้องให้วินกับวัน เขาตั้งใจว่าลูกจะต้องเป็นผู้หญิง เด็กสองคนถูกปลุกขึ้นมาถามว่าอยากได้น้องผู้ชายหรือผู้หญิง ตอนแรกวันกับวันอยากได้น้องผู้ชาย จะได้เป็นเพื่อนเล่นฟุตบอล แต่เมื่อปลายธารบ่นอยากได้ลูกสาว วินกับวันก็ตามใจแม่ ความสุขกลับมาอีกครั้งแล้ว แต่อิฐกับปลายธารก็ไม่เคยลืมความสุขครั้งฟ้าในตอนนี้อย่างความทุกข์ครั้งคืนที่ผ่านมาผ่านไป

3. ตู๊กตาไล่ฝน

โดย ตักดา สาแก้ว (2551)

บทที่ 1 แมวตัวเมียสีน้ำตาลแดงลายขาว

วันแรกของการปิดเทอมเดือนตุลาคม ฝนตกตลอดทั้งบ่ายกระทั่งใกล้ค่ำ ไหมนั่งมองสายฝนนอกหน้าต่าง นึกถึงตอนเด็กๆที่เธอมักจะร้องไห้และไม่สบายเมื่อฝนตก จนบัดนี้ไหมก็ยังไม่ชอบฝนตก และไม่ต้องการให้ฝนตก นึกถึงพ่อ แม่ และแก้ว น้องสาวอายุ 4 ขวบ ที่ไปขายต้นไม้ด้วยกัน ส่วนไหมขายต้นไม้ที่บ้าน รู้สึกเหงาที่ต้องอยู่บ้านคนเดียว แล้ว ไหมก็ได้ยินเสียงแมวร้องแข่งกับเสียงฝน แก้วมองหาเสียงร้องนั้นและได้ยินเสียงแมวดังมาจากต้นลำทม แก้วเดินกระเผลก ๆ ลงจากบันไดบ้าน เธอเป็น โปลิโอที่ขาข้างซ้าย ขาซ้ายจึงลีบเล็กและสั้นกว่าขาขวา แก้วน้อยเนื้อต่ำใจทุกครั้งที่ก้มมองขาตัวเอง แล้วเมื่อคนอื่นมองขาของเธอด้วยสายตาสมเพช ไหมหยิบไฟฉายก๊วไป ยังแคว่ไม่ได้ต้นลำทม ไหมก้มลงมองใต้แคว่ มองเห็นแมวสีน้ำตาลตัวหนึ่งนอนแช่น้ำอยู่ในนั้น ไหมอุ้มแมวออกมาจากใต้แคว่ มองเห็นเลือดไหลออกมาจากแผลที่ขาซ้ายของมัน ไหมจึงพาแมวเข้าบ้าน ทำแผลให้มัน เอาข้าวคลุกแกงจืดให้มันกิน ไหมคิดว่าจะเลี้ยงแมวตัวนี้ไว้ และตั้งชื่อมันว่า ชบา ไหมคงจะมีความสุขมากกว่าถ้าพ่ออนุญาตให้ไหมเลี้ยงมัน พ่อเป็นคนคด คำพูดของพ่อคำไหนต้องเป็นคำนั้น เมื่อหลายเดือนก่อน ไหมเจอหมาสีคำที่เชิงสะพาน และขอเลี้ยงมัน แต่พ่อกลับไม่อนุญาตให้ไหมเลี้ยงมัน ไหมจึงต้องเอามาไปปล่อยไว้ที่เชิงสะพานตามเดิม ด้วยความกลัวถูกพ่อดี สิ่งที่ไหมทำได้ก็เพียงร้องไห้ไปตลอดทางที่อุ้มหมาสีคำไปปล่อยที่เชิงสะพาน

แก้วลูบหัวชบาด้วยความสงสารเมื่อนึกไปว่าพ่อคงไม่อนุญาตให้เธอเลี้ยงชบาไว้ พ่อกลับมาแล้ว ไหมรีบเอาชบาไปซ่อนไว้ในห้องเก็บของ สีหน้าของพ่อไม่ค่อยดีนัก เพราะขายต้นไม้ไม่ได้ ไหมได้แต่ภาวนาว่าอย่าให้ชบาร้องออกมาเลย แม่ถามว่าทำไมไหมเสียผ้าถึงเปียกและไล่ให้ไหมไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วให้ไหมลงมาช่วยทำกับข้าว แม่ให้ไหมล้างถ้วยอกกับเตงกวา หั่นเนื้อเป็นชิ้นเล็ก ๆ แม่ถามว่าไหมกินแกงจืดหมดเลยหรือ ไหมจึงโกหกแม่ว่าเธอกินแกงจืดหมดถ้วยเลย แล้วไหมก็ได้ยินเสียงชบากับหนูร้อง ทำให้ไหมขนลุกด้วยความกลัวพ่อดู พ่อได้ยินเสียงหนูดังมาจากห้องเก็บของและเปิดประตูห้องเก็บของออก แม่เดินตามไปดู เห็นชบากำลังกินหนูอยู่ พ่อจึงอนุญาตให้ไหมเลี้ยงชบาไว้ในบ้านได้ หนึ่งเดือนผ่านไป แผลที่ขาของชบาหายดีแล้ว แต่ขาของชบาไม่เหมือนเดิม มันเดินกระเผลกกระเผลก แต่ก็ทำให้ไหมมีความสุขกับการขายต้นไม้ที่บ้านในช่วงปิดเทอม

ช่วงปิดเทอมผ่านไปแล้ว ไหมรู้สึกไม่อยากไปโรงเรียนเพราะกลัวว่าชบาเหงา แต่พ่อกับแม่คงไม่ยอม เหตุผลที่ไหมไม่อยากไปโรงเรียนคือ ไหมไม่มีเพื่อน เธอมีปัญหาเรื่องสุขภาพจึงเรียนช้ากว่าเพื่อน ๆ 3 ปี ไหมเคยเข้าไปหาเพื่อนแต่มักจะถูกเพื่อน ๆ ล้อเลียนท่าเดินของเธอ ทุกวันในเวลาพักเที่ยง ไหมต้องมานั่งอยู่ใต้ต้นहुกวางคนเดียว มีเพียงความเหงาเป็นเพื่อนจนไหมรู้สึกไม่

อยากไปโรงเรียนบ่อย ๆ แต่แล้วเมื่อได้ยินเสียงแม่ร้องปลุก และได้เห็นชบา ไหมก็ยอมไปโรงเรียน เช่นเคย ไหมรดผมด้วยยางรดผมสีเขียวสดใสน แต่เมื่อเดินมาถึงโรงเรียน กลับถูกครูศกดา ครูฝ่ายปกครองบอกให้เก็บยางรดผมไว้ในกระเป๋า กลับจากโรงเรียนไหมเดินผ่านสะพาน นึกถึงตอนที่เธอเอาลูกหมาสีดามาปล่อย แล้วรุ่งเช้าไหมก็ไม่พบมันแล้ว แต่กลับได้กลิ่นชวนคลิ่นเหียนอาเจียนแทน ไหมกลับมาบ้านด้วยสีหน้าเบิกบาน แต่แล้วไหมก็ต้องหุบยิ้ม เมื่อได้ยินเสียงพ่อแม่ทะเลาะกัน พร้อมกับเสียงร้องไห้ของแก้ว เสียงบางอย่างแตกทำให้ไหมวิ่งเข้าไปในบ้าน เห็นแก้วนั่งร้องไห้ แก้วใบหนึ่งแตกอยู่ระหว่างพ่อกับแม่ แม่ไล่พ่อออกจากบ้าน พ่อขับรถออกไปจากบ้าน แก้ววิ่งไปกอดแม่ แม่บอกให้ไหมอยู่บ้าน แม่จะไปซื้อข้าวที่ร้านน้ำวรรณ เพื่อนสนิทของแม่ ซึ่งไหมก็รู้ว่าแม่คงไปปรับทุกข์กับน้ำวรรณ หลายวันต่อมาพ่อก็กลับมา พ่อกับแม่ดีขึ้นทำให้ไหมมีความสุขจนต้องแอบร้องไห้ ไหมนึกกลัวเหลือเกินว่าพ่อกับแม่จะแยกทางกัน ไหมมีร่างกายไม่สมบูรณ์แล้ว เธอกลัวเหลือเกินว่าครอบครัวของเธอจะไม่สมบูรณ์อีก

ชบาเริ่มเปลี่ยนไป มันไม่กลับมาสามวันแล้ว แม่บอกว่ามันคงติดตัวผู้ไหมจึงโกหกพ่อกับแม่ว่าจะไปทำรายงานบ้านแจ้ง เพื่อจะไปตามหาชบา ไหมเดินออกมาจากบ้านพร้อมกับสมุดเล่มหนึ่งเพื่อความสมจริง กลัวเหลือเกินว่าหากชบาไม่อยู่ ความเหงาจะกลับมาคลุมหัวใจของเธออีก ผมนกำลังจะตกอีกครั้งแล้ว แก้วค่อย ๆ ทรุดนั่งลงบนนาพวิธด้วยความเหนื่อยอ่อน แล้วไหมก็เห็นชบาเดินอยู่บนเชิงสะพานอีกฝั่ง มันเดินห่างออกไปเรื่อย ๆ ไหมรีบตามไปและพบว่าชบาเดินกลับเข้าไปในบ้านของแจ้ง เธอเห็นแสงจากโทรทัศน์ล่อออกมาจากบ้าน หลายคนกำลังดูโทรทัศน์อยู่ ไหมจึงตัดสินใจตะโกนเรียกชบา แล้วเด็กผู้หญิงชื่อแจ้งก็เดินออกมา แม่แจ้งจะเรียนอยู่ชั้นเดียวกับไหม แต่เธอก็เกลียดความพิการของไหม เพราะเห็นว่าไหมเป็นตัวถ่วงความเป็นเลิศของเธอ แจ้งถามว่าไหมเรียกใครว่าชบา แจ้งเดินมาใกล้ๆ และบอกไหมว่า นี่เป็นแมวของเธอชื่ออิลาย มันหายออกไปจากบ้านเป็นเดือนแล้ว ตามด้วยการกล่าวหาว่าไหมขโมยอิลายไป และทำให้มันพิการเหมือนไหม แจ้งบอกไหมว่าเธอเป็นคนดีแคว้นนั้นจนพิการ เป็นการลงโทษที่มันไม่ยอมอยู่บ้านแล้วแจ้งก็เดินเข้าบ้านไป ไหมว่าแจ้งใจร้าย แจ้งจึงเรียกพ่อกับแม่ออกมา แม่แจ้งดูถูกไหม พ่อของไหมขับรถมาจอดหน้าบ้านแจ้ง แม่แจ้งคำว่าพ่อว่าเลี้ยงลูกให้เป็นขี้ขโมยเลี้ยงผู้ใหญ่ พ่อพาไหมกลับบ้าน แล้วคำว่าไหมอยู่หน้าบ้านว่า การมีลูกพิการทำให้พ่อขายหน้า หัวใจไหมแตกสลายอย่างไม่มีชิ้นดี แม่ไหมจะพยายามคิดว่าที่ไหมพูดไปนั้นเพราะโกรธ แต่เธอก็ยังรู้สึกได้ถึงความน้อยเนื้อต่ำใจ แม่เดินออกมาจากบ้านและถามเรื่องราวที่เกิดขึ้น คำบอกเล่าของพ่อเต็มไปด้วยความอับอายขายหน้าที่มีลูกพิการ ไหมตะโกนเถียงพ่อว่ามีแต่แม่ของแจ้งที่คำเธอ ไหมไม่สามารถควบคุมตัวเองได้อีก พ่อก็เช่นกัน พ่อตอบหน้าไหม พ่อหนึ่งจันตักพักก่อนจะกลับเข้าไปในบ้าน ขณะที่ไหมทรุดลงกับพื้น แม่เข้ามาโอบกอดไหมเอาไว้

วันต่อมาไหมปวดหัวแต่ก็ไม่ได้เป็นไข้ไหมตั้งใจว่าจะลืมเหตุการณ์เมื่อคืน พยายามที่จะไม่โกรธพ่อตามที่แม่บอก แต่ไหมก็ยังไม่กล้า ที่โรงเรียนเจอถามเพื่อน ๆ ว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร แต่ละคนพูดถึงความใฝ่ฝันของตัวเอง แล้วเจอก็เสียดสีไหมว่าโตขึ้นไหมจะเป็นจี๊โมข ครูประจำชั้นเดินเข้ามาในห้อง และให้นักเรียนวาดรูปสัตว์เลี้ยงที่ฉันรัก และบรรยายว่าทำไมถึงรักสัตว์เลี้ยงตัวนั้น ไหมวาดรูปหมา แม้ว่ามันจะเป็นอิตาลีของเจง เพราะมันทำให้เธอหายเหงา มีความสุขที่ได้อยู่กับหมา ไหมเดินเอากระดาษไปส่ง ไหมแอบเปิดดูการบรรยายภาพของเพื่อน ๆ และเห็นภาพวาดและคำบรรยายของเจงว่า เธอเห็นอิตาลีเป็นเพียงแมวเพื่อน ๆ ตัวหนึ่ง เลิกเรียนไหมกลับบ้าน เมื่อเห็นว่าพ่ออารมณ์ดี ไหมก็ไปขอโทษพ่อ ความเข้าใจระหว่างพ่อลูกกลับมาอีกครั้ง

ไหมไม่เคยลืมหมา แม่วเวลาจะผ่านไปนานร่วมเดือนแล้วก็ตาม วันหนึ่งแก้วกำลังนั่งก่อประสาทรายอยู่ข้างบ้าน ไหมนั่งขายต้นไม้และแะมาดูแลน้องเป็นพัก ๆ เธอรู้สึกว่าแก้วน่ารัก ส่วนเธอไม่น่ารักเอาเสียเลย บางครั้งเธอก็คิดว่าพ่อแม่รักแก้วมากกว่า แก้วบอกไหมว่ามีของมาฝาก เมื่อเธอออกไปดูก็เห็นแก้วนั่งอุ้มหมาอยู่ ไหมดีใจมากที่หมากลับมาอยู่ที่บ้าน ยืนยันพ่ออารมณ์ดีเสียกลับบ้าน เพราะขับรถไปชนท้ายรถคนอื่น แล้วไหมก็ตั้งใจยิ่งกว่าเดิมตรงที่หมาออกลูกแล้ว

เช้าวันต่อมา ไหมเดินลงมาจากบ้านแล้วเดินออกมาหลังบ้าน เห็นพ่อกำลังกลบอะไรบางอย่าง พ่อบอกไหมว่าเอาหมาไปส่งที่บ้านเจงแล้ว ไหมเดินมาที่เรือนเพาะชำ จะเอาต้นไม้ไปเพิ่มที่หน้าร้าน แล้วสายตาของไหมก็เลื้อยไปเห็นหมากำลังตะคุ่ดิน และคาบลูกของมันออกมา ไหมจึงรู้ว่าพ่อฝังลูก ๆ ของหมาทั้งเป็น เพราะไม่อยากให้ไหมเลี้ยงลูกแมว ไหมทรุดลงกับพื้นแล้วร้องไห้ หลังจากกลบหลุมศพแมวน้อยแล้ว ไหมก็ไปหาหมาที่บ้านเจง ไหมแย่งหมากับเจง ทั้งสองตกลงกันว่าให้เรียกชื่อแมว ถ้าแมวตัวนั้นเลือกอยู่กับใคร แมวก็เป็นของคนนั้น แต่หมากลับกระเผลอเดินไปหาเจง

บทที่ 2 ปีนี้อำนาจในมือแม่

แก้วกำลังร้องไห้ โดยมีไหมกอดแก้วเอาไว้ ไหมรู้ดีว่าการทะเลาะกันระหว่างพ่อกับแม่ในครั้งนี้ รุนแรงกว่าหลาย ๆ ครั้งที่ผ่านมา ในมือแม่มีปืนเล็งไปยังพ่อ แม้ว่าไหมกับแก้วจะร้องห้าม แต่แม่ก็ยังไมยอมทิ้งปืน พ่อก้าวเดินออกจากบ้านไปยังรถโดยไม่ฟังคำขู่จะยิงของแม่ แม่ร้องลั่น ทิ้งมือที่ถือปืนลง ร้องไห้โฮ ไหมอยากเดินออกไปรั้งพ่อไว้ แต่กลัวปืนในมือแม่ สามแม่ลูกกอดกัน ร้องไห้ ไหมพยายามปลอบใจแม่ว่า ถึงพ่อจะไปอยู่กับเมียคนอื่นแล้ว แต่แม่ก็ยังมียังไหมกับแก้ว ตอนที่ไหมได้ยินเรื่องของผู้หญิงคนนั้นใหม่ ๆ ไหมคิดว่าแม่คงเข้าใจผิด ไม่คิดเลยว่าพ่อจะหมั่นรักแม่ แต่ความมั่นใจนั้นก็ถูกทำลายไปแล้ว เมื่อพ่อก้าวออกจากบ้าน หลังจากวันที่พ่อไป แม่ก็นั่งเหม่อลอย ร้องไห้ทุกวัน ไม่มีรอยยิ้มด้วยความสุขของแม่อีกต่อไปแล้ว ไหมทำหน้าที่ทำกับข้าวให้แม่กิน ดูแลน้อง ทำงานบ้านเพราะไม่อยากให้แม่เหนื่อย แก้วกอดแม่ พยายามปลอบแม่ แต่แม่ก็ยังฝืน ๆ ตอบ

รับ ไหมไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี จึงบอกแม่ว่าจะไปตามพ่อกลับมา แต่แม่ตวาดลั่นว่าไม่ต้องไป แม่ได้เถียงกับไหม ปิดงานข้าวพลิกคว่ำตกจากโต๊ะ แล้วไปนั่งซึมอยู่ใต้ต้นลำทมเช่นเดิม ไหมโกรธตัวเองที่พุดออกไปอย่างนั้น แม่กลับเข้ามาในบ้าน บอกไหมว่าจะไปบ้านน้าวรรณ ช่วงนี้แม่ไปปรับทุกข์กับน้าวรรณบ่อย ๆ ไหมเองก็ไปที่บ้านน้าวรรณบ่อย ๆ เช่นกัน ความทุกข์ในใจทำให้ไหมคิดถึงขบา มีเพียงรอยแผลเป็นบนหลังมือจากเล็บของขบา ฝากไว้เป็นรอยจำ ไหมคิดถึงพ่อ สงสัยนักว่พ่อทำอะไรอยู่กับใคร พ่อจะคิดถึงแม่ คิดถึงแก้ว คิดถึงไหมหรือไม่หนอ และนึกถึงวันที่แม่จะยิ่งพ่อ วันนั้นไหมวิ่งลงมาจากบ้าน และตกบันไดสองสามขั้น ความกลัวทำให้เธอลืมความเจ็บไปเสียสนิท ไหมมองต้นลำทมหน้าบ้าน แม้ว่ามันจะเป็นดอกไม้แห่งความทุกข์ แต่แก้วก็ชอบต้นลำทม คืนนั้นแม่กลับมาตอนห้าทุ่ม ปลุกไหมให้พาแก้วไปนอน ตามแม่ลูกนอนที่ห้องแม่

วันต่อมาไหมไปโรงเรียน เจงมาถามหาอึลาย และกล่าวหาว่าไหมเป็นคนขโมยอึลายไปแล้วไหมกับเจงก็ทะเลาะดบตีกัน ไหมตัวเล็กกว่าเจง จึงสู้เจงไม่ได้ ไหมจึงป้องกันตัวด้วยการกัดเจงที่แขนเต็มแรงฟัน สายหัวไปมาราวกับหมาบ้า เจงหยุดดบไหมเมื่อเห็นเลือดที่แขนของตัวเอง ครุฑักดาลุงของเจงเข้ามาห้ามทัพ และเชิญแม่ของไหมมาที่โรงเรียน ความผิดทุกอย่างถูกโยนมาที่ไหม แม่ยอมรับความผิดว่าเลี้ยงลูกไม่ดี กลับมาถึงบ้านแม่ก็ตีไหมอย่างโหดเหี้ยม แล้วแม่ก็ทรุดลงกับพื้น ร้องไห้ แก้วเองก็ร้องไห้เช่นกัน ในบ้านมีแต่ความโศกเศร้า ไหมน้อยใจไปถึงขบาที่เลือกเจง ป่านนี้มันคงไปอยู่ในที่ที่เหมาะสม

สองเดือนแล้วที่พ่อไม่กลับบ้าน วันนี้น้าวรรณกับณัฐมาที่บ้าน แก้วและณัฐวิ่งเล่นอยู่ใกล้ ๆ ไหมถอนว้ซพ็อยู่ที่เรือนเพาะชำ และนึกถึงปิ่นกระบอกที่แม่เกือบจะยิงพ่อ ไหมรู้สึกกลัว ละมือจากสิ่งที่ทำแล้วเดินขึ้นไปยังห้องแม่ แล้วเที่ยวค้นหาปืนอยู่ครั้งก่อนหัวโหม่งแต่ไม่พบ ไหมได้ยินเสียงหนูวิ่งอยู่ในห้องเก็บของ จึงเปิดประตูเข้าไป หยิบด้ามไม้กวาดพรวดพราดเข้าไปไล่ตีหนู ไหมสะดุดกล่อ่งเครื่องมือช่างของพ่อ ฝากล่องเปิดออก เธอเห็นปืนพ้อยู่ในกล่งนั้น เธอหยิบดูใกล้ ๆ ฝ่นออก และหยิบปืนออกมา และคิดว่าจะเอาไปทิ้งไว้ที่บ่อน้ำหลังบ้าน ไหมกำลังก้าวไปยังบ่อน้ำหลังบ้าน แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อเสียงแม่โกล้งเข้ามา น้าวรรณชวนแม่ แก้ว และไหมไปตลาดนัด แม่กับน้าวรรณเลือกดูเสื้อผ้าอยู่ แก้วกับณัฐงมมือกันไปที่ร้านขายของเล่น ไหมหันไปเห็นณัฐยกปิ่นของเล่นขึ้นจ่อขมับแก้ว ไหมร้องด้วยความตกใจเมื่อนึกถึงปิ่นกระบอกนั้น ณัฐละมือจากปิ่นไปเล่นรถแข่ง ส่วนแก้วหันไปสนใจตุ๊กตาตัวหนึ่ง แก้วซื้อสมุดวาดเขียนให้ตัวเองกับแก้ว

วันนี้แม่ไปดูดวงที่หมู่บ้านข้าง ๆ กับน้าวรรณ ไหมชวนแก้ววาดรูปเล่น ไหมวาดรูปขบาในวันที่พบขบาวันแรก แก้ววาดรูปตุ๊กตาที่ซื้อมาจากตลาดนัด แล้วบอกไหมว่า แก้ววาดรูปพี่ไหม ไหมมองรูปที่แก้ววาดแล้วรู้สึกว่แก้วไม่ได้วาดรูปเธอ เพราะขาของตุ๊กตาปรกติดี ไหมนึกบางอย่างขึ้นมาได้ บอกให้แก้ววาดรูปอยู่ที่แคร่ก่อน ไหมค้นหาปืนในกองทรายที่เธอเคยเอามาซ่อนไว้เมื่อ

หลายวันก่อน แล้วปล่อยกระบะออกไปลงในบ่อน้ำ เมื่อหันหลังกลับไหมก็ต้องตกใจเมื่อมองเห็นแม่ยืนอยู่ข้างหลัง ไหมก้าวเท้าเร็ว ๆ ตามแม่กลับเข้ามาในบ้าน เดินมาเปิดตู้เย็น หยิบบัวลอยสามถุงที่น้ำวรรณให้มา มาเทลงในถ้วยสามถ้วย สามแม่ลูกกินขนมบัวลอยอย่างเอร็ดอร่อย

ไหมไม่อยากมาที่โรงเรียนอีกแล้ว ไหมไม่อยากมีศัตรู แต่แเจงก็ยังคงตามมารวีเธอ แเจงหัวเราะสะใจที่เห็นไหมสะคุชตาตัวเองล้ม เสื้อผ้าเประเปื้อน ไหมหลบมานั่งใต้ต้นहुกวางตลอดบ่าย แล้วแอบออกนอกบริเวณโรงเรียน ผ่านสะพานทำให้คิดถึงชบา ไหมนี่ก็อยากโยนความทุกข์ทั้งหมดลงไปใต้น้ำ เดินผ่านร้านน้ำวรรณ น้ำวรรณถามไหมว่าทำไมถึงกลับบ้านเร็ว และบอกไหมว่าแม่กับแก้วไม่อยู่ไปธุระในเมือง ขณะที่ไขกุญแจเข้าไปในบ้านนั้น พ่อก็กลับมาบ้าน ไหมโผล่เข้ากอดพ่อ แต่แล้วไหมก็ต้องผิดหวังจนต้องร้องไห้ออกมา เมื่อพ่อเพียงแค่ว่ากลับมาเอาเอกสารเรื่องรถ แม่กลับมาพอดีและต่อว่าพ่อ แก้ววิ่งเข้ามาหาไหม พ่อกับแม่ทะเลาะกันอีกครั้งแล้ว แก้วร้องไห้โฮ ไหมเข้าไปพะยุงแม่ทั้งน้ำตา แม่ลูกรู้ได้ก็วิ่งเข้าไปในห้องเก็บของ แม่คงค้นหาปืนที่ซ่อนเอาไว้ แต่พ่อกลับก้าวออกจากบ้านไปแล้ว แม่จึงได้แต่ก่นด่าไล่พ่อออกจากบ้าน ไหมไม่รู้จะทำอย่างไร นอกจากกอดแก้วร้องไห้ แม่ขว้างถุงดำใส่ดินเทียนทองไล่หลังพ่อไป คืนนั้นแม่นอนหลับข้างๆแก้ว ไหมเก็บกวาดข้าวของที่แม่โยนออกมา

บทที่ 3 ตึกตาไล่ฝนจากดวงตา

ห้องเก็บของยังคงรกเหมือนเดิม หนูยังคงวิ่งหยอกล้อกันไปทั่วบ้าน ไหมเดินเข้าไปในห้องเก็บของ เปิดกล่องสีน้ำตาลหยิบตุ๊กตาไล่ฝนที่แม่เคยทำให้ไหมตอนยังเล็กเท่าแก้ว ตอนนั้นแม่บอกไหมว่าตุ๊กตาตัวนี้สามารถไล่ฝนที่ทำให้ไหมไม่สบายออกไป ทำให้ฝนไม่ตก แม่ผูกตุ๊กตาไล่ฝนที่ริมหน้าต่าง ทันใดนั้นเมฆฝนที่ตั้งเค้าก็ลอยไปที่อื่น เมื่อเวลาผ่านไป อภินิหารย์ของตุ๊กตาไล่ฝนก็อ่อนลง ตุ๊กตาไล่ฝนจึงถูกเก็บเข้าไปในห้องเก็บของ ไหมคิดว่าจะทำตุ๊กตาไล่ฝนให้แก้ว จึงซื้อผ้า ลูกปิงปอง ผ้า และด้ายดิบ มาทำตุ๊กตาไล่ฝน และซื้อยาเบื่อหนูมาจัดการหนูในห้องเก็บของ ลงรถโดยสารพบกับน้ำวรรณ น้ำวรรณบอกว่าถ้าเหงาก็กลับมาอยู่กับน้ำได้นะ ไหมยิ้มและบอกน้ำวรรณว่า ชินกับความเหงาแล้ว ทั้งน้ำโรจน์และณัฐอยากไห้ไหมกับแก้วกลับมาอยู่ด้วยกันที่บ้าน จนกว่าพ่อกับแม่จะกลับมา ไหมจึงได้แต่ยิ้มให้น้ำใจและความอบอุ่นของน้ำวรรณ กลับมาถึงบ้าน แก้วหลับไปแล้ว ไหมจึงลงมือทำตุ๊กตาไล่ฝนให้แก้ว นึกเอ็นดูแก้ว เธอเป็นเด็กมีจินตนาการสูง คุยกับตุ๊กตาได้เป็นวัน ๆ เมื่อแก้วตื่น ไหมก็มอบตุ๊กตาไล่ฝนให้แก้ว และบอกว่าตุ๊กตาไล่ฝนทำให้ฝนไม่ตกได้ และช่วยไล่ฝนออกไปได้ ละมือจากตุ๊กตาไล่ฝน ไหมเดินไปยังริมหน้าต่าง มองเห็นน้ำวรรณกับณัฐเดินหยอกล้อกันไปตามถนน

น้ำวรรณเป็นเพื่อนของแม่ เธอเป็นคนสวย มีน้ำใจ พุดเพราะ เมื่อพ่อกับแม่ไม่อยู่ ไหมกับแก้วก็ไปอยู่กับน้ำวรรณสักพัก ก่อนจะขอตัวกลับมาอยู่บ้านของตนเองด้วยความเกรงใจ แม่

ไหมกับแก้วจะคิดถึงพ่อกับแม่มากที่สุดตาม ไหมละสายตาจากนอกหน้าต่างทั้งน้ำตา ด้วยความเศร้าที่
 ขบา พ่อแม่ต่างทิ้งไหมไป เหลือเพียงแก้วผู้นำสงสาร นึกถึงภาพวันวานที่ครอบครัวมีแต่ความสุข
 ไหมก็กลับรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาอีก ไหมมองแก้วนอนหลับและเพ้อถึงพ่อกับแม่ นึกถึงฉายาฐที่มี
 น้ำารรณากับน้ำโรจน์คอยดูแล

ไหมหคิดถึงวันที่พ่อกลับมาเอาเอกสารเรื่องรด แล้วแม่ก็อยู่ไม่ติดบ้าน และมักจะเมาหลับ
บ้านเสมอ วันหนึ่งแม่ก็พาผู้ชายคนหนึ่งกลับมาที่บ้าน ก่อนแม่จะออกจากบ้านไปกับผู้ชายคนนั้น
และไม่กลับมาอีกเลย

เช้าวันต่อมา ไหมกับแก้วช่วยกันทำตุ๊กตาไล่ฝนอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ใต้ต้นลำทม ไหมนึกถึงภาพในอดีต ต้นลำทมเพิ่งสูงท่วมหัวไหม มีพ่อแม่ และ ไหมนั่งทำตุ๊กตาไล่ฝนด้วยกัน แล้วไหมก็บอกให้แก้วเอาตุ๊กตาไล่ฝนไปห้อยอยู่รอบบ้าน ขณะจะก้าวขึ้นบันไดนั้น ไหมเหลือบไปเห็นสมุดวาดเขียน เปิดดูข้างในเห็นภาพวาดฝีมือแก้ววาดรูปขา ภาพพ่อแม่ไหมและแก้วที่อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา แก้วคงคิดถึงพ่อกับแม่มาก

เช้าแล้วแก๊วยังไม่ตื่น ใหมตื่นขึ้นมากะว่าจะถอนวัชพืช และเพาะต้นไม้ต้นใหม่ ใหมคิดว่า
เธอจะสร้างร้านดอกไม้ ขายดอกไม้เลี้ยงตัวเอง เมื่อวานใหมเพิ่งจะขายต้นลั่นทมไปในราคาหนึ่ง
พันบาท เพื่อลิ้มอะไรบางอย่าง ใหมลงมือเพาะชำกิ่งมะลิลา เธอจะไม่ใช่ทุกชีไม่อ่อนแออีกแล้ว
เธอกำลังจะไปปลูกแก้ว กำลังจะก้าวขึ้นบันไดเสียงเคาะประตูกึ่งขึ้น แม่กลับมาบ้านพร้อมกับฝรั่ง
คนหนึ่ง เมื่อถามว่าแม่ไปไหนมา เธอก็ไม่พบคำตอบ ใหมเดินขึ้นไปปลูกแก้ว แก้วร้องไห้ด้วยความ
ดีใจเมื่อเห็นแม่ แม่สังเกตเห็นรอยฟกช้ำที่แขนของแก้ว จึงถามใหมว่าแก้วเป็นอะไร ใหมบอกแม่ว่า
แก้วโดนพวกขี้ยาหยิกตี แม่บอกใหมว่าจะไปอยู่ที่เมืองนอกกับจอห์นและจะส่งเงินมาให้ใหม่กับ
แก้วใช้ทุกเดือน ใหมเข้าใจแล้วว่าแม่กลับมาลาใหม่กับแก้ว ใหมถึงกับพูดอะไรไม่ออก ใหมกับ
แก้วได้แต่กอดแม่ร้องไห้ แม่เก็บเสื้อผ้า ขณะที่ใหมลงมาเข้าครัวทำกับข้าวให้แม่กินเป็นครั้งสุดท้าย
ทั้งน้ำตา แม่ แก้วและใหม นั่งล้อมวงบนเสื่อ มองน้ำพริกจะปอกกับผัดถั่วงอก ทั้งน้ำตา

ใหม่กอดแม่ที่นอนนิ่งอยู่กับพื้น หัวใจของแม่ไม่เต้นแล้ว คงตาปัดสนิท น้ำตาไหลเยียน
 คาง ใหม่ตะโกนบอกแม่ว่าตอนไปอยู่บ้านน้ำวรรณา ณัฐรังเก หยิกติแก้ว ส่วนใหม่ถูกโรจนั้ข่มขืน
 ร่างของแก้วคล่องอยู่กับผ้าด้ายดิบอยู่ข้างบันได ใหม่ลุกขึ้นไปตะคอกใส่ศพแก้ว แล้วฟาดมือแรง ๆ
 ใส่แก้ว ร่างของแก้วโอนเอนไปมาคล้ายกับตุ๊กตาไล่ฝน นึกถึงวันที่พบสมุควาดเขียนที่วาดรูป
 ครอบครัวของแก้ว ใหม่ก็ขำสมุควาดเขียนทิ้ง แล้วออกไปหยิกติแก้ว แก้วร้องระงม ใหม่จึงคิดว่า
 ว่าจะขายต้นลำทมทั้ง

บทที่ 4 ซ่อนเร้นไว้ในดวงใจตลอดกาล

ไหมเก็บตุ๊กตาไล่ฝนตัวอื่นทั้งหมด เหลือเพียงตัวเดียวที่อยู่ใต้หน้าต่างห้องนอน บ่ายแก่ๆ ขณะที่ไหมกำลังทำความสะอาดบ้าน ฝรั่งเศสคนหนึ่งเข้ามาถามหาแม่ ไหมตอบว่าไม่รู้ว่ามีแม่ไปไหน ฝรั่งเศสคนนั้นจึงยอมจากไป แม้จะยังสงสัยอยู่ว่าแม่ไปไหน ไหมนึกถึงวันที่ครอบครัวของเธอเต็มไปด้วยความสุข

ไหมนึกถึงลูกหมาสีดำที่เธอพบมันที่เชิงสะพาน เมื่อพ่อห้ามไม่ให้เลี้ยง ไหมจึงอุ้มลูกหมาไปที่กลางสะพานทั้งน้ำตา แล้วโยนเจ้าหมาลงไปในน้ำ เช่นเดียวกับขา ไหมแอบขโมยขาจากบ้านของแจ่งออกมา รัศขามันด้วยยางรัดผมสีเขียว ขาที่เหลือของมันตะปบลงกับหลังมือของไหม ก่อนร่างของขาจะร่วงลงไปในน้ำ

เย็นนั้นน้ำวรรณมาหาไหมที่บ้าน น้ำวรรณถามว่าแม่ไปไหน แต่ไหมตอบว่าไม่รู้ ฌัฐวิ่งเล่นตามประสาเด็กซุกซนไปดึงผ้าด้วยด้ายที่ผูกอยู่กับคอแก้ว ไหมตกใจทำแก้วแตก น้ำวรรณชวนไหมไปนอนที่บ้านด้วยกัน แต่ไหมตอบว่าเธออยู่ที่บ้านนี้คนเดียวได้ น้ำวรรณจึงยอมกลับไป

คืนนั้นไหมนอนหลับและฝันไปว่าแก้วเอาผ้าด้วยด้ายมารัดคอไหม แม่ดักน้ำพริกจะปีผสมยาเบื่อใส่ปากแก้ว แล้วนำศพไหมไปทิ้งลงบ่อน้ำหลังบ้าน

เช้าวันต่อมาไหมนึกขึ้นได้ว่าจะต้องจัดการกับศพของแม่และแก้ว ไหมเดินไปที่ห้องเก็บของ ไหมอุ้มแก้วออกไปทางหลังบ้าน แล้วโยนศพแก้วลงไปในบ่อ แล้วลากศพแม่มาโยนลงในบ่อตามศพของแก้ว ไหมสะดุ้งเมื่อเห็นว่าฌัฐยืนอยู่ข้างหลัง เด็กชายเอาแอมมาให้ไหมและขอตุ๊กตาไล่ฝนตัวหนึ่ง ไหมนึกกระแวงว่าฌัฐอาจจะเห็นเหตุการณ์ที่เธอลากแม่ไปที่บ่อ แต่เกล้งทำเป็นไม่เห็น แต่เธอก็ไม่ได้ทำอะไร

ไหมจัดการผสมปูนแล้วเทลงไปในบ่อ และตั้งใจว่าจะใช้บ่อน้ำเป็นที่เผายะเพื่อไม่ให้ใครสงสัย

แก้วไปหาน้ำวรรณที่บ้าน นึกถึงวันที่ตนเองถูกน้ำโรจน์ข่มขืนในวันที่น้ำวรรณ ฌัฐและแก้วไม่อยู่บ้าน มองเห็นฌัฐกระตือรือร้นตุ๊กตาไล่ฝนจนบุนบี ไหมถามหาแม่ ไหมกระเผลกเข้าไปในบ้าน และได้ยินน้ำวรรณกับน้ำโรจน์คุยกันว่า น้ำวรรณเป็นคนรู้เห็นเป็นใจเรื่องที่ไหมถูกข่มขืน ไหมเสียใจมากที่ถูกหลอกลวง ไหมกำลังจะวิ่งหนีแต่ขาไปสะดุดกับขวด สองแก้วเมียนั้นหันหน้ามามองด้วยความตกใจ ไหมคิดว่าแม่อาจเปลี่ยนไปเพราะน้ำวรรณคนนี้ ไหมวิ่งกระเผลกออกจากบ้านน้ำวรรณท่ามกลางสายฝน แก้วคิดจะตามหาพ่อให้พบเสียก่อน เธอโบกรถโดยสารแล้วก้าวขึ้นไป ถึงในเมืองไหมเดินตามหาพ่อไปตามซอกซอยต่างๆท่ามกลางสายฝนจนรู้สึกเหนื่อยอ่อน จนต้องนั่งลงใต้ต้นไม้ข้างกำแพง แล้วไหมก็ได้พบพ่อโดยบังเอิญ พ่ออยู่กับเมียน้อย เธอดูไม่พอใจที่พ่อพาไหมมาด้วย ไหมขออยู่กับพ่อ โดยโกหกว่าเธออยู่คนเดียวมาหนึ่งเดือนแล้ว แม่กับแก้วทิ้งเธอ

ไปแล้ว คินนี่น้ำล้นมือของพ่อไปค้างกับเพื่อน ไหมขออยู่กับพ่อ พ่อไปขอน้ำล้นให้ไหมอยู่ด้วย เธอรู้สึกว่ามีใครต้องการเธอเลย น้ำล้นอนุญาตให้ไหมอยู่ที่บ้านด้วย ไหมต้องช่วยน้ำล้นขายผลไม้ แหะเย็นอยู่หน้าบ้าน

เย็นนั้นพ่อกลับมาบ้านในตอนดึก ไหมรอกินข้าวกับพ่อ พยายามอ่อนน้อมให้พ่อกลับบ้านในตอนดึก เช้าวันต่อมาฝนตก พ่อไปทำงานที่ร้านตัดผม น้ำล้นให้ไหมทำความสะอาดบ้าน ไหมเข้ามาในครัวเอาเศษผ้าจี๊รีวมาทำตุ๊กตาไล่ฝน พอฝนหยุดไหมกลับรู้สึกไม่สบาย น้ำล้นพยายามดูแลกระซากลากถูไหม บังคับให้ไหมปอกผลไม้ เย็นนั้นไหมเข้านอนก่อนที่พ่อจะกลับมา ไหมรอพ่อกระทั่งกลับมา ได้ยินเสียงเคาะประตูของพ่อ ไหมได้ยินเสียงน้ำล้นคุยกัน แล้วไหมก็รู้ว่าเธอไม่ใช่ลูกของพ่อ ไหมเป็นเพียงลูกของใครก็ไม่รู้ที่ถูกเอามาทิ้งไว้ใต้ต้นลำทม ไหมเจ็บปวดและเสียใจมาก กลับฝันไปว่ามีชายหญิงคู่หนึ่งเอาร่างของเธอซึ่งเป็นเด็กทารกมาทิ้งไว้ใต้ต้นลำทม ก่อนพ่อกับแม่จะพบเธอ เช้าวันต่อมาไหมจึงใช้เรี่ยวแรงเหือกสุดท้ายพาตัวเองกลับบ้าน แม้ว่าจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวก็ตาม ลงจากรถโดยสาร ไหมเดินผ่านร้านขายของชำของน้ำโรจน์กับน้ำวรรณแล้วไหมก็เป็นลมหมดสติ

ไหมรู้สึกตัวในห้องของน้ำโรจน์ ที่ที่เธอถูกข่มขืน ข้อมือข้อเท้าของเธอถูกมัด ปากของเธอถูกมัดด้วยผ้า มองเห็นร่องรอยความเจ็บปวดเต็มตัว เลือดไหลจากขาหนีบ ไหมพยายามสะบัดข้อมือให้หลุดจากเชือกจนหลุด ไหมกำลังจะหนีแต่ น้ำโรจน์กลับเข้ามาในห้อง ดบตีไหม น้ำโรจน์บอกไหมว่าน้ำวรรณเป็นคนที่หาผู้หญิงมาให้ น้ำโรจน์ ทุกคนยอมแลกความเจ็บปวดกับเงินไม่กี่บาท แต่การลงไม้ลงมือกับลูกไม่มีพ่อแม่อย่างไหมเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เพราะเขาไม่ต้องเสียอะไรเลย แล้วไหมก็หมดสติไป มาตรฐานอีกที เธอก็เห็นคนสองคนชะโงกมองร่างของเธอที่กำลังตกลงไปในสะพานลงสู่ผืนน้ำเบื้องล่าง

4. เด็กชายชนะ

โดย อนันต์ ประภาโส (2552)

ตอนที่ 1 คุณครูคนใหม่กับนักเลงลูกหิน

อารักษ์เป็นครูจบใหม่ เขาเพิ่งมาบรรจุที่โรงเรียนแห่งหนึ่งแถบชานเมือง ซึ่งเป็นบ้านสวนริมแม่น้ำเจ้าพระยา เขากำลังขี่จักรยานตรงไปยังโรงเรียน เด็กนักเรียนกำลังเดินไปโรงเรียนด้วยหน้าตาสดใส การสอนในวันแรกเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเขากับนักเรียน ทุกวันที่อารักษ์ขี่จักรยานไปโรงเรียน เขาจะผ่านร้านขายของชำสองชั้น วันหนึ่งเขาจอดจักรยานแล้วเข้าไปนั่งในร้าน ผู้หญิงเจ้าของร้านออกมาคุยกับเขาแล้วยกกาแฟมาเสิร์ฟ ครูหนุ่มมองเห็นเด็กชายผอมเกร็ง ขาลีกลีบ เดินขโยกเขยกเข้าไปในบ้าน แล้วก็รู้สึกพะอืดพะอม จิบกาแฟเพียงนิดหน่อย เขาก็ออกจากร้าน วันต่อมาเขาแวะมาซื้อนมถั่วเหลือง พยายามมองหาเด็กชายแต่ไม่พบ

วันเสาร์ อารักษ์ไปเยี่ยมผู้ปกครองของเด็กๆ ก่อนจะเข้านั่งในร้านขายของชำกลางหมู่บ้าน เขาได้คุยกับสุดาและประเวศ พ่อแม่ของเด็กชายชนะ และมองเห็นเด็กชายชนะขาพิการ เล่นดิดลูกหินอยู่กับเพื่อน ๆ เขาได้รู้ว่าเด็กชายชนะไม่สบาย เนื่องจากเจ็บปีก่อนชนะป่วยเป็นโรคไขสันหลังอักเสบ ทำให้เขากลายเป็นคนขาพิการ สุดากับประเวศไม่อยากมีลูกอีก เพราะอยากดูแลลูกชายคนเดียวให้ดีที่สุด

อารักษ์สอนหนังสืออยู่จนหมดเทอม วันหนึ่งอารักษ์มาที่บ้านของสุดาและประเวศ ในตอนแรกครูหนุ่มนี้รังเกียจเด็กชายชนะ แต่เมื่อมาอยู่นานวันเข้า ครูหนุ่มก็เริ่มคุ้นเคยกับเด็กชายชนะ เริ่มสนใจเกมฟุตบอลที่เด็กชายชนะลงสนามเอง ครูอารักษ์ได้รู้ว่า พ่อแม่ของเด็กชายเลี้ยงลูกเหมือนเด็กปกติ อารักษ์เริ่มเห็นความน่ารักของเด็กชายชนะ เด็กชายชนะเล่าว่าเขาชนะเพื่อน ๆ ในการแข่งขันม้าแข่งเมือง เพราะเด็กชายขี่หลังเจ้าอ้วนที่ตัวใหญ่ที่สุด แต่แล้วอารักษ์ก็โดนเด็กชายชนะแกล้งเอาลูกหินใส่ลงไปในกาแฟ อารักษ์ไม่ถือสาและแนะนำให้เด็กชายชนะไปโรงเรียน เด็กชายได้แต่ทำหน้าเศร้า

ตอนที่ 2 ชนะกับอ้วน

อ้วนกับชนะเป็นเพื่อนรักกัน คนหนึ่งร่างใหญ่เกินวัยเจ็ดขวบ คนหนึ่งร่างเล็กจนเหมือนไม่มีแรง จนไม่น่าจะเป็นเพื่อนกันได้ ทั้งสองเริ่มเป็นเพื่อนกันเมื่อสองปีที่แล้ว ตอนที่ชนะถูกแกล้งอยู่บนกองทราย วันนั้นเจ้าอ้วนกับเพื่อน ๆ เล่นมวยปล้ำกันอยู่ ชนะต้องโยนไม้ค้ำไว้ที่ข้างกองทราย เล่นทั้งที่แขนขาของชนะใช้การได้ไม่ดีนัก เจ้าแดงเอาไม้ยันของชนะไปซ่อน แล้วทุกคนก็วิ่งหนีกลับบ้านไป ชนะมองหาไม้ยันของเขาท่ามกลางความมืดในตอนเย็น ความโกรธทำให้ชนะร้องไห้ อ้วนอาบน้ำ กินข้าว แล้วมานั่งทำการบ้านอยู่บนแคร่ คิดถึงเพื่อนใหม่ที่คงคลานอยู่บนกองทรายเพื่อหาไม้ค้ำ ชนะคลานอยู่บนกองทรายด้วยความเหนื่อยและหิว แล้วอ้วนก็บังคับให้เจ้าแดงไปหาไม้ค้ำมาให้ชนะ เจ้าอ้วนขอโทษชนะและบังคับให้เจ้าแดงขอโทษชนะด้วย เย็นนั้นชนะไม่มีแรงจะเดิน เขาจึงขี่หลังอ้วนกลับบ้าน โดยมีเจ้าแดงถือไม้ค้ำยื่นให้

อ้วนตื่นจากห้วงความคิดเมื่อชนะเรียก ทั้งอ้วนและชนะกำลังจะลงไปเล่นน้ำในคลอง แต่ยังไม่ทันจะได้ลงเล่นน้ำ ลุงบุญจึงร้องห้ามไว้ และชวนอ้วนกับชนะมากินขนม ชนะถามอ้วนว่าไปโรงเรียนสนุกหรือเปล่า ชนะเห็นอ้วนไปเรียนทุกวันจึงนึกอยากไปโรงเรียนบ้าง อ้วนกับชนะช่วยกันปั้นไส้ขนมช่วยลุงบุญ เมื่อพี่น้องลูกชายลุงบุญกลับมา ชนะก็ได้ขี่หลังน้อยเล่นน้ำ ส่วนอ้วนเกาะก้ามมะพร้าวเป็นท่อน

ตอนที่ 3 วันที่ไม่ชอบ

วันนี้เป็นวันที่ชนะไม่ชอบ เพราะพ่อหยุดงาน ชนะต้องอยู่บ้านกับพ่อ ตอนเย็นพ่อจะให้ชนะไปเดินใส่รองเท้าเหล็ก พ่อบอกว่าจะได้หาย แต่วันนี้ชนะพยายามใส่รองเท้าแล้ว แต่ใส่ไม่ได้

พ่อพยายามใส่รองเท้าให้ชนะ แล้วก็รู้ว่าขาของชนะงอ เพราะไม่ค่อยใส่รองเท้าเหล็กเดิน พ่อบอกชนะว่าวันจันทร์ต้องไปโรงพยาบาล พ่อเอารองเท้าเหล็กไปเก็บ แล้วเดินไปคุยกับแม่ ส่วนชนะขออนุญาตพ่อไปเล่นกับเจ้าอ้วน เดินข้ามท้องร่อง มองเห็นลื่นจื่อออกดอกก็นึกดีใจว่าจะได้กินลื่นจื่ออีกแล้ว ชนะเดินด้วยไม้ยันผ่านเสาปูนและรถผสมปูน เจ้าแดง เจ้าอ้วนกำลังเล่นอยู่บนรถผสมปูน ชนะกับอ้วนแย่งกันจะจับรถผสมปูนไปบ้านของตนเอง อ้วนกับชนะทะเลาะกันจนเจ้าแดงต้องเข้ามาห้าม ชนะก็อยากมีร่างกายใหญ่โตเหมือนเจ้าอ้วน จะได้ไม่ถูกรังแก ชนะกลับบ้านและร้องไห้โฮ พ่อฟังพ่อเรื่องที่สู้้อ้วนไม่ได้ พ่อจึงสอนชนะว่า ถ้าชนะฉลาดก็จะสามารถชนะทุกคนได้ พ่อบอกชนะว่าจะให้ไปโรงเรียน จะได้ฉลาดเสียที

ตอนที่ 4 ชนะไม่กลับบ้าน

ชนะตื่นนอน นึกแปลกใจว่าทำไมแม่ปลุกเขาแต่เช้า แต่เมื่อรู้ว่าพ่อจะพาไปโรงพยาบาล เขาก็ไม่อยากไป เขาจึงพยายามหัดใส่รองเท้า แต่ก็ใส่ไม่ได้ ชนะบอกพ่อว่าไม่อยากไปหาหมอ แล้วพ่อก็มาอุ้มชนะไปทานข้าวกับไข่ลวก วันนี้พ่ออนุญาตให้ชนะขี่รถจักรยานไปโรงเรียน พ่อพาชนะขึ้นรถประจำทางไปโรงพยาบาล พ่อให้ชนะขึ้นหลัง ชนะอยากลงจากหลังพ่อ เมื่อถึงโรงพยาบาลแต่ก็ทำไม่ได้ รอคิวอยู่สักพักหมอก็เรียกชื่อชนะ พ่อก็พาชนะไปที่ห้องตรวจ หมอจับคลำขาของชนะ บอกพ่อว่าขาข้างซ้ายก็แย่มากเหมือนกัน ถ้าไม่ยอมหัดเดินมันจะงอผิดรูปเหมือนขาข้างขวา จากนั้นพ่อให้ชนะนั่งรถเข็นไปกับบุรุษพยาบาล บุรุษพยาบาลอุ้มชนะมาวางลงบนเตียง แล้วก็จากไป ครู่ต่อมาพยาบาลคนหนึ่งก็เดินมาหาเด็กชาย แล้วบอกให้ชนะเปลี่ยนชุด ชนะไม่ยอมกินอาหารกลางวัน เมื่อพ่อมาชนะก็ร้องไห้โฮ พ่อทิ้งชนะไว้ที่ห้องรวมของโรงพยาบาล มีพยาบาลคนสวยมาดูแล เป็นครั้งแรกที่ชนะไม่ได้กลับบ้าน

ตอนที่ 5 ห้องผ่าตัด

วันต่อมาหมอดูอย่างละเอียด แล้วพาชนะไปยังห้องผ่าตัด ชนะร้องไห้ลั่น โรงพยาบาลจนหมดแรง หมอฉีดยาน้ำเกลือและยาสลบให้ชนะ นับหนึ่งยังไม่ทันจะถึงสิบ ชนะก็หลับไป เขาฝันเห็นหิ้งห้อยกับต้นไม้ใหญ่ และทุ่งหญ้านุ่มสบายทำเด็กชายฝันว่าตัวเองเดินและวิ่งได้ เด็กชายนอนกลิ้งลงบนผืนหญ้า ใบหญ้ารูดเด็กชายเอาไว้ เขาพยายามดิ้น ตื่นขึ้นมาก็พบพ่อกับแม่เฝ้าอยู่ข้างเตียง พ่อบอกว่าพอเกาะฝัอกออกชนะก็จะสามารถใส่รองเท้าเหล็กและเดินได้ ชนะต้องนอนอยู่โรงพยาบาลอีกสี่ห้าวัน คืนนี้ชนะนอนไม่หลับเพราะปวดขาเหมือนมีใครเอาเหล็กมาทิ่มแทง ทั้งชนะและพยาบาลไม่ได้นอนเกือบทั้งคืน เพราะพยาบาลต้องมาดูแลชนะ

ตอนที่ 6 วันเสาร์ที่บ้านสวน

วันนี้อ้วนกับเพื่อนๆ นัดกันว่าจะไปตกปูเปี้ยวกันแถวบ้านลุงบุญ แต่เด็กๆ ก็ต้องมาปั่นไล่ขนมช่วยกันก่อน จากนั้นพี่น้องก็พาเด็ก ๆ เข้าไปในสวน เด็กทุกคนถือคันเบ็ดเชือกกล้วยไปคนละ

อัน เด็ก ๆ เก็บมะดันลงมานั่งล้อมวงกินกับกะปิ เด็ก ๆ ร้องหาน้ำ น้อยจึงปีนต้นมะพร้าว ถีบทะลย มะพร้าวที่พอกินได้ลงมากินเจ็ดลูก จัดการผ่ามะพร้าวกินทีละลูก ขณะนั้นแดงตะโกนเมื่อเห็นปู่ เปี้ยว พี่น้อยจัดการหย่อนดอกพุทธรักษาไปโนรู วันนี้แก๊งลูกหินลืมนิสัยสนิทว่าจะไปเยี่ยมชนะ เมื่อ ถึงเวลากลับพี่น้องก็บอกว่าจะทำปูเต็มไว้ให้เด็ก ๆ กิน เด็ก ๆ ต่างรีบไปเยี่ยมชนะที่บ้าน และนัดแนะกันว่าจะไปเล่นน้ำกับน้อยในตอนเย็น

ตอนที่ 7 ขาที่เคียงอ

เวลาผ่านมาร่วมเดือน จากความเจ็บที่ขาขวากลายมาเป็นความคันยุบยิบ ชนะตื่นแต่เช้า มีดเพราะรู้สึกตัวนอนมานานแล้ว เขามองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นบ้านหลังหนึ่งของยายพัน และคิดว่าบ้านหลังนั้นเป็นบ้านผีสิง ชนะคิดว่าตัวเองกำลังต่อสู้กับผีในบ้านยายพัน สักพักพ่อก็ตื่น พ่อบอกว่าจะพาชนะไปเอาเผือกออกที่โรงพยาบาล และจัดการสระผมให้ชนะ หมอเอาเผือกออกให้ ชนะและบอกพ่อว่าให้จับขาชนะงอข้างออก เส้นจะได้ไม่ยึด และให้ใส่รองเท้าเหล็กหัดเดินบ่อย ๆ

เจ้าอ้วนมาหาชนะที่บ้าน ชวนชนะไปตกปู แต่ชนะยังไปไม่ได้ ชนะชวนอ้วนไปที่ห้องของเขา เพื่อดูบ้านยายพัน ทั้งสองคิดว่าเป็นบ้านผีสิง และวางแผนว่าวันหลังจะไปดูที่บ้านยายพัน ก่อนเด็กทั้งสองจะนั่งเล่นหมากรอกด้วยกัน

ตอนที่ 8 บ้านผีสิง

ชนะอยากทำหนังสือเหมือนของเจ้าอ้วน แต่แม่อบรมใหญ่ว่าเดี๋ยวจะเกิดมาขาไม่ดีอีก วันนี้ชนะ เจ้าอ้วน แดง ป้อม ทำหนังสือกัน ชนะจึงชักชวนสมาชิกแก๊งลูกหินไปสำรวจบ้านผีสิง ของยายพัน ชนะเคยถามพ่อเกี่ยวกับบ้านหลังนี้ พ่อเล่าว่าบ้านหลังนี้เป็นของยายพัน แกอยู่ที่นี่ตั้งแต่สาว ๆ กับลูกหลาน แต่เมื่อลูกหลานโตกันหมด ยายพันก็อยู่กับลูกสาวที่ไม่ได้แต่งงาน ชนะชวนเพื่อน ๆ มุควัวเข้าไปในบ้านของยายพัน สมาชิกแก๊งลูกหินมองเห็นต้นชมพู่มะเหมี่ยวออกลูกเต็มต้น แดงนำเข้าไปก่อน ก่อนที่ทุกคนจะเข้าไปกินชมพู่มะเหมี่ยวในบ้านของยายพัน เด็ก ๆ เก็บชมพู่กิน นั่งหลบแดดอยู่ใต้ต้น ชักพริกก็กลับไป ไกลคำแล้วชนะครึ่งหลับครึ่งตื่น ตะโกนโวยวายว่าผีหลอก เพื่อน ๆ ต่างตื่นขึ้นมาแล้ววิ่งหนีไป ทิ้งให้ชนะอยู่คนเดียว เขากำลังถูกผียายพันเล่นงาน ชนะรีบขันตัวเองขึ้นออกทางประตูหน้าบ้านยายพัน ก่อนไปชนะมองเห็นผีเด็กและแม่วผี

ตอนที่ 9 รองเท้าเหล็ก

เช้าวันนี้ชนะหยิบหนังสือการ์ตูนมาอ่าน แม้เขาจะไม่ได้เรียน แต่ก็พออ่านหนังสือได้บ้าง เพราะแม่จะมาสอนเขาอ่านหนังสือเวลาแม่ว่าง ชนะขอแม่ไปเล่นหลังบ้าน ลองยิงหนังสติ๊กใส่หมา และซ้อมยิงกระป๋องนมเล่น ริมรั้วด้านสวนผลไม้ เจ้าปัดกำลังยืนมองเขา ชนะเคยเล่นกับเจ้าปัดบ้าง มันไม่ได้เรียนหนังสือเพราะต้องช่วยยายทำสวน ปัดชวนชนะไปยิงนกในสวนมาทำนกอพางกัน แม่จะกลัวแม่แต่ชนะก็ตื่นเต้นที่จะได้แอบมุควัวออกไปเที่ยวนอกบ้าน เขารู้สึกไม่สบายใจที่เห็นปัด

คตินกสองตัวตกลงมา ทำให้เขารู้ว่าตัวเองไม่ชอบยิงนก แต่ชนะก็รู้สึกสนุกที่ได้ทำนกอบฟาง กับปัด เขากินนกอบฟางแต่ก็รู้สึกไม่อร่อย เมื่อนึกถึงภาพนกกระจอกถูกยิง ยืนนั่นพ่อบาชนะใส่ รองเท้าเหล็กออกไปเดินเล่น ชนะเดินวนเวียนอยู่ในห้องด้วยความเบื่อหน่าย หาวิธีโกงพ่อด้วยการ เอาไม้กระทุ้งพื้น แต่ก็ไม่สำเร็จ พ่อบาชนะไปเที่ยวริมน้ำ พาชนะไปเดินที่สวนสาธารณะริมแม่น้ำ เจ้าพระยา การเดินดูโน่นดูนี่ ทำให้ชนะลืมความหนักของรองเท้าไปเสียสิ้น ชนะอยากลงเรือแต่พ่อบอกว่าเอาไว้คราวหน้า โดยบอกชนะว่า ชนะพุดรู้เรื่อง ชนะเข้าใจ ชนะมีเหตุผลจนชนะเถียงไม่ออก พ่อซื้อขนมปังสังขยามากินกับชนะที่สวนสาธารณะ พ่อบอกชนะว่าจะพาชนะไปโรงเรียนตอนเปิดเทอมหน้า

ตอนที่ 10 จักรยานลัมบวา

ลุงบุญลาคจักรยานคันเล็กมาไว้ในสวน แก้งลูกหินต่างมางดูด้วยความสนใจ แดงเห็นว่าลุงบุญไม่อยู่ จึงลาจักรยานออกมาขี่เล่น จนโซ่หลุด ล้อหลุด เสียงของพีน้อยดังขึ้น เด็กๆกลัวพีน้อยกับลุงบุญดู แต่พีน้อยกลับบอกว่ารถพังอยู่แล้ว เขาซื้อมาจากร้านขายเศษเหล็ก น้อยซ่อมจักรยานไว้ให้สมาชิกแก้งลูกหินขี่ สมาชิกแก้งลูกหินต่างหัดขี่จักรยานจนเป็น นานเข้าแก้งลูกหินต่างก็เบื่ोजักรยานและเข้าไปเล่นในสวน เหลือเพียงชนะที่ยังคิดใจกรขี่จักรยานอยู่ เพราะคิดว่ามันทำให้ตัวเองวิ่งได้ ชนะพยายามขี่จักรยานอยู่หลายครั้ง แม้จะลัมบ่อย ๆ แต่ชนะก็พบว่าถ้าเอนตัวไปทางซ้ายเขาจะสามารถขี่จักรยานได้โดยไม่ลัมบ หลายวันต่อมาแก้งลูกหินก็มีจักรยานเป็นของตัวเอง

ตอนที่ 11 อีโพละ

วันเปิดเทอมมาถึง ชนะดีใจมากที่จะได้ไปโรงเรียน เข้านี้ครูอารักษ์มาส่งกาเพื่อนกินที่บ้าน ตอนสายพ่อบาชนะไปฝากเข้าเรียนกับครูใหญ่ ครูใหญ่ส่งหนังสือพิมพ์ให้ชนะลองอ่าน แม้จะอ่านคำสุดท้ายไม่ออก แต่ครูใหญ่ก็ไม่ว่า พ่อบอกครูใหญ่ว่าชนะสามารถดูแลตัวเองได้ดี ครูใหญ่ให้ชนะเริ่มเรียน ป. 2 เลย

วันเสาร์ เพื่อน ๆ ขวนกันไปเล่นในสวน วันนี้เจ้าแดงสอนเพื่อนๆทำอีโพละ ตัดไม้ไผ่บริเวณใกล้ยอดออกมา เอาตะเกียบเสียบเข้าไปในไม้ไผ่ส่วนที่เป็นมือจับ เอาตะเกียบที่มีมือจับเสียบเข้าไปในปล้องไม้ไผ่ยาวเจ็ดนิ้ว ชักเข้าชักออก เอาดอกชมพูมาทำกระสุน เด็กๆต่างเล่นยิงกันอย่างสนุกสนาน แต่ก็เกิดเรื่องจนได้ เจ้าป้อมโดนอีโพละยิงเข้าที่ตา แต่ไม่รู้ว่าใครเป็นคนยิง คืนนี้ชนะจึงโดนดูไปเต็ม ๆ เมื่อเห็นแม่ป้อมพาป้อมมา พร้อมผ้าปิดตา ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันเปิดภาคเรียน ชนะจึงไม่ได้รับอนุญาตให้ไปเล่นในสวนอีกเลย

ตอนที่ 12 ฉันทจะดูแลเธอเอง

ชนะเริ่มไปโรงเรียน เพื่อนๆของชนะส่วนใหญ่อยู่ชั้น ป.3 ป.4 แล้วบรรยากาศวันแรกของชนะจึงดูแปลก ๆ โต๊ะข้าง ๆ ของเขาไม่มีใครมานั่งด้วย ชนะรู้สึกว่าเขาเป็นคนแปลกหน้า

สำหรับเพื่อน ๆ เขาจึงได้แต่นั่งมองเพื่อน ๆ เล่นหยอกล้อกัน ขณะรู้สึกว่ามีคนมอง แล้วเขาก็เห็นเด็กคนหนึ่ง ซึ่งขณะจำได้ว่าเป็นเด็กผีหลานยายพัน ขณะหวาดกลัวจึงนั่งเฉย คุณครูคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องถามนักเรียนว่าใครไปทำกิจกรรมที่โคมบ้าง ก่อนที่ครูจะแนะนำให้เพื่อนใหม่รู้จักกับเด็กหญิงพิม และเด็กชายชนะ ตลอดเช้านี้ชนะได้เรียนภาษาไทยกับคณิต พักเที่ยงชนะเฝ้าห้องข้าวออกมาเปิดกินคนเดียว เด็กหญิงพิมถือกล่องข้าวมาขอร้องกินข้าวกับชนะ ทำให้ความกลัวลดลงไปกว่าเดิมแล้วชนะก็รู้ว่าพิมกับยายพันไม่ใช่ผี ชนะดีใจมากที่พิมไม่ใช่ผี พิมเล่าว่าเธอมาจากเชียงใหม่ วินกับเด็กกลุ่มหนึ่งเข้ามาหาเรื่องชนะ และแย่งไม้ย่นของชนะไปเล่น และเอาไม้ย่นไปแขวนไว้ใต้ต้นไม้ พิมช่วยเอาไม้ย่นลงมาให้ ชนะโกรธจนน้ำตาไหลแต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้ พิมบอกชนะว่าเธอจะดูแลชนะเอง เพราะพ่อสอนว่าให้ดูแลคนที่อ่อนแอกว่า

ตอนที่ 13 คนพิเศษ

ชนะดีใจที่ได้เรียนได้เล่นกับเพื่อนใหม่ แต่เขายังถูกวิน เจ้าถิ่นเก่าแกล้งบ่อย ๆ แต่เขาไม่กล้าฟ้องครู เพราะกลัวถูกวินทำร้าย วันหนึ่งพิมถามชนะว่าเคยเลี้ยงสัตว์หรือเปล่า พิมเล่าเรื่องแมววิเชียรมาศให้ชนะฟัง ชนะเล่าให้พิมฟังว่าเขาชอบหมา ระหว่างที่คุยกันนั้น วินก็เอาไม้ย่นของชนะไปอีก ชนะโกรธจนเลือดขึ้นหน้า ชนะขว้างก้อนหินใส่เด็กกลุ่มนั้นและโดนโดนก่อกวนวินแตก วินกระโจนเข้าใส่ชนะ ทั้งสองฟัดเหวี่ยงกัน พิมร้องห้าม ครูประจำชั้นเข้ามาห้าม แล้วชนะกับวินก็มานั่งอยู่ในห้องพักครู วินเล่าเหตุการณ์ที่ชนะเอาหินขว้างใส่หน้าวิน ชนะตอบไม่ได้ เอาแต่ร้องไห้ด้วยความกลัวและอึดอัด ยืนยันกับครูว่าเขาจะไม่ยอมขอโทษวิน พิมเข้าไปบอกครูประจำชั้นว่าชนะถูกแกล้งทุกวัน ที่ชนะทำไปเพราะต้องป้องกันตัว

เช้าวันต่อมาครูใหญ่ออกมาประกาศหน้าเสาธงห้ามเด็ก ๆ คนอื่นแกล้งชนะ ชนะไม่ได้รู้สึกดีกับคำพูดของครูใหญ่เลย มีหน้าซ้ำชนะกลับน้อยเนื้อต่ำใจมากที่ครูใหญ่ทำลายความเชื่อมั่นของเขา ด้วยการบอกกับเด็ก ๆ ทุกคนว่าเขาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ครูใหญ่คงภูมิใจที่ปกป้องเด็กพิการอย่างเขา แต่ชนะไม่ภูมิใจเลย ชนะจึงไม่ยอมไปโรงเรียน

ตอนที่ 14 โรคประหลาด

ชนะเป็นโรคประหลาดมาหลายวันแล้ว ตอนเช้าชนะมักจะไม่สบาย พอตอนสายก็ดีขึ้น ตอนเย็นก็กลับเป็นปกติ เย็นวันหนึ่งครูอรุณี ครูประจำชั้นของชนะมาที่บ้าน สูดอากาศให้ชนะเอาน้ำมาเสิร์ฟและให้เข้าไปเด็ดถั่วฝักยาวในครัว แล้วครูอรุณี ครูอารักษ์ และสุดาจึงปรึกษากัน ครูอารักษ์กับครูอรุณีช่วยกันเล่าเหตุการณ์ให้สุดาฟัง ครูอารักษ์คิดว่าที่ชนะไม่ยอมไปโรงเรียน คงเพราะเหตุการณ์ที่ครูใหญ่ให้ชนะออกไปยืนหน้าเสาธง ยึดเย็ดความเป็นคนพิเศษ ความแปลกแยกให้ชนะไม่อยากไปโรงเรียน สุดาเดินเข้าไปในครัว กอดชนะเอาไว้ทั้งน้ำตา สุดาถามชนะว่าที่โรงเรียน

มีใครคิดกับชนะบ้าง ชนะบอกว่าไม่อยากย้ายโรงเรียน พิมเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด เข้าวันต่อมาชนะจึงยอมไปโรงเรียน ไม่จับไข่อีกแล้ว

ตอนที่ 15 ไปทะเล

เช้าวันหยุด พ่ออยู่บ้าน ชนะถามพ่อว่าทะเลเป็นอย่างไร ทำไมคนถึงชอบไปเที่ยวทะเล ชนะบอกพ่อแม่ว่าอยากไปทะเล เพราะพิมเพิ่งไปมาแล้วมาเล่าให้ฟัง ประเวศกับสุดาจึงพาชนะไปเที่ยวทะเลด้วยกัน โดยมีเงื่อนไขว่าชนะจะต้องใส่รองเท้าเหล็กไว้ตลอดขณะเดิน ระหว่างนั่งรถบรรยากาศสองข้างทางเต็มไปด้วยท้องไร่ท้องนา ชนะดูควายข้างทางด้วยความตื่นเต้น ทำให้ประเวศรู้สึกผิดที่เก็บลูกไว้ในบ้าน

ถึงทะเลแล้ว สองพ่อลูกไปเล่นน้ำด้วยกัน ชนะรู้สึกว่่าน้ำทะเลเค็มเหมือนเกลือ แต่ไม่เหมือนน้ำปลา ชนะเล่นน้ำพลาชมองไปรอบ ๆ ชนะไม่เคยเล่นน้ำทะเลจึงบ่ายเบี่ยงไม่ยอมขึ้น คลื่นลูกใหญ่ซัดชนะไปหกคะเมนตีลังกาอยู่ในน้ำ เขากินน้ำทะเลไปหลายอีก เมื่อพ่อมาตามขึ้นจากน้ำ เขาจึงไม่ได้ออก คีน้นชนะหลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อน วันต่อมาเขาก็รู้สึกไม่สบาย จึงไม่ยอมลงไปเล่นน้ำ

ตอนที่ 16 ยายเจียว

พ่อแม่เริ่มไว้ใจให้ชนะกลับบ้านพร้อมอ้วน ทำให้ชนะดีใจมากที่ได้้อยู่กับเพื่อน ๆ เพราะจะได้ไปไล่จับตั๊กแตน แมลงเต่าทองในพงหญ้า แหล่งท่องเที่ยวใหม่ของชนะและเพื่อน ๆ ก็คือ กระโจมของยายเจียวกับตาจืด เพราะแม่ที่บ้านของยายเจียวออกลูกหลายตัว

แต่ละวันแม่พบว่าชนะมักจะกลับบ้านด้วยความหิวโซ หลายวันเข้าแม่ก็เริ่มสงสัย จึงถามชนะดู ชนะจึงเล่าว่าชนะเอาเงินไปให้ยายเจียวไปซื้อปลาทำให้แม่ แม่ไม่ได้ว่าอะไร เพียงแต่ไม่ให้ค่าขนมเพิ่ม เพราะถือว่าเป็นความสมัครใจของชนะเอง ชนะต้องรับผิดชอบจำนวนเงินที่แม่ให้เอง

วันต่อมาชนะแม่กำลังปอกส้มโออยู่ พ่อกำลังอ่านหนังสืออยู่ ชนะก็ขอพัลลมในห้องเก็บของไปให้ยายเจียว พ่อจึงสอนชนะว่าการจะช่วยเหลือคนอื่นต้องรู้จักประมาณตน ชนะขอพัลลมเก่าไปให้ยายเจียว พ่อหันไปยิ้มกับแม่ พ่อกับแม่จึงอนุญาตให้ชนะเอาพัลลมไปให้ยายเจียว

ตอนที่ 17 สะพานไม้

เช้าวันต่อมา ชนะแต่งตัวเสร็จ ลงมากินข้าว ชนะอยากเลียนแบบพ่อเวลากินกาแฟ พ่อจึงผสมกาแฟใส่ด้วยโกโก้ให้ชนะ ทำชคกาแฟของชนะเหมือนพ่อจนแม่อดหมั่นไส้ไม่ได้

วันนี้ชนะหลอกแม่ว่าจะไปโรงเรียนกับอ้วน แต่ความจริงแล้วชนะอยากไปโรงเรียนคนเดียว ชนะเดินไปโรงเรียนคนเดียว ผ่านบ้านป่าขึ้นที่ขอบไร่เตาด่านทำกับข้าว ทำให้เขานึกถึงตอนที่แม่สอนให้ชนะก่อไฟในเตา ผ่านร้านตาปีบขายกล้วยเตี๋ยว ที่แม่ชอบมาซื้อกล้วยเตี๋ยวบ่อย ๆ เวลาแม่

เบื่อกับข้าว ใกล้เคียง กับสะพานไม้ เป็นท่าหน้าบ้านลุงบุญ ทางเดินไปโรงเรียนเป็นไม้กระดานแผ่นยาว ปูทอดผ่านริมตลิ่งและดงไผ่ ต้องใช้ความระมัดระวังในการเดินเพื่อมิให้ลื่นล้ม พื้นสะพานมีความชันมาก ยังไม่ทันถึงกลางสะพาน เขาก็ดีลั้งกลางมายัง โคลนใต้สะพาน ขณะกินน้ำคร่ำเข้าไปหลายอีก นึกแปลกใจว่าตัวเองไม่รู้สึกล้วนหรือเจ็บมากนัก แต่กลัวแม่ทำโทษเรื่องที่เขาหลอกแม่ว่าไปโรงเรียนกับอ้วน ขณะไม่รู้จะพูดให้ลุงที่มาช่วยเขาหยุดต่อว่าแม่อย่างไร จึงได้แต่ร้องไห้

ตอนที่ 18 บางสิ่งที่เกิดขึ้นและงอกงาม

พักเที่ยง ขณะมักจะนั่งห่างวอยู่คนเดียวเพราะไม่สามารถไปเล่นกับเพื่อน ๆ ที่เล่นกระโดดหนังยาง ถึงชิงบอลได้ ขณะจึงคิดจะวาดการ์ตูนดีกว่านั่งห่างวอยู่เช่นนี้ ขณะจึงฉีกกระดาษสมุดออกมาวาดการ์ตูน ลองวาดไอ้ผมหงอก ตีเส้นแบ่งเป็นช่อง ๆ วาดไอ้ผมหงอกลงไปในแต่ละช่อง แล้วเขียนคำบรรยายลงไปด้วย กว่าจะเขียนภาพและคำบรรยายครบทุกช่องก็หมดเวลาพักเที่ยงพอดี เพื่อนๆตื่นตื่นมากที่เห็นขณะวาดรูปไอ้ผมหงอก พึมพำ ไอ้ผมหงอกของขณะไปอ่าน ต่อด้วยสมพงษ์ตามมาด้วยเพื่อนๆอีกหลายคน ครูอรุณีเข้ามาสอนและถามนักเรียนว่ามีอะไร ขณะก็เล่าครุติเรื่องที่เขาสักกระดากสมุดมาวาดรูปการ์ตูน วินฟ้องครูว่าขณะเขาสักกระดากสมุดมาวาดรูปเล่น ครูอรุณีจึงพาขณะไปที่ห้องครูใหญ่ ครูใหญ่ให้ขณะวาดรูปไปในหลวง อยู่กับครูใหญ่ตลอดบ่าย และเอาสี่เทียนกับกระดากวาดรูปให้ขณะ

หลังจากนั้นหนึ่งเดือน พ่อแม่ต้องหยุดงานไปร่วมพิธีรับรางวัลจากนายกรัฐมนตรีของ ขณะ นายกรัฐมนตรีบอกว่า แม่ขณะจะบวชไม่ดี แต่สมองของขณะก็ดี ขณะเป็นคนพิเศษของงาน

ตอนที่ 19 บ้านสีขาว

ขณะที่พึมพำกำลังวิ่งเล่นอยู่ที่สนามหญ้าสีขาวจนเหนื่อย จึงมานั่งคุยกันที่ริมบึงใหญ่ ก่อนที่เด็กหญิงพิมจะหันมาคุยกับขณะ บอกว่าจะย้ายไปอยู่บ้านหลังสีขาว ใกล้บึง ฟ้าหนึ่งของบึงใหญ่และบอกว่าจะย้ายโรงเรียน ขณะร้องไห้ ก่อนจะตกใจตื่น ทุกอย่างเป็นความฝันของเขา

ขณะไม่เห็นพิมมาเรียนตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว ก่อนหน้านั้นพิมมาเรียนด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย และบอกขณะที่ หมาเข้ามาในบ้านแล้วกัดเจ้าเสื้อตาย พิมบอกขณะที่จะไปจับแมวมาเลี้ยงเป็นเพื่อน เจ้าปูยแทนเจ้าเสื้อ

กระทั่งบ่ายวันที่อากาศร้อน ขณะรู้สึกนั่งไม่สุข ครูอรุณีเดินเข้ามาในห้องเรียนและบอกนักเรียนทุกคนว่า เด็กหญิงพิมเสียชีวิตแล้ว ขณะร้องไห้เสียใจ พิมเคยสัญญาว่าจะดูแลขณะ แต่มาวันนี้พิมกลับจากไปแล้ว ขณะร้องไห้ไม่หยุด ก้มหน้าร้องไห้อยู่ข้างถังขยะ เพื่อนผู้หญิงหลายคนร้องไห้สะอึกสะอื้น วินเข้ามาขอเป็นเพื่อนกับขณะ เขารู้สึกทั้งเศร้าและอบอุ่นระคนกัน

หลายปีผ่านไป ขณะย้ายออกจากบ้านสวนเมื่ออายุสิบเอ็ดปี บ้านสวนกลายเป็นตึกและหมู่บ้านจัดสรรค์ เมื่อโตขึ้น ขณะได้เรียนต่อด้านศิลปะ มีอาชีพเป็นครูสอนศิลปะ และต้องใส่

รองเท้าเหล็กตลอดชีวิต ยามว่างชนะชอบมานั่งปล่อยใจที่ร้านอาหารริมแม่น้ำเจ้าพระยา เพื่อนิกถึงเพื่อนที่เคยยิ้มหัว เติบ โตมาด้วยกัน

5. ปราสาทมิด

โดย จุลดา ภักดีภูมินทร์ (2536)

ตอนที่ 1 หม่อมเจ้าหญิงอุมารังษีกำปริญญาบัตรแน่น มองหม่อมมรดด้วยความเกลียดชัง เมื่อได้ยินว่าหม่อมมรดมารดาจะแต่งงานกับคนจีน เพราะเธอไม่อยากมีพ่อเลี้ยงเป็นคนจีน หม่อมมรดเตือนธิดาว่าเธอทะนงตนเกินไป พี่ชายของลูกหญิงเองก็ไปเรียนเมืองนอกมานั่นมิใช่เป็นโอรสของเสด็จในกรม แต่เป็นความสามารถของพี่ชายเอง หลังจากที่เสด็จในกรมสิ้นแล้ว คุณเมฆเองก็ไม่เคยทิ้งหม่อมมรด ส่วนหนึ่งก็เพื่อตอบแทนบุญคุณของหม่อมปู่ของหม่อมเจ้าหญิงอุมารังษี หม่อมเจ้าหญิงอุมารังษีไม่ต้องการให้หม่อมแม่แต่งงานกับนายเมฆ เธอจะทำงานเลี้ยงหม่อมมรดเอง ทำงานส่งเงินให้พี่ชายที่เมืองนอกเอง เมื่อมีอาจได้เลี้ยงหม่อมแม่ได้ หม่อมเจ้าหญิงอุมารังษีก็เดินขึ้นบันไดไปยังห้องของตนเอง

หม่อมมรด เป็นหญิงสาวสวยสะพรั่ง เธอถวายตัวกับเสด็จในกรมตั้งแต่อายุ 16 มีโอรสธิดาสององค์คือ หม่อมเจ้าพงศ์อิศรา และหม่อมเจ้าหญิงอุมารังษี แต่เมื่อเสด็จในกรมสิ้นเมื่อหม่อมเจ้าหญิงอุมารังษีอายุได้ 5 ขวบ หม่อมมรดก็ได้รับสมบัติมาคนละเล็กคนละน้อย เนื่องจากเสด็จในกรมมีภรรยามาก หม่อมมรดจึงย้ายมาอยู่กับเจ้าคุณพ่อ เจ้าคุณแม่ ท่านจึงปลูกบ้านให้บุตรสาวอยู่กับโอรสธิดา ขณะที่โอรสทั้งสองขมักเขม้นกับการเรียน หม่อมมรดก็ทำองค์สนุกสนานในวงสังคม

หม่อมเจ้าหญิงอุมารังษีเขียนจดหมายมารบายนกับหม่อมเจ้าพงศ์อิศราว่าหม่อมแม่จะแต่งงานกับนายเมฆหรือนายเม้งลูกจีน พร้อมกับส่งเงินเจ็ดพันบาท มาจากการจำหน่ายสร้อยเพชรมาให้พี่ชายใช้ที่เมืองนอก และบอกผู้เป็นพี่ชายว่าเธอจะไปเป็นครูที่เชียงใหม่

ตอนที่ 2 ภายในรถไฟสายหนึ่งเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย อุมารังษีนั่งมองผู้คนมากมายบนรถไฟ แล้วทอดเนตรมองออกไปนอกหน้าต่าง นึกถึงวันที่หม่อมแม่ไล่พระองค์ออกจากบ้าน นึกถึงคำตรัสที่หม่อมมรดต้องการขายบ้านที่อุมารังษีประทับมาตั้งแต่เล็ก ด้วยหม่อมมรดต้องการไปอยู่ที่ตึกใหญ่ของนายเมฆ อุมารังษีกำลังเดินทางมุ่งหน้าไปหาเพื่อนของเธอที่เชียงใหม่ นึกถึงอันตรายเบื้องหน้าที่เชียงใหม่แล้ว อุมารังษีก็หลับเนตร มีชายหนุ่มผู้หนึ่งมาถามเธอว่าหิวหรือเมื่อ อุมารังษีตอบว่าไม่ได้เป็นอะไร แล้วชายหนุ่มก็ก้มลงอ่านหนังสือตามเดิม ทิวทัศน์สองข้างทางทำให้อุมารังษีเพลิดเพลินคลายจากความหม่นหมอง ชายหนุ่มคนเดิมชวนอุมารังษีไปรับประทานอาหาร อุมารังษีไม่ได้ปฏิเสธ เธอเดินนำชายหนุ่มไปยังรถเสบียง ชายหนุ่มผู้นั้นถามอุมารังษีว่าจะไปไหน ไปทำอะไร เธอตอบว่าจะไปเป็นครูและพักกับเพื่อนที่เชียงใหม่

คืนนั้นท่ามกลางความมืดอุมารังมีรู้สึกเปล่าเปลี่ยวจนอยากจะกระแสงออกมา ชายหนุ่มคนเดิมถามอุมารังมีว่า แนใจหรือว่าระหว่างทางไปเชียงใหม่ เธอจะปลอดภัย ทำให้อุมารังมีหัวเกรงอันตราย ชายหนุ่มผู้นั้นจึงชวนอุมารังมีให้ไปเป็นครูสอนน้องสาวของเขาซึ่งเป็นไข้ เป็นง่อย เขาบอกว่าอยากมีครูสอนหนังสือให้น้องสาวและคงสอนไม่ยากนัก เพราะสมองของเธอไม่พิการ ในตอนแรกอุมารังมีนี้กระแวง ชายหนุ่มผู้นั้นจึงหยิบปืนส่งให้อุมารังมี และบอกว่าหากว่าเขาจะทำอะไรเธอ ให้เธอยิงได้เลย อุมารังมีจึงเชื่อว่าชายหนุ่มเป็นสุภาพบุรุษ ขอมไปทำงานกับชายหนุ่มผู้นั้น

เมื่อรถจอดเทียบสถานี อุมารังมีเดินตามชายหนุ่มไปเจียบ ๆ ไปยังรถจักรยานหนึ่ง ระหว่างเดินไปยังรถจักรยานนั้น หลายคนยกมือไหว้ชายหนุ่ม รถจักรยานไปตามถนนลูกรังค่อนข้างแคบและขรุขระ ผ่านภูเขา มาถึงเคหาสน์หลังหนึ่ง ก่อกำแพงสูงน่ากลัว เมื่อรถแล่นมาถึงหน้าเคหาสน์ ชายหนุ่มบีบแตรรถ นายมันถือตะเกียงออกมาเปิดประตูรับ ชายหนุ่มบอกให้นายมันเอารถไปเก็บ แล้วเดินนำอุมารังมีเข้าไปในบ้าน ชายหนุ่มให้อุมารังมีพักที่ห้องตกแต่งแบบโบราณห้องหนึ่ง กว้างที่อุมารังมีจะหลับได้ก็ตีห้าเข้าไปแล้ว

ตอนที่ 3 อุมารังมีรู้สึกตัวตื่น เมื่อมีหญิงคนหนึ่งมาปลุกเธอให้ไปรับประทานอาหารเช้า อุมารังมีเดินตามผู้หญิงคนนั้นไปที่ห้องอาหาร ชายหนุ่มเจ้าของบ้านนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่มุมหนึ่ง หญิงสาวรูปร่างคร่าวเดียวกับเธอกำลังนั่งเขียนอาหารในงาน ชายหนุ่มเจ้าของบ้านแนะนำตัวว่าเขาชื่อ ละครด อุมารังมีบอกเขาว่าเธอชื่ออูมา เขาเชิญอุมารังมีให้รับประทานอาหารเช้า และบอกว่าคุณแจ้วน้องสาวของเธอรับประทานอาหารเช้าต่างหาก แล้วเขาจะไปอุ้มเธอลงมา ก่อนจะไปห้องคุณแจ้ว ชายหนุ่มบอกให้หญิงสาวตรงหน้าชื่อกัญญา ย้ายห้องให้อุมารังมี

อุมารังมีเดินไปยังห้องนั่งเล่น มองเห็นละครดเข็นรถเข็นที่มีคุณแจ้วนั่งอยู่เดินมาที่ห้องนั่งเล่น ร่างของเธอผอม กระฉ้อร่อย แหวดโสของของคุณแจ้ว ทำให้อุมารังมีคิดว่าคุณแจ้วเป็นคนอากัฟ ทำให้อุมารังมีเห็นใจคุณแจ้ว ละครดฝากคุณแจ้วไว้กับอุมารังมี ก่อนที่ละครดจะไปทำงานที่โรงพยาบาล

อุมารังมีคุกเข่าลงตรงหน้ารถเข็น ถามคุณแจ้วว่าเธออ่านหนังสือได้ไหม เขียนหนังสือได้ไหม คุณแจ้วอ่านหนังสือได้ แต่ยังเขียนหนังสือไม่ได้ อุมารังมีบอกว่าพรุ่งนี้จะสอนคุณแจ้วเขียนหนังสือ แต่วันนี้อุมารังมีจะสอนเธอถักผ้าพันคอให้พี่ชาย

ตอนที่ขงอุมารังมีกำลังสอนคุณแจ้ววาดรูปอยู่นั้น หญิงวัยห้าสิบคนหนึ่งก็มาบอกว่าได้เวลารับประทานอาหารเช้าแล้ว อุมารังมีเข็นรถคุณแจ้วไปรับประทานอาหารเช้าด้วยกันในห้องอาหาร อุมารังมีได้รู้จักป้าแซม คนใช้เก่าแก่ของบ้าน

ป้าแซมคุยกับหลานชายและนายมันว่า อย่าทำอะไรให้เจ้านายชายหน้า บ้านนี้มีอาถรรพ์อย่าทำอะไรให้เป็นการแพร่พรายความลับของบ้าน ก่อนที่จะเดินจากไป มิ่งกับเมือง คนใช้ของบ้าน

เดินเข้ามา นายมันจึงบ่นให้มึงกับเมืองฟังว่า ป้าแหม่กับกัญญาตั้งแง่กับอุมารังยีเหลือเกิน และบอกให้ลูกทั้งสองทำดีกับอุมารังยีไว้ไม่เสียหลาย และห้ามไม่ให้มึงกับเมืองคบกับเจ้าชด หลานชายของป้าแหม่

ตอนที่ 4 เดือนกว่าที่อุมารังยีพักอยู่ที่บ้านของภะรด เธอสบายกายแต่ไม่สบายใจนัก เพราะคุณกัญญากับป้าแหม่ คอยแต่จะส่งสาขาทาหวงแหวนมาทางอุมารังยี แต่อุมารังยีไม่ตอบโต้ เพราะไม่ประสงค์จะให้ผู้อื่นว่าร้าย เธอไม่ค่อยคุยกับภะรดมากนักนอกจากเวลารับประทานอาหาร

เย็นวันหนึ่ง ภะรดนอนอ่านหนังสือ คุณแจ้วกำลังนั่งถักผ้าพันคอให้พี่ชาย อุมารังยีนั่งอยู่บนเก้าอี้นุ่ม กัญญาอ่านหนังสืออยู่ข้างบานประตู ส่วนป้าแหม่นั่งจิบพลูอยู่ใกล้ ๆ ภะรดถามว่าคุณแจ้วถักผ้าพันคอให้ใคร เขายิ้มเมื่อรู้ว่าคุณแจ้วถักผ้าพันคอให้ ภะรดถามคุณแจ้วว่าเขียนหนังสือได้หรือไม่ คุณแจ้วเขียนข้อความบอกรักผู้เป็นพี่ชาย ก่อนจะเอาข้อความนั้นให้อุมารังยิดู ภะรดสูบบุหรี่หนึ่งมวน ก่อนจะไปส่งคุณแจ้วที่ห้อง

คืนนั้นอุมารังยีนอนไม่หลับจากแสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาในห้อง กำลังจะหลับแต่ก็ต้องสะดุ้งตื่นเพราะได้ยินเสียงกริคร้องโหยหวนดังมา ความสงสัยพาให้อุมารังยีเดินออกจากห้อง ประจันหน้ากับภะรดเข้าอย่างจัง ภะรดหว่าเธอหูแว่ว เพราะภะรดไม่ได้ยินอะไรเลย ภะรดบอกให้อุมารังยีไปนอน เขาหาว่าเธอเหลวไหล ภะรดยืนยันว่าเขาไม่ได้ยินและทำท่าไม่เชื่อเสียอีก ความอยากเอาชนะชาหย่ม อุมารังยิจึงคว้าแขนภะรดดุ๊กดิ๊กมือเขาพาวิ่งออกมาข้างสวน ภะรดมองอุมารังยิดังแต่หัวจรดปลายเท้า แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงกริคร้อง อุมารังยิดามภะรดว่าได้ยินเสียงกริคร้องไหม ความอ่อนอกอ่อนใจทำให้อุมารังยียอมกลับไปในห้องนอนของตนเองแต่โดยดี ภะรดพาอุมารังยีสมาส่งที่ห้อง รอจนแน่ใจว่าอุมารังยีจะไม่ออกมาแล้ว เขาก็เดินกลับไปยังห้องของตน

รุ่งเช้าอุมารังยิตื่นตั้งแต่ตีห้าครึ่ง อาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อย ก่อนจะเดินลงม้านล่าง เธอสังเกตเห็นห้อง ๆ หนึ่ง ตกแต่งแบบโบราณ อุมารังยิมองบานประตูแล้วเดินผ่านห้องนั้นไป อุมารังยิลงไปเดินเล่นที่สวนรอบบ้าน พบนายมันกำลังเก็บดอกกรณิการิไปให้คุณกัญญาถวายพระ อุมารังยิจึงชวนนายมันไปคุยด้วย แล้วอุมารังยีก็นั่งไปยังเรือนหลังเล็ก แล้วพูดว่าหากเธอไม่ได้อยู่ที่นี้คงคิดว่า บ้านหลังเล็กนั้นเป็นหลุมฝังศพ หน้าบ้านเป็นต้นช่อนกลืนที่ป้าแหม่ปลูกไว้และห้ามเก็บดอก นายมันให้อุมารังยีสองขึ้นไปบนเนินสูง ทอดตามองพระอาทิตย์ขึ้นจากเหลี่ยมเขา โดยมีนายมันยืนมองความงามบนหน้าผาที่งามเสียยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ร่างโปร่งงามของอุมารังยีเปล่งประกายเมื่อต้องแสงอาทิตย์ คล้ายรูปปั้น นึกอยากให้นายมันของเขายืนมาอยู่ข้างอุมารังยีเหลือเกิน แล้วอุมารังยีก็นายมันเรื่องเสียงผู้หญิงกริคร้องเมื่อคืน แต่นายมันปฏิเสธว่าไม่ได้ยินอะไร

ตอนที่ 5

นางแหม่มเข้ามาในห้องนอนของกัญญาและบอกว่า หากคุณกัญญายังเฝ้าชานอยู่แบบนี้ อีกหน่อยเธอจะต้องอยู่ใต้อำนาจของอุมารังยี อุมารังยีก็จะเข้ามาครอบครองทุกอย่าง ทั้งเคหาสน์ทั้งภะรด แต่กัญญาไม่รู้ว่าเธอจะอย่างไรดี นางแหม่มบอกกัญญาว่า เห็นภะรดไปส่งอุมารังยีถึงหน้าห้อง ทำให้กัญญาเกิดความริษยา เพราะความรักความหวงแหน ไม่อยากให้ภะรดอยู่ใกล้ผู้หญิงคนไหน แม้แต่คุณแจ้ว ด้วยความที่คนจิตใจอ่อนแอเช่นเธอ ไม่เคยใกล้ชิดผู้ชายคนไหนนอกจากภะรด นางแหม่มบอกว่า เธอจะไม่ยอมให้ภะรดแต่งงานกับคนอื่นแน่ เธอกำความลับของภะรดเอาไว้ เขาจะต้องไม่กล้าทำอะไร เพราะเขานึกถึงคุณแจ้ว กัญญาบอกว่า เธอกลัวว่าคุณแจ้วจะเป็นสื่อให้ภะรดกับอุมารังยี ป้าแหม่มบอกว่าเธอจะใช้ชายชดไปจัดการกับอุมารังยีเอง กัญญาถามนางแหม่มว่าอุมารังยีจะตายไหม อย่าให้รุนแรงเหมือนเรื่องของประวิญ นางแหม่มหมายมาดว่าจะพาอุมารังยีไปให้แม่ทัพทำร้าย ในระหว่างที่ภะรดไปที่โรงพยาบาลแล้วเดินออกจากห้องไป กัญญามองตามนางแหม่มด้วยความกลัว ตามประสาคนจิตใจอ่อนแอ แต่ด้วยความอิจฉาริษยา กัญญาจึงไม่ห้ามนางแหม่มให้ทำร้ายอุมารังยี กัญญามองลงไปที่ระเบียง เห็นอุมารังยีกำลังเดินเล่นอยู่ กัญญาคิดว่า อุมารังยีเป็นผู้หญิงสวยกว่าประวิญหลายเท่า ประวิญสวยน้อยกว่าอุมารังยี ภะรดยังรักใคร่เอ็นดูแล้วเธอเล่า

อุมารังยีกำลังเดินเล่นอยู่ในสวน มองเห็นนายชดถือตะกร้าผลไม้ อุมารังยีถามว่านายชดจะไปไหน นายชดตอบว่าเขาจะเอาผลไม้ไปให้สตรีวิกลจริตที่กระท่อมเขียว อุมารังยีจึงขอลตามนายชดไปด้วย นายชดยินดีมากแม้จะกลัวภะรดก็ตาม นายชดหัวเราะในใจว่าอุมารังยีเป็นตัวมาร อดคิดอุมารังยียอมหลีกทางให้นายชดเดินนำหน้า ผ่านป่า ดอกไม้พุ่มเตี้ย ถึงชอกเขาเย็นชื้นด้วยละอองน้ำ หน้าผา เนินดิน เธอชอบดอกไม้ติดมือมาช่อใหญ่ นายชดบอกให้อุมารังยีสืบเดิน ในที่สุดก็มาถึงกระท่อมเขียวกลางป่า อุมารังยีเข้าใจว่าภะรดคงสร้างกระท่อมหลังนี้ขึ้น เพื่อคุมขังภรรยาที่รักกันมากและวิกลจริต ชดเดินอ้อมไปทางหลังบ้าน อุมารังยีสั่งเลื่อยครุ่หนึ่งจึงเดินเข้าไปในกระท่อม กวาดสายตามองหาสตรีวิกลจริต แล้วอุมารังยีสักต้องตกใจ เมื่อมองเห็นสตรีวิกลจริตยืนอยู่เบื้องหลัง นางยืนเท้าสะเอวโยกตัวไปมาอยู่ห่างจากบันไดไม่กี่ก้าว ก่อนจะหัวเราะและกรี๊ดร้องอย่างโหยหวน กิริยาเปลี่ยนเป็นดุร้าย และย่างสามขุมเข้าหาอุมารังยี เธอถอยหลังเข้าไปในห้อง โดยไม่รู้ตัว เธอเข้าอ่อน แทบจะเป็นลม อุมารังยียกมือขึ้นปิดหน้า ก่อนเสียงของภะรดจะดังขึ้น เขาคว่าข้อมือของเธอเอาไว้และบอกให้เธอเดินนำเขาออกไปจนถึงประตูใหญ่ ตลอดทางกลับเคหาสน์ อุมารังยีไม่กล้าพูดอะไร เพราะรู้ว่าตนเองผิดที่ลอบเข้าไปในกระท่อม ในที่สุดภะรดก็เอ่ยขึ้นว่า

อุมารังยีได้อะไรบ้างจากการลอบเข้าไปในกระท่อม หากเขาเข้าไปในกระท่อมซ้ำไป เธออาจไม่มีโอกาสกลับมาพบคุณแจ้วอีกเลยก็ได้ เขาให้เธอสัญญาว่าจะไม่ค้นหาอะไรเกี่ยวกับบ้านหลังนี้อีก อุมารังยิมองตาเขาซึ่งมีประกายเศร้า ทำให้เธอใจอ่อนด้วยความเห็นอกเห็นใจภะรด

ตอนที่ 6 พระองค์เจ้าวิศักดิ์เทวัญถามแม่นุ่มว่า นางรู้จักหม่อมอรไหม แม่นุ่มลือว่า พระองค์ชายไปติดลูกสาวเขาหรือ แล้วตัดพ้อต่อว่าพระองค์ชายว่า เพิ่งกลับมาเมืองไทยไม่กี่เดือน จะแต่งงานไปเสียแล้วหรือ แม่นุ่มถามว่าพระองค์ชายอายุเท่าไรแล้ว ก่อนจะร้องให้คิดถึงพระองค์หญิง แม่ของพระองค์ชาย แม่นุ่มนึกถึงหม่อมเจ้าหญิงอุมารังยี เมื่อยังทรงพระเยาว์ ผู้มีความงามเป็นเลิศ แล้วก็นึกเปรียบหม่อมเจ้าหญิงอุมารังยีเป็นบุษบา พ

พระองค์ชายเป็นนิเหนา แล้วเล่าให้พระองค์ชายฟังว่า นางเคยพบหม่อมเจ้าหญิงอุมารังยี เมื่อครั้งที่หม่อมเจ้าหญิงมีพระชนมายุเพียง 14 พรรษา ก่อนจะเล่าถึงหม่อมอร หญิงสังคมและนักเลงการพนัน นางเพิ่งจะแต่งงานกับคนธรรมดาได้เพียงครึ่งปี พระองค์ชายเล่าว่าที่พระองค์ถาม แม่นุ่มเรื่องหม่อมอร เพราะพระองค์ได้รู้จักกับหม่อมเจ้าชายพงศอิศรา เธอเล่าให้ฟังว่า โกรธที่แม่แต่งงานใหม่ และฝากเงินพระองค์เจ้าชายมาคืนหม่อมอร พระองค์คงได้ใช้เงินจากเงินทุนและเงินที่น้องสาวส่งไปให้

สองสามวันต่อมา พระองค์เจ้าวิศักดิ์เทวัญเสด็จไปที่บ้านของหม่อมอร และมองเห็นรูปของอุมารังยีบนหลังเปียร์โน ครู่ต่อมาหม่อมอรก็เดินลงมา พระองค์ชายนั่งจดหมายส่งให้หม่อมอร หม่อมอรกำลังจะออกไปข้างนอก พระองค์ชายอาสาไปส่ง หม่อมอรเห็นพระองค์ชายก็นึกถึงลูกสาว เหลือดัวฆ่าเลี้ยงไปยังรูปหลังเปียร์โน แล้วแนะนำว่า นั่นคือรูปหม่อมเจ้าหญิงอุมารังยีลูกหญิงของนาง พระองค์ชายไปส่งหม่อมอรตามสถานที่ที่นางต้องการไป ระหว่างเดินทาง หม่อมอรเปิดจดหมายออกอ่าน แล้วก็นั่งอ่านไป หม่อมอรบอกว่า ลูกทั้งสองโกรธนางที่แต่งงานใหม่ ช่างไม่เห็นใจนางบ้างเลย ก่อนลงจากรถ หม่อมอรฝากฝังหม่อมเจ้าชายพงศอิศรากับพระองค์ชาย พระองค์ชายกลับมาหาแม่นุ่ม และเล่าให้แม่นุ่มฟังว่า พระองค์ชายไม่นึกเลยว่า หม่อมอรจะสวยขนาดนี้ นางมีความเป็นกันเอง ส่วนหม่อมเจ้าหญิงอุมารังยีนั่นตอนนี้มีได้อยู่กับแม่แล้ว เพราะโกรธที่หม่อมอรแต่งงานใหม่

คืนนั้นก่อนบรรทม พระองค์ชายนึกถึงว่า หม่อมเจ้าหญิงอุมารังยีตัวจริงจะสวยมากแค่ไหนหนอ

อุมารังยีอยู่ในเคหาสน์ท่ามกลางความมืดทึบของขุนเขา ความเกลียดชังของนาง แหม่มและกัญญา และความเอ็นดูของนายมัน นายมิ่ง นายเมือง สามพ่อลูก วันหนึ่งอุมารังยีออกมาที่คอกม้าพบกับนายมัน นายมิ่ง อุมารังยีให้นายมิ่งใส่อาณัติให้ เธอควบม้าเหาะ ๆ ไปรอบ ๆ บริเวณบ้าน เค็ดดอกกุหลาบแซมหูสองดอก แล้วหยิบมาแซมหูเจ้ากุหลาบ โดยไม่รู้ว่าภะรดแอบมองอยู่

ภะรดมองเห็นความร่าเริงสดใสของอุมารังยี นึกไปว่าหลายปีแล้วที่เคหาสน์แห่งนี้ไม่มี ความสดใส นึกถึงคุณแจ้ว หากเธอไม่พิการเคหาสน์แห่งนี้คงมีแต่ความรื่นเริง สดใส อุมารังยีควบม้ากลับคอก มองเห็นภะรดกำลังใส่อาณัติให้เจ้าลอยลม ม้าของเขา ภะรดบอกให้อุมารังยีขี่ม้าไป

ไกลๆ ได้ แล้วเขาก็ควมม้าออกไป นายมิ่งบอกอุมารังษีว่า แปลกเหลือเกินที่ภะรดนีกอยากขี่ม้าทั้งที่ไม่ได้ขี่มานานแล้ว ภะรดเป็นเจ้านายที่ดี นายมิ่งบอกว่า หากวันใดคนในบ้านเห็นภะรดขี่ม จะเห็นพระอาทิตย์ขึ้นสองดวง นายมิ่งถามอุมารังษีว่าจะเข้าไปในเมืองหรือไม่ อุมารังษีบอกว่า หากเธอไป คุณก็ยุ่งยากที่ไม่เข้าไปในเมืองสิ นายมิ่งพูดถึงประวิณ อุมารังษีนึกถึงคำพูดของภะรดแล้วก็คิดว่า หากความลับไม่มีในโลกจริง สักวันเธอคงจะได้รู้ความจริงที่ซ่อนอยู่ในเงาสน์หลังนี้

ภะรดไปทำธุระที่กรุงเทพฯ และฝากทางเกวียนม้ากับท๊อบบูธมาให้อุมารังษีในเช้าวันหนึ่ง แต่เธอก็ไม่รู้ว่าจะชอบใจเธออย่างไรดี เพราะเธอเป็นราชตระกูล ส่วนภะรดเป็นสามัญชน อุมารังษีบอกคุณเจ้าว่าภะรดฝากทางเกวียนม้ากับรองเท้ามาให้ คุณเจ้าลากนิ้วชี้ไปตามกฤษฎากซ์ของอุมารังษีว่า ภะรดรักเธอ อุมารังษีรักภะรดหรือเปล่า ทำให้อุมารังษีหน้าร้อนผ่าว นายมิ่งมองภาพนั้นด้วยความซาบซึ้งจนน้ำตาไหล ด้วยความดีใจที่คุณเจ้ามีความสุข แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าสักวันอุมารังษีก็คงจากที่นี่ไป นอกจากอุมารังษีจะมาเป็นที่สะใภ้ของคุณเจ้า

บ่ายวันนั้น อุมารังษีควมม้าออกจากคฤหาสน์ไปตามถนนสายเล็กๆ ลาดลงสู่เบื้องล่าง ครึ่งชั่วโมงต่อมาถึงบ้านหลังเล็กของใครคนหนึ่ง ตั้งอยู่บนเนินหญ้าสีเขียว ล้อมรอบด้วยสระบัวและพรรณไม้นานาชนิด ไม้ดอกและไม้เลื้อย ไม้ดอกนั้นกำลังผลิดอกสะพรั่ง เบื้องหลังมีไร่กว้างไกล สุดสายตา และบ้านพักคนงานหลังเล็กๆ แล้วอุมารังษีก็ได้รู้จักกับสุติมาส สุติมาสเชิญอุมารังษีเข้ามาในบ้าน อุมารังษีบอกสุติมาสว่า เธอมาจากบ้านของนายแพทย์ภะรด สุติมาสก็ออก เธอเรียกบ้านของภะรดว่า ปราสาทมิด ทำให้อุมารังษีนึกขึ้น สุติมาสเชิญอุมารังษีขึ้นเรือนและพามาในห้องรับแขก สุติมาสไปหาน้ำส้มคั้นมาให้อุมารังษีดื่ม สุติมาสเล่าว่าเธออยู่กับพี่ชาย ทำให้อุมารังษีนึกถึงหม่อมเจ้าชายพงศ์อิศรา เซษฐาของเธอ สุติมาสเล่าว่าพ่อแม่ของเธอกับวิญญูเสียชีวิตตั้งแต่วิญญูยังอยู่มัธยม 6 แล้วถามว่าปราสาทมิดน่ากลัวหรือไม่ สุติมาสเข้าใจว่าอุมารังษีเป็นภรรยาของภะรด อุมารังษีนึกถึงใจความร้ายแรงของสุติมาส อุมารังษีขอตัวกลับเคหาสน์ ก่อนจากกันสุติมาสเก็บสตรอเบอร์รี่ห่อผ้าให้อุมารังษี

ตอนที่ 7 สุติมาสบอกวิญญูที่กำลังอ่านหนังสือว่าพระแม่อุมาเสด็จมาอยู่ที่บ้านของท่าน เล่าที่แห่งปราสาทมิด วิญญูแปลกใจมาก เพราะเขาไม่เคยรู้ว่าภะรดมีภรรยา สุริสุติมาสบอกว่าวิญญูมีภานี้เหนือกว่าภะรด วิญญูบอกน้องสาวว่าอาทิตย์หน้าเขาจะไปเฝ้าพระองค์เจ้าวิศกดิ์เทวัญที่กรุงเทพฯ คนที่พ่อของเขาเคยไปทำงานที่วังของท่าน แต่สุติมาสไม่ไปด้วย

วิญญูกับสุติมาสเป็นบุตรธิดาของพระยาวิญญูเทพ มารดาถึงแก่กรรมตั้งแต่สุติมาสอายุได้เพียงขวบเดียว ทั้งสองจึงเป็นดวงตาและดวงใจของพระยาวิญญูเทพ พระยาวิญญูเทพเป็นทั้งพระสหายและผู้ได้บังคับบัญชาของเสด็จในกรม พระบิดาของพระองค์เจ้าวิศกดิ์เทวัญ พระยาวิญญูเทพ

จึงจงรักภักดีต่อเจ้านายพระองค์นี้อย่างยิ่ง แม้แต่วิญญูเองก็เป็นพระสหายของพระองค์เจ้ารวีศักดิ์ เทวัญด้วย

วิญญูจำได้ว่าเขาเสียน้ำตาไปมาก เมื่อพระองค์เจ้ารวีศักดิ์

ไปต่างประเทศ หลังจากนั้นไม่นานเสด็จแม่ของพระองค์ชายก็สิ้นพระชนม์ วิญญูจำได้ว่า ในครั้งนั้นเขาร้องไห้ด้วย ดังนั้นเมื่อพระยาวิญญูเทพกำลังจะถึงแก่กรรม ท่านจึงสั่งนักสั่งหนาว่า วิญญูอย่าละเลยพระองค์เจ้ารวีศักดิ์เทวัญเป็นอันขาด หลังจากพ่อของเขาถึงแก่กรรม วิญญูก็ไปอยู่ เมืองนอก ส่วนสุติมาสนั้นอยู่กับป้าและเรียนที่คอนแวนตามความประสงค์ของพระยาวิญญูเทพ

ตลอดระยะเวลาสิบห้าปีวิญญูไม่เคยได้พบท่านชายอีกเลย

เช้าวันหนึ่งวิญญูตื่นแต่เช้า ออกมาเดินเล่นชมพรรณไม้ฝรั่งและพรรณไม้ไทยรอบๆบ้าน อุมารังมียี่ขว่มาหาสุติมาศแต่เช้า วิญญูชวนอุมารังมียี่ชมดอกไม้ในสวนของเขา เขารอสุติมาศลงมา ความที่วิญญูเป็นคนร่าเริง อารมณ์ดีใช้เวลาไม่นานนักทั้งคู่ก็สนิทสนมกัน วิญญูกับสุติมาศชวนอุมารังมียี่รับประทานอาหารด้วยกัน แต่อุมารังมียี่ปฏิเสธเพราะต้องไปรับประทานอาหารพร้อมภรรยาและ กัญญา

ภายในห้องอาหารภรรยาหันมามองอุมารังมียี่แล้วเบือนหน้ากลับ กัญญามองอุมารังมียี่ด้วย แววตากร้าวกระด้าง ทำให้อุมารังมียี่นึกเจ็บใจที่ได้รับการต้อนรับอย่างเย็นชาเช่นนี้ มีเพียงคุณแจ้ว เท่านั้นที่ยิ้มให้เธอ แล้วเลื่อนรถเข็นเข้ามาหา คุณแจ้วพยายามคลี่คลายสถานการณ์ตั้งเครียดด้วยการ ตะมุมือลงกับแขนของพี่ชาย

หลังรับประทานอาหารอุมารังมียี่ทั้งคุณแจ้วไว้กับพี่ชายของเธอ ส่วนอุมารังมียี่นั้นเดินเลี้ยว ออกมานั่งถักเสื้อไหมพรมสีฟ้าใส่ให้คุณแจ้ว ขณะนั้นป้าแซมเดินเข้ามาต่อว่าอุมารังมียี่เรื่องที่ให้ภรรยาติดกับกัญญานั่งรอรับประทานอาหารเข้า อุมารังมียี่โกรธมาก ต่อว่าป้าแซมออกไป ป้าแซมหาว่าอุมารังมียี่อวดดี และขู่ว่าอุมารังมียี่จะต้องเสียใจที่อวดดีกับนางในวันนี้ คุณแจ้วมาประจบเหตุการณ์เข้าก็ ตกใจ เธอมีจิตใจบริสุทธิ์ อ่อนโยน ไม่เคยรู้ว่าความโกรธเป็นอย่างไร เมื่อเห็นท่าทางของครุสาว คุณแจ้วจึงเลื่อนรถเข็นเข้าไปโอบกอดอุมารังมียี่ไว้แน่น อุมารังมียี่น้ำตาไหลด้วยความตื่นตัน พลางนึก ไปว่าคุณแจ้วมีความอาภัพกว่าเธอมากนัก เธอผู้นี้ช่างมีจิตใจบริสุทธิ์อ่อนโยนราวกับเทพธิดา

คืนนั้นอุมารังมียี่นอนไม่หลับพลิกตัวไปมา ความอับยศ ความไฉดในศักดิ์ศรี ความอิจฉา ริษยาที่เธอได้พบ ทำให้อุมารังมียี่คิดอยากจะไปให้ไกลจากเคหาสน์หลังนี้ แต่เมื่อเธอนึกถึงแววตาดำ โสภของ คุณแจ้ว อุมารังมียี่ก็อ่อนใจ นึกเปรียบเทียบหม่อมเจ้าพงศ์อิศรา กับวิญญูว่า จะรักเธอได้มากถึง ครั้งของวิญญูรักสุติมาศหรือไม่ นึกถึงเสด็จในกรม หากท่านยังอยู่อุมารังมียี่คงไม่ต้องพบกับความ ทุกข์ยากมากมายถึงปานนี้ นึกถึงหม่อมแม่กับพ่อเลี้ยงตระกูลจีนคนนั้นแล้วก็ให้รู้สึกตัวเองถูก ทอดทิ้ง คิดได้ดังนั้นแล้ว น้ำตาของอุมารังมียี่ก็นองหน้า และกลับไป อุมารังมียี่ฝันเห็นหญิงสาวร่าง

เล็ก หล่อนมีตวรวนเส้นใหญ่อยู่ที่ข้อเท้า เธอยื่นมือออกมา ก่อนจะยกมือขึ้นปิดหน้าร้องไห้ อุมารังยี สะดุ้งตื่น มองเห็นนางแหม่มกำลังเปิดประตูเดินเข้ามาในห้อง อุมารังยีลุกขึ้น นางแหม่มตกใจ นางอ้างว่าอุมารังยีลืมล็อกประตูห้องแล้วเดินจากไป อุมารังยีนึกถึงผู้หญิงในฝันแล้วก็ขนลุกเกรียว นึกขอบคุณที่ผู้หญิงในความฝัน ทำให้อุมารังยีสะดุ้งตื่น มิฉะนั้นอุมารังยีอาจจะถูกบีบคอจนตายก็ได้ คิดได้ดังนั้นแล้วอุมารังยีก็นอนมึนมือขึ้น ขอให้วิญญาณของผู้หญิงคนนั้นคุ้มครองเธอด้วย

ตอนที่ 8 ศุติมาสบ่นกับวิญญูว่าอุมารังยีไม่ได้มาที่ไร่นานแล้ว ทำให้พระองค์เจ้าวิศศักดิ์ เทวัญแปลกพระทัยมาก ศุติมาศเล่าว่าอุมารังยีเป็นภรรยาของภะรด อาศัยอยู่ในปราสาทมิด ไม่สมกันเอาเสียเลย วิญญูเล่าว่าภะรดเป็นคนเฉยๆ แวดตาทรงอำนาจ เขากับศุติมาศเรียกภะรดว่าท่านเค้านั้นแห่งปราสาทมิดหลังใหญ่ของเจ้าพระยาสมุหราชกาลที่ 5 แม่นุ่มสงสัยว่าอุมารังยีของภะรดอาจเป็นหญิงสาวคนเดียวกับหม่อมเจ้าหญิงอุมารังยี จึงชวนพระองค์เจ้าวิศศักดิ์เทวัญ วิญญูและศุติมาศ ไปดูปราสาทของภะรด บ่ายวันนั้น วิญญูขับรถพาทุกคนไปที่ปราสาทของภะรด และพบกับอุมารังยี กำลังชี้เจ้ากุหลาบออกมาจากประตูใหญ่ อุมารังยีโหนองค์ลงจากหลังม้า ศุติมาศวิ่งไปหาอุมารังยี และพาอุมารังยีไปทำความรู้จักกับพระองค์เจ้าวิศศักดิ์และแม่นุ่ม แม่นุ่มนึกในใจว่าใช่แล้ว แต่พระองค์เจ้าชายยังทรงลังเล ศุติมาศชวนอุมารังยีไปรับประทานอาหารที่ไร่อุมารังยีบอกว่า เธอคงอยู่ได้ถึงแค่สี่โมงเย็นเท่านั้น ก่อนที่หม่อมภะรดจะกลับจากโรงพยาบาล แม่นุ่มจับมืออุมารังยีอย่างเอ็นดูรักใคร่ ตลอดวัน แม่นุ่มซักไซ้ไล่เรียงเรื่องของอุมารังยีเอากับวิญญูและศุติมาศ ที่สุดแล้วก็หันมาพูดกับพระองค์เจ้าวิศศักดิ์ เมื่ออยู่กันสองต่อสอง

บ่ายวันต่อมา วิญญู ศุติมาศ พระองค์เจ้าวิศศักดิ์ อุมารังยี และแม่นุ่มเดินไปที่เวทีลำธาร ศุติมาศพาอุมารังยีเดินข้ามก้อนหินไปเก็บดอกตะแบกที่ฝั่งตรงข้าม พระองค์เจ้าชายนั่งลงข้างๆ แม่นุ่ม เอนหลังฟังต้นตะแบก ต่างวิจารณ์ผู้หญิงเรื่องชอบดอกไม้ ครู่ต่อมาอุมารังยีกับศุติมาศก็หยิบดอกไม้กลับมา ศุติมาศชวนทุกคนกลับ พระองค์เจ้าชายถามว่า ทำไมต้องรีบกลับ ศุติมาศบอกว่าเธอเป็นห่วงอุมารังยี อุมารังยีเล่าว่าเธอต้องกลับไปดูแลเด็กหญิงพิการ ทำให้ทุกคนเข้าใจถูกต้องแล้วว่า อุมารังยีไม่ใช่ภรรยาของภะรด แม่นุ่มสังเกตเห็นแววตาเป็นประกายของวิญญู และแววตาเรียบเฉยของพระองค์เจ้าชาย แล้วก็คิดว่า ใครเล่าจะเหมาะสมกับหม่อมเจ้าหญิงอุมารังยีเท่ากับพระองค์ชายของนาง

ตอนที่ 9 วันเวลาผ่านไปร่วมเดือน ความสนิทสนมกันระหว่างคนในไร่อองพี่น้องกับอุมารังยีก็น่าประทับใจ โดยเฉพาะป้านุ่ม แกร็กใคร่เทิดทูนอุมารังยีมาก เพราะมั่นใจว่าอุมารังยีเป็นเจ้าหญิงธิดาของหม่อมอร นางเคยเลียบเคียงกับอุมารังยีหลายครั้ง และเธอก็จะนั่งไปทุกครั้ง ซึ่งหม่อมเจ้าวิศศักดิ์เทวัญก็เห็นด้วยกับป้านุ่มว่าอุมารังยียมีลักษณะแตกต่างจากผู้หญิงธรรมดาหลายประการ โดยเฉพาะการถวายนกความเคารพพระองค์ชายเพียงองค์เดียว ส่วนคนอื่นเธอเพียงแต่ถวายนกหรือ

พยักหน้าให้เท่านั้น ส่วนอุมารังมียื่นสบายใจทุกครั้งที่ได้ย่างเท้าเข้าไปในไร่สองพี่น้อง หลังจากส่งคุณแจ่มนอนกลางวันแล้ว อุมารังมียกมือจะขี้ออกไปที่ไร่สองพี่น้อง บางครั้งวิญญูหรือพระองค์เจ้าวิศักดิ์จะเป็นฝ่ายขับรณมารับอุมารังมียี่ประตูใหญ่ แต่เธอก็จะกลับไปทะเลหาสนไม่เก็นสี่โมงเย็น ครั้งหนึ่งวิญญูกับสุลลิมาศขับรณมาส่งอุมารังมียื่นกว่าทุกวัน พอดีกับภะรดกลับมาถึง เขาขับรณผ่านเข้าประตูใหญ่โดยไม่มองเธอเลย ที่โต๊ะอาหารก็ไม่ยอมถามถึง ทำให้อุมารังมียิ่งหุดหิด อุมารังมียชอบสนทนากับพระองค์ชาย เพราะรู้ดีว่าพระองค์มีความรู้มาก โดยเฉพาะทางด้านอักษรศาสตร์และดนตรี จนอุมารังมียื่นเปรียบเทียบกับความเย็นชาของภะรด บ่อยครั้งที่วิญญูจะมองมายังอุมารังมียด้วยความรัก แต่เธอไม่สนใจ

วันหนึ่งอุมารังมียื่นที่ไร่สองพี่น้อง วิญญูกับพระองค์ชายไม่อยู่ มีเพียงป้าหนุ่มกับสุลลิมาศกำลังตั้งโต๊ะขนมจีบปั้นขลิบ สุลลิมาศขอให้อุมารังมียื่นเปียโนให้ฟัง เธอเล่นเปียโนเป็นเพลงเศร้า

ป้าหนุ่มกับสุลลิมาศตามที่มาที่ไปของอุมารังมียื่น ทำให้เธอนิ่งไป แล้วเปลี่ยนเรื่องไปใส่ใจกับขนมจีบ แล้วป้าหนุ่มก็เล่าถึงกู่หมายของพระองค์ชายว่าคือ หม่อมเจ้าหญิงอุมารังมียื่น ซึ่งพบกันในวันวิสาขบูชาเมื่อตอนที่พระองค์ชายอายุ 15 ชันษา

วิญญูได้รับจดหมายจากเพื่อนส่งมาจากนราธิวาสชวนให้เขาไปเที่ยวที่บ้าน และปรับทุกข์เป็นเชิงว่าอยากได้ผู้หญิงเก่งๆ ไปพยาบาลลุง ลุงของเขาเป็นโรคประสาทผสมสารพัดโรค ก่อนการสนทนาจะเปลี่ยนเป็นเรื่องอื่น

หม่อมเจ้าชายวิศักดิ์ให้วิญญูไปเอาภาพวาดที่พระองค์วาดโดยมีอุมารังมียื่นเป็นแบบ กิริยาของอุมารังมียื่นเมื่อเห็นภาพวาดที่โหวตวันิดๆ และประกายตาเปลี่ยนไปนั้น ทำให้ป้าหนุ่มกับพระองค์เจ้าวิศักดิ์สงสัย

ภะรดยืนมองกระเป๋าสีเสื้อผ้าอยู่หน้าตึก แล้วบอกนายมันว่า ให้อุมารังมียื่นเข้าไปในเมืองกับเขา นายมันเดินสวนกับกัญญา และบอกกัญญาเช่นนั้น ทำให้กัญญาเกิดความริษยา อุมารังมียื่นเข้าไปในเมืองกับภะรด โดยมีสายตาชิงชังของนางแหม่มมองตามไปจนลับตา ภะรดให้อุมารังมียื่นมาส่งเขาที่สถานีรถไฟ ส่วนภะรดนั้นขอตัวไปทำธุระที่โรงพยาบาลก่อนเวลารถไฟออกจากสถานี อุมารังมียื่นพบกับพระองค์เจ้าวิศักดิ์เทวัญและวิญญู โดยบังเอิญ จึงสนทนาทักทายกัน นายมันเดินมาบอกอุมารังมียื่นว่าภะรดรออยู่ ภะรดกำชับอุมารังมียื่นว่าหากไปไหนอย่ากลับค่านัก ให้เก็บปืนกระบอกเล็กไว้กับตัวเสมอ อุมารังมียื่นตื่นตันที่ภะรดไม่ได้ลืมเธอเสียทีเดียว เธอฝากให้ภะรดซื้อชุดวาดเขียนอย่างดีมาให้คุณแจ่ม ก่อนขึ้นรถ ภะรดหันมาบอกว่าเวลาดอนอย่าลืมถือคูปรถ บณรถภะรดมองลงมา เห็นชายหนุ่มสองคนยืนอยู่ข้างอุมารังมียื่น เขายิ้มเยาะ เมื่อคิดไปว่าอุมารังมียื่นคงไปฝืนตำแหน่งหม่อมของพระองค์เจ้าวิศักดิ์เทวัญ

ตอนที่ 10 นายแพทย์กระดไปเดินรำกับวาสิณ เพื่อนของเขาด้วยความเบื่อหน่าย แต่ก็ไม่ได้ทำอะไร จุดสนใจของกระดเป็นหญิงวัยกลางคน ใบหน้าของหญิงวัยกลางคนมีอะไรบางอย่างสะดุดตา เขายังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะ ไม่ไปเดินรำกับใคร วาสิณเห็นสีหน้าทุกข์ร้อนของเพื่อนรักจึงเอ่ยปากถาม แต่กระดบอกวาสิณว่าห้ามถาม วาสิณนึกถึงเมื่อครั้งที่เขาและกระดยังเป็นเพียงนักเรียนแพทย์ที่เยอรมัน คินนี่กระดกับวาสิณได้พบกับหม่อมมอ สุวรรณกุลแล้ววาสิณก็พูดถึงหม่อมเจ้าหญิงอุมารังยี ทำให้กระดนึกไปถึงอูมา ครูของคุณแจ้ว วาสิณหาเพื่อนคุยมาให้กระด เธอชื่อพิมพ์ทิพ หน้าตาของเธอไม่ผิดอะไรจากคุณแจ้ว น้องสาวของเธอ ทำให้กระดรู้สึกเอ็นดู

เวลาเดียวกันอุมารังยีนั่งอยู่หน้าโต๊ะเขียนหนังสือ ทำคามมองออกไปนอกหน้าต่าง นึกถึงคำพูดของป้าหนุ่มเมื่อกลางวัน ป้าหนุ่มเล่าถึงหม่อมเจ้าพงศ์ศิริราช พี่ชายของอุมารังยีซึ่งเป็นพระสหายกับหม่อมเจ้าวิศศักดิ์เทวัญ อุมารังยีรู้ทันว่าป้าหนุ่มพยายามจะเล่าความทุกข์ของพี่ชายของอุมารังยี เพื่อจบบิรุทธเธอ

คินนี่นั้นอุมารังยีนั่งอยู่ที่เตียงกลางแสงจันทร์ แล้วเหลียวไปเห็นช่อกุหลาบช่อหนึ่งไหวๆ เหมือนมีใครจับเขย่า แต่แล้วก็ต้องชะงัก เมื่อเห็นมือของใครคนหนึ่งจับช่อกุหลาบเอาไว้ แล้วโหนตัวขึ้นมาบนระเบียบ อุมารังยีหลบในเงามืดของเสาระเบียง เขาเดินตรงเข้ามาทางอุมารังยี อุมารังยีสรวบความกล้าเดินตรงไปหาเขา ชายผู้นั้นสะดุ้ง คิดว่าอุมารังยีเป็นประวิญ อุมารังยีจ่อปิ่นมาที่ชายผู้นั้น และถามว่าเขาต้องการอะไร ชายผู้นั้นถามว่าอุมารังยีเป็นภรรยาคนใหม่ของกระดหรือ อุมารังยีย้อนถามว่าเขาต้องการอะไร อุมารังยียังไม่ทันได้ตั้งตัว ชายผู้นั้นก็โถมกายเข้าผลัก อุมารังยีส้มลง แล้วหนีไป เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้อุมารังยีนอนไม่หลับ สงสัยว่าประวิญเป็นใคร ทำไมชายผู้นั้นจึงถามเธอว่าเธอเป็นภรรยาคนใหม่ของกระดหรือ แต่ก็ไม่ได้คำตอบ อุมารังยีหลับไปและฝันร้ายจนต้องสะดุ้งตื่น

ตอนที่ 11 รุ่งเช้าการนอนไม่เต็มที่ทำให้สีหน้าของอุมารังยีไม่สดใสสัก เธอลงไปข้างล่าง พบนายมัน นางแหม่นนั่งอยู่หน้าคั่นปิบอุมารังยีเล่าเรื่องที่ชายคนหนึ่งกำลังจะปิ่นขึ้นมาบนเคหาสน์ นางแหม่นกับนายมันมีท่าทีตกใจมาก ในตอนแรกนางแหม่นไม่อยากจะให้นายมันกับอุมารังยีบอกเรื่องนี้แก่กระด แต่อุมารังยีกลับบอกว่าเรื่องเกิดในบ้าน ควรจะบอกเจ้าของบ้าน เมื่อรู้เหตุผลของอุมารังยีไม่ได้ นางจึงล่าถอยไป อุมารังยีเห็นว่าไม่สามารถล้วงความลับจากนายมันได้ เธอจึงลี้ภัยความคิดที่จะถามเอาความลับเกี่ยวกับเคหาสน์หลังนี้จากนายมัน

อุมารังยีพยายามเก็บคอกกรรมจักร์จากกึ่ง แต่ก็เค็ดไม่ถึงดีที่กระดมาเหนี่ยวกึ่งให้เธอ แล้วกระดก็ชวนอุมารังยีไปเดินเล่น กระดให้อุมารังยีเล่าเรื่องคนร้ายที่กำลังจะขึ้นมาในเคหาสน์ให้เขาฟัง อุมารังยีไม่ตอบว่ากระไร เธอจะบอกกระดได้อย่างไรว่า ความเคลื่อนไหวของเธอและเขาอยู่ในสายตาของนางแหม่น อีกทั้งท่าทีเงิบขมขื่นของเขาก็ทำให้เธอไม่มีกำลังใจเล่า กระดนึกเสียใจที่เขา

ไม่อยู่ ทุกอย่างจะได้สิ้นสุดลงเสียที อุมารังมิเข้าใจคำพูดของภะรดว่าผู้บุกรุกต้องการเอาชีวิตภะรด ภะรดบอกว่าเคราะห์ดีที่ผู้บุกรุกไม่ทำร้ายอุมารังมิ ไมเช่นนั้นเขาคงบาปซ้ำสองแน่ อุมารังมิได้เห็น แว่นตาแวบไหวในดวงตาของภะรด ภะรดถามว่าพระองค์เจ้าของอุมารังมิกลับไปแล้วหรือ แล้วชวนอุมารังมิขึ้นเรือน

ตอนที่ 12 คืบวันอากาศแปรปรวนใกล้ฝนตก อุมารังมินั่งอ่านจดหมายที่พระองค์เจ้าวิศักดิ์ฝากมาทางวิญญู ขณะที่ภะรดกับนายชดออกไปรักษาชาวบ้านที่เชิงเขาอีกด้าน ในจดหมาย พระองค์เจ้าวิศักดิ์บอกว่าพระองค์ทราบความจริงแล้วว่าคุณอุมาที้แท้ก็คือ หม่อมเจ้าหญิงอุมารังมิ ความจริงเรื่องนี้ก็มีเพียงพระองค์กับแม่หนุ่มทราบเท่านั้น

อุมารังมิถอนใจยาว เธอคงนับถือและวางใจในตัวพระองค์ชาย หากว่าไม่ทราบจากแม่หนุ่มว่า ผู้ใหญ่ได้หมั้นหมายเธอไว้กับพระองค์ชาย ตามปรกติภะรดจะไปรักษาคนไข้กับนายมิ่ง แต่วันนี้ภะรดใช้ให้นายมิ่งไปทำธุระที่กรุงเทพฯ นายเมืองก็ขี้เมาไม่เป็น ภะรดจึงต้องไปกับนายชด นายชดควมมำกลับมาบอกทุกคนว่าภะรดถูกยิงอยู่ที่เชิงเขาด้านโน้น ภะรดให้เขากลับมาเอาเครื่องมือผ่าตัด อุมารังมิตัดสินใจไปด้วยโดยไม่ลืมหิบบ้านพักของภะรดติดมือไปด้วย นายมิ่งนึกเป็นห่วงอุมารังมิ อุมารังมิควมมำตามนายชดไป แต่แล้วอุมารังมิก็เะใจว่าทำไมจึงไม่ถึงสักที นายชดให้อุมารังมิลงจูงม้าเพราะทางไม่สม่ำเสมอ นายชดทำให้ม้าของอุมารังมิตื่นเตลิดหนีไป นายชดอย่างสามขุมเข้าหาอุมารังมิ เธอยกปืนขึ้นขู่ นายชดหัวเราะเสียงหัว อุมารังมียิงนายชด ฝนเริ่มตกลงมา อุมารังมิถอยหลังไปหลบฝน ปืนยังคงจ่ออยู่ที่อกของนายชด อุมารังมิไม่รู้จะทำอย่างไรดี เธอไม่ใจแข็งพอที่จะฆ่านายชดให้ตาย ขณะนั้นภะรดขี่ม้าเข้ามาพอดี อุมารังมิวิ่งเข้าไปหาภะรด ภะรดรับร่างของอุมารังมิเอาไว้ได้

นายชดถือโอกาสที่ภะรดมัวแต่กังวลกับร่างเปื่อยโรยของอุมารังมิ ควมนางกุหลาบหนีไป ภะรดพาอุมารังมิไปหลบฝนอยู่ในชะง่อนหิน เธอลืมหิบบ้านมาถามว่าภะรดไม่ได้ถูกยิงหรือแล้วเธอก็กลับไปเพราะพิษไข้ คืบนั้นอุมารังมิใช้ขึ้นเพื่อตลอดคืนถึงฐานะที่แท้จริงของเธอว่าเธอเป็นใคร ไม่มีใครหวังดีกับเธอเท่ากับคุณเจ้าอีกแล้ว

อุมารังมิตื่นขึ้นมานอนเตียงภายในห้องนอนของเธอ เธอแปลกใจมากที่เห็นภะรดนั่งเฝ้าอยู่ที่เตียง ภะรดบอกว่าคุณเจ้ามานั่งเฝ้าอุมารังมิทุกวัน แล้วภะรดก็พาคุณเจ้ามาหาอุมารังมิ อุมารังมิป่วยอยู่หลายวัน ความใกล้ชิดระหว่างเธอและภะรด มิได้ทำให้แว่นตาของภะรดเปลี่ยนไป วันหนึ่งนางแหม่มเข้ามาในห้องนอนของเธอ นางนำโถวัดดินมาให้อุมารังมิตืม นางแหม่มเล่าว่าภะรดไม่ใช่ผู้หาประโยชน์อะไร แต่เป็นผู้ร้ายฆ่าคน นางหาว่าอุมารังมิเข้ามาที่นี่เพื่อขัดขวางการแต่งงานระหว่างกัญญากับภะรด

อุมารังยีเป็นคนสวย แต่เธอก็มาทีหลัง มาทำลายความรักของกัญญากับภะรด หากอุมารังยีไม่ได้รักภะรด เธอจะอยู่เพื่อขัดขวางความรักของคนอื่นเพื่อประโยชน์อะไร นางแหม่มบอกให้อุมารังยีไปจากเคหาสน์เสีย อุมารังยีรู้สึกตัวเองเป็นคนนอกและได้รับความเจ็บใจจากการกล่าวหาของนางแหม่ม อุมารังยีไม่รู้จะรู้สึกอย่างไรดี เธอนอนไม่หลับจึงลุกขึ้นจากที่นอน ก่อนจะเดินออกนอกห้อง เมื่ออุมารังยีเดินผ่านห้องนอนของภะรด อุมารังยีก็มองเห็นกัญญากอดภะรดเอาไว้ทั้งน้ำตา อุมารังยีเข้าไปพิงเสาอย่างอ่อนแรง เธอเดินกลับไปยังห้องนอน อุมารังยีเข้าใจว่าต่อหน้าคนทั้งหลายภะรดทำเป็นไม่สนใจกัญญา แต่เมื่อลับหลังทุกคน เขากลับลักลอบแสดงความรักต่อกัญญา นำสมเพชกัญญานักที่ต้องตกอยู่ในฐานะเช่นนี้ อุมารังยีได้ยินเสียงกรีดร้องดังมา เธอคิดว่านั่นก็คงเป็นฝีมือของภะรดอีกเช่นกัน

ตอนที่ 13 อุมารังยีไปที่ไร่สองพี่น้องทำให้ศุติมาสแปลกใจว่าทำไมอุมารังยีชอบไป เธอตอบศุติมาสว่าเธอไม่สบายเสียหลายวัน อุมารังยีบอกวิญญูว่าเธอมีความจำเป็นที่จะต้องออกจากบ้านของภะรดและต้องการไปทำงานกับลุงของจักรา เพื่อนของวิญญูที่ปักษ์ใต้ ศุติมาสให้วิญญูไปส่งอุมารังยีถึงปักษ์ใต้แต่เธอปฏิเสธ

แล้ววันที่อุมารังยีต้องจากเคหาสน์ไปก็มาถึง แม้จะพยายามหักใจ หักอาลัยที่มีต่อคุณแจ้ว แต่เธอก็ใช้ขัตติยะที่ข่มไว้ อุมารังยีกล่าวลาภะรดที่โต๊ะอาหารเช้า คุณภะรดจะไม่ยินดียินร้ายต่อการกำลังจะจากไปของเธอเลย ภะรดถามว่าคุณแจ้วรู้หรือยัง คงอีกนานกว่าคุณแจ้วจะลืมอุมารังยีได้ ภะรดให้นายมันไปส่งอุมารังยีที่ในเมือง

อุมารังยีไปแล้ว แต่นายมันบอกคุณแจ้วไม่ได้ว่าอุมารังยีจากไปแล้ว ดวงตาของคุณแจ้วเต็มไปด้วยความสงสัย ภะรดเองก็ไม่รู้ว่าจะบอกน้องสาวของเขาอย่างไร

คืนนั้นภะรดทำงานอยู่ตักฟักแต่แล้วก็ต้องหยุดทำ เมื่ออารมณ์ของเขาไม่สงบเอาเสียเลย กัญญาเอาดาบใส่เครื่องძំมาให้ภะรด โดยมีนางแหม่มตามไปด้วย เขายังไม่ძំเครื่องძំ เมื่อนางแหม่มกับกัญญาออกไปแล้ว ภะรดก็นึกถึงเหตุการณ์เมื่อเจ็ดแปดคืนก่อน กัญญาขึ้นมาหาเขาที่ห้อง โผเข้ากอดภะรดเอาไว้แต่ภะรดกลับปฏิเสธความรักของกัญญาที่พยายามมอบให้เขา

เช้าวันต่อมาคุณแจ้วนอนร้องไห้อยู่คนเดียว ภะรดเดินเข้ามาปลอบคุณแจ้วว่า หากอุมารังยีรักคุณแจ้วจริง ๆ สักวันเธอจะต้องกลับมา ภะรดกอดน้องสาวเอาไว้ คุณแจ้วสบตาภะรดนี้ มองเห็นความอ่อนโยนในดวงตาคู่นั้น ก่อนจะกอดพี่ชายเอาไว้ดังต้องการถ่ายทอดความรู้สึกเดียวกันสู่หัวใจของภะรด

แม่นุ่มมองหม่อมเจ้าวิศศักดิ์เทวัญนอนเหยียดยาวอยู่บนเก้าอี้ พระองค์ชายบอกแม่นุ่มว่า วิญญูว่าอุมารังยีออกจากบ้านของภะรดไปทำงานที่ปักษ์ใต้แล้ว พระองค์ชายเล่าถึงภะรดให้แม่นุ่ม

ฟังว่า แววดาของภระดเยือกเย็น ทำที่ของเขากี่สุขุมดูทรงอำนาจ แล้วมหาดเล็กก็คลานเข้ามาบอก ท่านชายว่า วิทยกับวาสนามาเฝ้า พระองค์ชายให้แม่นุ่มไปจัดการให้คนจัดห้องพักให้วิทย

เมื่อพระองค์ชายมาถึงห้องรับแขกก็ถามวิทยว่ารู้จักวาสนาได้อย่างไร วิทยบอกว่าเพิ่งรู้จัก บริษัทเรียกตัวให้เขาลงมากรุงเทพวันนี้ วาสนาเล่าว่า เขามารับเพื่อนที่สถานีรถไฟ เขามัวแต่ มองหาเพื่อนจึงชนเข้ากับวิทยและนักเลงจนเกือบมีเรื่องกัน โชคดีที่วิทยเข้ามาจัดการไกล่เกลี่ย ให้ พระองค์ชายถามว่าวาสนาได้รับใคร วาสนา

บอกว่าเขามารับภระด วาสนาบอกว่าเขาเป็นเพื่อนกับภระดมาตั้งแต่สมัยเรียนที่เยอรมัน พระองค์ชายบอกว่าจะไปพบหม่อมมอ พระองค์จึงพาวาสนากับวิทยไปด้วย

กลางลำเรือหม่อมมอ พระองค์ชายและวาสนากำลังเล่นไฟ วิทยกำลังคุยกับสาว ๆ หลายคนถึงเรื่องราวเกี่ยวกับไร่ของเขา คนที่ช่างซักที่สุด คือ พิมพทิพ วิทยถามพิมพทิพว่าบ้านของเธออยู่ที่ไหน และได้รู้จากพิมพทิพว่าเธอเป็นคนนราธิวาส เป็นลูกสาวของนายเทพ และเป็นน้องสาวของจักรา เพื่อนรักของวิทยนั่นเอง พักใหญ่ทุกคนก็เริ่มกลับไปทีละคน วิทยมองไปยังหม่อมมอ แล้วก็นึกสงสัยว่าเธอมีส่วนคล้ายคลึงกับอุมารังยี วิทยมองพิมพทิพ เห็นเธอกำลังนอนหลับ แสงแดดส่องหน้า วิทยจึงแกะผ้าขาวม้าออกมาผูกกับลูกกรงเรือบังแดดให้พิมพทิพ โดยไม่รู้ว่า พระองค์ชายลอบมองอยู่ด้วยความพอพระทัย

ตอนที่ 14 อุมารังยีสะดุ้งเมื่อนายเทพเอ่ยขอดี้มน้ำ นายเทพบอกอุมารังยีว่าเข้าใจแววดาของอุมารังยี เขาถามว่าอุมารังยีเคยมีความรักหรือไม่ เคยผิดหวังในความรักหรือไม่ แล้วนายเทพก็เล่าว่าเขาเคยผิดหวังในความรัก อุมารังยีถามนายเทพว่าจะฟังหนังสือหรือไม่ แล้วอุมารังยียกอ่านหนังสือเสด็จประพาสให้นายเทพฟัง ไม่นานนายเทพก็กลับไป อุมารังยีนั่งนึกถึงคุณแจ้วกับภระด นึกถึงความฝันที่เธอวังหน้าภระดผู้มีหน้าตาหน้าเกลียดด้วยความรู้วุ่นวายใจ จักราคณดูแลเหมือนเดิมนานั่งใกล้ๆอุมารังยี เขาชื่นชมอุมารังยีว่าดูแลนายเทพได้เป็นอย่างดี จักรานึกไม่ถึงเลยว่าอุมารังยีจะอดทนต่องานเช่นนี้ได้ อุมารังยียิ้มหวั่นๆแล้วบอกว่าคนสวยมักจะหิบบ่อยๆไหม จักราคงไม่เคยเห็นเธอโกรธ อุมารังยีถามถึงพิมพทิพว่าจะกลับมาบ้านเมื่อไหร่ แล้วจักราก็เล่าว่าเดิมนายเทพรักกับผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ผู้หญิงคนนั้นไปแต่งงานกับคนอื่น ผู้หญิงคนนั้นหนีกลับมาหานายเทพ นายเทพพาเธอไปอยู่ด้วยกันในป่า แต่สามีคนรักของนายเทพกลับตามมาพบเข้าจนได้ นายเทพจึงถูกบังคับให้แต่งงาน คนรักของนายเทพก็ถูกพรากไปอีก อุมารังยียังฟังแล้วก็นึกสับสน เข้าใจแล้วว่าเหตุไฉนนายเทพจึงพูดถึงแต่เรื่องความรักที่ผิดหวัง จักราเห็นสีหน้าขมขื่นของอุมารังยี จึงเปลี่ยนเรื่องเล่าว่าพิมพทิพรู้จักกับวิทยและพระองค์เจ้าวิศศักดิ์เทวัญ โดยบังเอิญ อุมารังยียกบอกว่าเธอเองก็รู้จัก พระองค์ชายเช่นกัน อุมารังยิมองจักราอย่างชื่นชม เธอเห็นว่าจักรามีน้ำใจตรงข้ามกับรูปร่างหน้าตา

แววตาของเขาซื้อและเป็นมิตรกับเธอ เขามักจะพูดอะไรตรงไปตรงมาอยู่เสมอ แล้วจักรก็ชวนอุมารังมียขึ้นเรือน

ตอนที่ 15 วิษณุกับสุติมาศมองเห็นกัญญากับนางเข้มก้าวลงมาจากรถด้วยใบหน้าเฉยชา แล้วหันไปคุยกับวาสนและพิมพ์ทิพย์เกี่ยวกับละคร ทุกคนแปลกใจมากที่เห็นสีหน้าของกัญญาและนางเข้มที่ตกใจเมื่อเห็นพิมพ์ทิพย์

คืนนั้นวิษณุ สุติมาศ และพิมพ์ทิพย์ออกมานั่งคุยกันหน้าบ้านเรื่องการเรียนของพิมพ์ทิพย์ พิมพ์ทิพย์ยังไม่ทราบว่าจบ ม.8 แล้วจะเรียนต่ออะไรดี วิษณุแนะนำให้พิมพ์ทิพย์เรียนเกษตร สุติมาศแย้งว่า ผู้หญิงจะเรียนเกษตรได้อย่างไร วิษณุชวนพิมพ์ทิพย์มาร่วมหุ้นกับเขา สุติมาศชวนพิมพ์ทิพย์มาอยู่ด้วยกันที่ไร่ วิษณุบอกว่าสุติมาศเป็นคนดี ทำให้พระองค์ชายปวดหัว วาสนมาพบวิษณุ วิษณุถามวาสนว่ารับประทานอาหารมาแล้วหรือยัง มองดูหน้าบ้านแขกของวาสนอย่างประหลาดใจ วาสนเล่าว่าคนในเคหาสน์ของละครดูราวกับตุ๊กตาไหลตาย ทุกอย่างในบ้านเต็มไปด้วยระเบียบ เขามองดูหน้าตาของพิมพ์ทิพย์แล้วบอกว่า พิมพ์ทิพย์มีหน้าตาเหมือนกับน้องสาวพิการของละคร พิมพ์ทิพย์เล่าว่า ละครเองก็เกลียดเธอเช่นนี้เหมือนกัน วิษณุอยากเห็นคุณแจ้ว ไม่รู้ว่าจะลืมอุมารังมียหรือยัง วาสนถามว่า อума คือท่านหญิงอุมารังมียใช่ไหม วาสนเล่าว่าเขาเคยพบอุมารังมียเสมอ ตอนที่เรียนมหาวิทยาลัย เขาจำได้เมื่อเห็นภาพวาดของพระองค์เจ้าวิศศักดิ์เทวัญ วิษณุบอกสุติมาศว่า เขาทราบความจริงตอนที่ไปกรุงเทพและพบกับหม่อมมอ สุติมาศนึกสรรเสริญพี่ชายที่เขามีจิตใจเข้มแข็ง สามารถตัดใจจากอุมารังมียได้รวดเร็วเหลือเกิน สุติมาศจึงร่ำเรงดังเดิม แม้ว่าจะยังตัดใจไม่ได้โดยง่ายก็ตาม

ตอนที่ 16 สุติมาศชวนพิมพ์ทิพย์ขับรถออกไปซื้อของในเมือง กว่าที่จะกลับก็ค่ำแล้ว ทั้งสองกลับมาถึงบ้านเห็นวิษณุ พระองค์ชาย และวาสนนั่งคุยกันอยู่ที่ระเบียง วิษณุถามสุติมาศว่าเธอขับรถกี่กิโลเมตรต่อชั่วโมง ตามมาด้วยการต่อน้องสาวคนเดียวที่ขับรถเร็วเป็นการใหญ่ ก่อนที่พิมพ์ทิพย์จะเล่าให้ทุกคนฟังว่าสุติมาศจะสอนให้เธอขับรถจ๊อบ สุติมาศเล่าว่าขณะเข้าไปในเมืองเธอกับพิมพ์ทิพย์พบละคร ละครบอกให้พิมพ์ทิพย์ไปเที่ยวที่เคหาสน์ของเขา

หลังจากรับประทานอาหารค่ำวิษณุ สุติมาศ ท่านชายวิศศักดิ์ วาสนและพิมพ์ทิพย์ มานั่งชมจันทร์ด้วยกัน ขณะนั้นคนงานวิ่งมาบอกว่าเจ้าชดปวดท้อง แล้ววาสนก็ไปตามละครมาที่บ้านไร่ของวิษณุ

วิษณุพาชดมาถึงก่อนหมอเล็กน้อย สีหน้าของคนเจ็บซีดจนเขียว วาสนกับพระองค์ชายไปปรับละคร นายชดเห็นละครก็ตกใจ ละครบอกให้สุติมาศจัดการดื่มตำลึงกับเครื่องมือผ่าตัด ละครบอกนายชดว่า คนเป็นหมอไม่ฆ่าคนไข้ของเขาหรอก วาสนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ละครวางยาสลบนายชด นายชดเพื่อไม่เป็นเรื่องเป็นราว บางประโยคสะกิดใจทุกคนแต่ไม่มีใครกล้าพูดอะไร

ภะรดบอกว่าพรุ่งนี้เขาจะส่งรถพยาบาลมารับนายชด แล้วภะรดก็ขอตัวกลับ โดยไม่รับคำชวนให้อยู่ต่อของวาสิณ วาสิณตกลงจะไปส่งภะรด

ระหว่างทางวาสิณถามถึงนายชด ภะรดเล่าว่านายชดเคยเป็นคนในบ้านของเขา วาสิณถามภะรดว่านายชดเพื่อว่าภะรดและอุมารังยีรักกัน ภะรดเขาจะตนเอง อีกไม่นานอุมารังยีก็คงจะหมั้นกับพระองค์ชาย วาสิณบอกว่าตอนนี้อุมารังยีอยู่ปักษ์ใต้ วาสิณเฝ้าตามตรงว่าอุมารังยีกับภะรดเหมาะสมกัน หากในยามนี้เป็นเวลากลางวันวาสิณจะได้เห็นแววตาเหนียวหนำของภะรด

ตอนที่ 17 รุ่งเช้า วิษณุ พระองค์ชาย และวาสิณตื่นมาเดินชมดอกไม้ วิษณุชอบดอกสายหยุด พระองค์ชายชอบดอกมณฑา ดอกไม้หลายชนิดหายาก วาสิณชมว่าวิษณุหาพรรณไม้เก่ง วิษณุเล่าว่าอุมารังยีเคยบอกว่าภะรดชอบกุหลาบเถา และถามว่าทำไมภะรดยังไม่ส่งรถพยาบาลมาอีก วาสิณเฝ้ากับทุกคนว่า เขาสงสัยเรื่องที่นายชดเพื่อว่าอุมารังยีรักภะรดแต่มีอุปสรรคมาขัดขวาง วาสิณบอกว่าเขาสงสัยอะไรหลายอย่าง แต่ต้องทิ้งเอาไว้ก่อน ครู่ต่อมาสุลิมาศกับพิมพ์ทิพย์ก็เดินลงมาจากบ้าน วิษณุแกล้งดูสุลิมาศ สุลิมาศมาเชิญชายหนุ่มทั้งสามไปรับประทานอาหาร ครู่ต่อมารถพยาบาลที่ภะรดให้นายชดก็มาถึงพร้อม ๆ กับบุรุษไปรษณีย์ มีโทรเลขมาถึงพระองค์ชาย พระองค์ชายบอกว่าจะต้องกลับกรุงเทพแล้ว เพราะท่านชายวงศ์อิศรา กลับมาถึงได้สามวันแล้ว

สายวันนั้นทุกคนไปส่งพระองค์เจ้าวิศักดิ์ โดยไม่ลืมชวนภะรดมาส่งพระองค์ชายด้วย วาสิณมองเห็นชายคนหนึ่งแอบอยู่ข้างห้องทำงานของนายสถานี เขาสังเกตว่าชายผู้นั้นจ้องมองภะรด ก่อนจะหลบหายไป วาสิณตามชายผู้นั้นไปจนถึงกระท่อมกลางป่า ชายผู้นั้นหายเข้าไปในกระท่อม วาสิณรออยู่ครู่ใหญ่ไม่เห็นชายผู้นั้นออกมาเสียที จึงเดินกลับสถานีรถไฟ โดยไม่ลืมจดจำที่ตั้งของกระท่อม เมื่อวาสิณกลับมาถึงนั้น สุลิมาศ วิษณุ และพิมพ์ทิพย์กำลังนั่งดื่มชาเย็นอยู่ในร้าน สุลิมาศถามว่าวาสิณไปไหนมา วาสิณตอบที่เล่นที่จริงว่าเขาไปเป็นนักสืบมา แต่ก็ไม่มีใครใส่ใจอะไรเพราะคิดว่าวาสิณพูดเล่น

ตอนที่ 18 คืบฝนตกภะรดนั่งนึกถึงอุมารังยี ในวันที่เขาตามไปช่วยเธอ ได้กอดเธอไว้ตลอดทั้งคืน นึกถึงดวงหน้า ริมฝีปากงามของอุมารังยี นึกถึงชีวิตของตนเองที่เกิดมามีชีวิตเพื่ออายุอันยืนยาวของผู้อื่นแล้วก็ต้องนึกสมเพช ภะรดได้ยินเสียงไซ้เหล็กย้ายไปทางปีกขวาของตึก จึงเปิดประตูห้องตามรอยเท่านั้นไป นึกถึงคุณแจ้ว จึงรีบไปที่ห้องของคุณแจ้ว พบว่าเธอหายไป ชายหนุ่มตามรอยเท่านั้นไปจนทัน พบหญิงชราวิกลจริดกำลังอุ้มคุณแจ้วหนีไปทางซอกกำแพง ภะรดตามไปจนทันหญิงชราที่ริมหน้าต่าง เขาคว้าร่างของคุณแจ้วเอาไว้ได้ทัน ขณะที่แม่ทัพ หญิงชราวิกลจริดตกหน้าต่างไป

คุณแจ้วตกใจจนซ็อก โชคยังดีที่เธอไม่เป็นบ้าไปเพราะความตระหนกนั้น ภาระดได้
น้องสาวกลับคืนมา แต่เขาก็ต้องสูญเสียแม่ทิพผู้อาภัพ มีเพียงเขาที่ยังต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อเกียรติ
และศักดิ์ศรีของเจ้าพระยาแสนสุรบดินทร์ โดยมีคุณแจ้วเกิดมาเพื่อล้างบาปให้เจ้าคุณพ่อของเธอ

ตอนที่ 19 อุมารังยีเขียนจดหมายตอบหม่อมเจ้าพงศ์ศิสรา แล้วหันมองนายเทพ จักรายืน
มองอยู่นานแล้ว เขาบอกอุมารังยีว่าอยากจะรับพิมพ์ทิพกลับมาปักษ์ได้ เพราะนายเทพอาการหนัก
เหลือเกิน พิมพ์ทิพน่าจะได้เห็นหน้าพ่อของเธอเป็นครั้งสุดท้าย

หลังจากจักราไปแล้ว อุมารังยียืนมองทะเล นึกถึงภาระดและคุณแจ้ว นึกถึงความฝันที่เธอ
ฝันถึงคุณแจ้ว กระทั่งได้ยินเสียงหอบของนายเทพ อุมารังยีจึงเรียกแม่บ้านและคนอื่นๆ มาเฝ้านาย
เทพ แล้วอุมารังยีก็ได้พบภาระด อุมารังยีตกใจมาก นายเทพเห็นภาระดก็เรียกเขาเข้าไปหา เขาถามหา
แม่ทิพ สั่งเสียให้ภาระดดูแลคุณแจ้วและพิมพ์ทิพลูกสาวของเขาอีกคน

ภาระดขอให้อุมารังยีกลับไปหาคุณแจ้วที่เคหาสน์ คุณแจ้วป่วยและกำลังจะตาย อุมารังยี
ยอมตามภาระดกลับไปหาคุณแจ้ว ระหว่างการเดินทางภาระดพาอุมารังยีไปพักที่โรงแรมที่สงขลา

ตอนที่ 20 ขณะพักที่โรงแรมอุมารังยีนอนไม่หลับเมื่อนึกถึงคุณแจ้ว รู้แล้วว่าภาระดเป็น
ลูกของแม่ทิพ เธอคงวิกลจริตเพราะถูกพรากจากนายเทพ ขณะพรากจากนั้นแม่ทิพคงมีลูกติดท้อง
คือ คุณแจ้ว อุมารังยีออกมานอกห้อง พบกับภาระด ภาระดเหน็บแนมอุมารังยี ทำให้เธอโกรธมาก
ต่างคนต่างหยิ่งในศักดิ์ศรีและทิวของตน

ตอนที่ 21 หม่อมอรพพบหม่อมเจ้าวิศักดิ์เทวัญและหม่อมเจ้าพงศ์ศิสรา หม่อมอรบอก
หม่อมเจ้าวิศักดิ์เทวัญว่าจะไปหาแม่หนุ่มที่วัง ระหว่างเดินทาง ท่านชายพงศ์ศิสราเหน็บแนมหม่อม
อรไปตลอดทาง หม่อมอรพูดถึงอุมารังยีก่อนจะประชดท่านชายพงศ์ศิสราว่าไม่นับถือมารดา
ถึงวังท่านชายวิศักดิ์ ท่านชายแนะนำวิญซึ่งเพิ่งลงมาจากไร่สองพี่น้องให้รู้จักกับท่าน
ชายพงศ์ศิสรา

หลังจากส่งหม่อมอรแล้ว ท่านชายวิศักดิ์ ท่านชายพงศ์ศิสรา วิญและแม่หนุ่มนั่งอยู่ใน
ห้องทรงสบาย วิญเล่าให้ทุกคนฟังว่าตอนนี้อุมารังยียู่ที่บ้านหมอมภาระด เธอเพิ่งมาที่ไร่ของวิญ
เมื่อวานนี้เอง และเล่าถึงคุณแจ้วว่าเธอตายแล้ว หลังจากอุมารังยีไปถึงบ้านของภาระดเพียงวันเดียว
เมื่อก่อนภาระดมีน้องสาวเพียงคนเดียว แต่ตอนนี้ภาระดเพิ่งรู้ว่าภาระดมีน้องสาวอีกคน

ตอนที่ 22 ณ เคหาสน์หลังใหญ่ ขณะที่อุมารังยีกำลังนั่งปล่อยใจคิดถึงคุณแจ้วอยู่นั้น ภาระ
ดก็มานั่งอยู่ใกล้ๆ การจากไปของคุณแจ้วทำให้ทั้งคู่ลืมทิวระหว่างกัน แม้ว่าอุมารังยีจะ
ตะจิตตะขงใจเมื่อเห็นกัญญากับนางแหม่ม แต่เมื่อนึกถึงคุณแจ้วความรู้สึกนั้นก็หายไป ภาระดเล่าว่า
พิมพ์ทิพน้องสาวอีกคนของเขาจะมาอยู่ที่เคหาสน์ เธอมีหน้าตาเหมือนกับคุณแจ้วราวกับพิมพ์
เดียวกัน ภาระดเล่าว่าเมื่อก่อนแม่ของเขามีชู้ พ่อของภาระดก็ไม่เคยใส่ใจเขาเลย พ่อส่งภาระดไป

เยอรมันตั้งแต่อายุห้าขวบ คุณเจ้าลูกต่างพ่อของเขาก็เกิดมาไม่สมประกอบเสียอีก ภาระรู้สึกว่าเขาเกิดมาเพื่อชดใช้บาปที่คนอื่นได้ก่อขึ้น อุมารังยีถามภะรดว่าทำไมเขาไม่ยอมแต่งงานกับกัญญา ภะรดอยากจะตอบตามความจริงแต่ทำไม่ได้ตั้งใจปรารถนา ขณะนั้นลุงม้นมาบอกภะรดว่า ท่านชายวิศักดิ์ ท่านชายพงศ์อิศรา และวิญญูมาหาภะรดและอุมารังยี ท่านชายพงศ์อิศราขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่าง มองเห็นภะรดกับอุมารังยีเดินเคียงกันมา เมื่ออุมารังยีก้าวเข้ามาในห้องรับแขก เธอก็โผล่เข้ากอดท่านชายพงศ์อิศรา ก่อนจะแนะนำให้ท่านชายรู้จักกับภะรดว่า อุมารังยีแนะนำว่าภะรดเคยเป็นนายจ้างของเธอ ระหว่างนั้นไม่มีใครสังเกตเห็นว่าภะรดพูดกับท่านชายพงศ์อิศราอย่างรู้ว่าเป็นเจ้า ท่านชายพงศ์อิศราบอกว่าอยากไปรับอุมารังยิตั้งแต่อยู่ที่ปักษ์ใต้แล้ว เพราะเขากับอุมารังยียมีกันอยู่แค่สองคน อุมารังยียชอบคุณภะรดที่ให้ความสะดวกสบายแก่เธอ ท่านชายพงศ์อิศราแสดงความเสียใจกับภะรดที่ต้องเสียคุณเจ้าไป พระองค์ชายวิศักดิ์บอกว่าวลีเองก็อยากมาที่นี่ แต่ติดลูกความ อุมารังยีสบตาภะรด นึกใจหายที่ต้องจากภะรดไป เธอเองไม่มีภาระผูกพันกับภะรดแล้ว เธอคงไม่สมควรที่จะอยู่ที่เคหาสน์ ภะรดพูดถึงข้อตกลงเรื่องมรดกของลุงเทพว่าให้ใครบ้าง และคุณเจ้าได้เขียนจดหมายสั่งความให้ยกทรัพย์สินสมบัติส่วนของเธอให้ครุอุมา อุมารังยีปฏิเสธไม่ยอมรับทรัพย์สินสมบัติของคุณเจ้าเด็ดขาด พระองค์ชายบอกท่านหญิงว่าจะตากอากาศอยู่ที่ไร่ของวิญญูสักพัก ยืนยันวันนั้นเคหาสน์มีโอกาสด้อนรับบุคคลหลายคน หลังจากที่ไม่ได้ต้อนรับใครมาหลายปีแล้ว

พันประตูลใหญ่ออกมาแล้ว ทุกคนก็สนทนากันเรื่องกัญญาและนางแหม่ม วิญญูเล่าว่ากัญญาเป็นเพียงลูกพี่ลูกน้องของภะรดเท่านั้น อีกไม่กี่วันจักราก็คงพาพิมพ์ทิพกลับมาจากปักษ์ใต้

ตอนที่ 23 จักรพาพิมพ์ทิพมาส่งที่เคหาสน์ พิมพ์ทิพอยู่ที่เคหาสน์ด้วยความสุขที่พี่ชายต่างพ่อรักและตามใจ แม้ว่าใบหน้าของนางจะเยือกเย็น เฉยชา แต่เธอก็อึดอัดเพราะเห็นหน้าของนางแหม่มและกัญญา นายมัน นายมิ่งและนายเมืองเทิดทูนพิมพ์ทิพเช่นเดียวกับคุณเจ้า ทุกวันที่ภะรดไปทำงาน เขากลับน้องสาวจะเหงาจึงอนุญาตให้พิมพ์ทิพไปเที่ยวที่ไร่ของวิญญูได้ เข้าให้ลุงม้นไปส่งเย็นให้ลุงม้นไปรับ แต่วันนี้พิมพ์ทิพไม่ไป เพราะวิญญูกับสุลิมาศไม่อยู่ พิมพ์ทิพประจบผู้เป็นพี่ชาย ลุงม้นมองอยู่และคิดว่าหากคุณเจ้ายังอยู่สองพี่น้องคงรักกันมาก แล้วพิมพ์ทิพก็เล่าให้ภะรดฟังว่าเธอฝันเห็นคุณเจ้า เธอเข้ามากอดพิมพ์ทิพร้องไห้ ขอให้พิมพ์ทิพพาอุมารังยีมาหาภะรด เธอบอกว่าอุมารังยียรักภะรด ภะรดบอกว่าเขาจะไปทำงานแล้ว และบอกให้พิมพ์ทิพไปบอกอุมารังยีเกี่ยวกับการแบ่งสมบัติที่ปักษ์ใต้ ภะรดออกไปแล้ว พิมพ์ทิพเดินสวนกับนางแหม่มและกัญญา กัญญาฝืนยัมนางแหม่มมองพิมพ์ทิพอย่างขัดเคือง เมื่อสิ่งที่ยาวไว้ไม่สมปรารถนา นางแหม่มจึงคิดจะทำลายทุกอย่าง นางไม่มีทางปล่อยให้คนที่นางเกลียดมีความสุขเด็ดขาด

ตอนที่ 24 บ่ายวันหนึ่งอุมารังยี สุลีมาศและพิมพ์ทิพกำลังประกอบอาหารอยู่ในครัวในบ้านสุลีมาศ สุลีมาศให้พิมพ์ทิพรับประทานอาหารด้วยกันที่ไร้อยู่ พิมพ์ทิพถามอุมารังยีว่ากระดเคยยืมให้เธอหรือไม่ พิมพ์ทิพบอกว่าเธอทำให้กระดยืมได้วันละครั้ง พิมพ์ทิพบอกว่าเธอไม่ค่อยได้พูดกับกัญญาและนางแหม่ม แล้วอุมารังยียกกับสุลีมาศก็ชวนพิมพ์ทิพไปอาบน้ำ ผลัดเครื่องแต่งตัวของสุลีมาศ ห้าโมงครึ่งแล้วลุงมันยังไม่มา กระดมารับพิมพ์ทิพด้วยตนเองด้วยรถของพิมพ์ทิพ เธอเพิ่งบอกกระดว่าอยากได้รถเพียงแค่สามวัน เธอก็ได้รถรวดเร็วราวกับเนรมิต เอ็นั้นกระดอยู่รับประทานอาหารที่บ้านของวิญญู บรรยากาศเป็นไปอย่างชื่นมื่น กระดยิ้มแย้มบ่อยขึ้น เขงคุดกับท่านชายวิศักดิ์บ่อยครั้ง

ตอนค่ำเมื่อกระดกับพิมพ์ทิพลากลับ พิมพ์ทิพบอกว่าหากเธอขับรถเป็นจะมารับอุมารังยีไปเที่ยว กระดทวงถามเรื่องทรัพย์สินสมบัติของคุณแจ้วกับอุมารังยีและเกือบมีปากเสียงกัน พระองค์ชายบอกว่าเอาไว้ให้ถึงเวลาเสียก่อนค่อยตกลงกัน ระหว่างทางกลับบ้านพิมพ์ทิพถามว่าทำไมสีหน้าของกระดไม่ค่อยสดใสเลย พิมพ์ทิพบอกว่า ท่าทางของอุมารังยีเหมือนจะปิดบังอะไรบางอย่างอยู่ เธอคงเข้าใจผิดอะไรบางอย่าง พิมพ์ทิพถามว่า หากกระดรู้สึกเหมือนคุณแจ้วบอกในฝันของเธอ กระดจะไม่พอใจหรือ กระดบอกว่าเขาไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะแต่งงานกับใครได้ เพราะอีกไม่นานเขาก็คงจากพิมพ์ทิพไป กระดบอกว่าสิ้นคุณแจ้วแล้วเขาคงไม่มีใครให้เป็นห่วงอีก แต่กลับมีพิมพ์ทิพมาให้เป็นห่วงแทน แต่คงไม่มีอะไรเกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้หรอก

ตอนที่ 25 บ่ายวันหนึ่งพิมพ์ทิพเปิดประตูรถ ก้าวลงมาโดยไม่รอลุงมัน เข้ามาในบ้านของสุลีมาศ เธอถามสุลีมาศว่าอุมารังยีอยู่ไหม อุมารังยีเดินออกมาสมทบ ถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับกระด พิมพ์ทิพบอกว่าให้อุมารังยีไปดูเอง อุมารังยีจึงไปกับพิมพ์ทิพ พิมพ์ทิพบอกว่าตำรวจมาขูดศพในสวน มีคนเห็นว่ากระดเป็นคนฆ่าภรรยาของตนเองตาย กระดไม่ได้ให้การอะไร ตำรวจจะให้ย้ายการฟ้อง ลุงมันบอกอุมารังยีว่านางแหม่มเป็นคนไปบอกตำรวจ ลุงมันเล่าว่า นางแหม่มคงโกรธที่กระดไม่รักกัญญาจึงหาทางจงล้างจ้องผลาญกระด ลุงมันเล่าว่าประวิญเป็นผู้หญิงที่พ่อของกระดต้องการให้กระดแต่งงานด้วย คืบหนึ่งกระดไปที่สวนกับประวิญ ลุงมันไม่เห็นเหตุการณ์อะไร แต่ได้ยินเสียงปืนสองนัดซ้อน เมื่อวิ่งมาดูก็พบว่าประวิญตายแล้ว กระดเป็นคนถือปืน นางแหม่มอยู่ในเหตุการณ์ด้วย จากนั้นลุงมันกับนางแหม่มก็แนะนำให้กระดฝังศพของประวิญไว้ในสวน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมากระดก็ไม่ยิ้มแย้มกับใครอีกเลย อุมารังยีสงสัยว่าชายที่บุกรุกขึ้นมาบนเลหาสน์เมื่อหลายวันก่อนคงเป็นคนที่รักของประวิญ นายมันสันนิษฐานว่าเขาคงขึ้นมาทำร้ายกระด เจ้านายดีอย่างกระดคงหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว นายมันเอ่ยเสียงเครือด้วยความสงสารเจ้านาย พิมพ์ทิพร้องให้ส่งสารกระด พิมพ์ทิพบอกอุมารังยีว่ากระดอยู่ภายในห้องสมุด พิมพ์ทิพจะรออยู่ข้างนอก ภายในห้อง อุมารังยีเดินไปหยุดยืนตรงหน้ากระด กระดลืมตาขึ้นมองเห็นอุมารังยี

ตอนที่ 26 ละครดึกฝั่งให้อุมารังษีดูแลพิมพ์ทิพ เขาเข้าใจว่าอุมารังษีกำลังจะแต่งงานกับ ท่านชายวิศศักดิ์ เช่นเดียวกับที่อุมารังษีเข้าใจว่า ละครจะแต่งงานกับกัญญา เมื่อได้พูดกันตามตรง ละครและอุมารังษีก็เข้าใจกันเสียที หลังจากเข้าใจผิดกันอยู่นานเกือบปี ละครบอกอุมารังษีว่ามัน สายไปแล้ว อุมารังษีบอกว่ายังไม่สายหากยอมเล่าทุกอย่างให้เธอฟัง ละครยอมเล่าว่า แม่ทิพเป็นลูก ของพระยาฤทธิธรรมาไชย เจ้าพระยาแสนสุรบดินทร์ พ่อของละครนั้นเป็นทหาร ไม่เคยมีภรรยา มา ก่อน เพราะเป็นทหารมัวแต่ยุ่งอยู่กับการทำงานและสร้างปราสาทหลังนี้ วันหนึ่งพ่อของละครได้ พบกับแม่ทิพก็เกิดหลงรัก จึงให้ผู้ใหญ่ไปสู่ขอ โดยไม่รู้ว่าแม่ทิพรักรอยู่กับนายเทพเด็กในบ้าน เมื่อ นายเทพพลาดหวังจากความรัก นายเทพจึงกลับไปบิณฑิไปได้ พ่อของละครอยู่กับแม่ทิพจนมีลูกคือ ละคร แต่แม่ทิพก็ไม่เคยรักละคร เมื่อละครอายุย่างหกขวบ พ่อของละครก็ฝากละครกับเอกอัครราชทูต ไปอยู่ที่เยอรมัน ละครอยู่เยอรมัน ได้เจ็ดปี ก็ทราบข่าวว่าแม่ทิพหนีไป พ่อของละครเจ็บแค้นมาก ท่านค้นหาแม่ทิพอยู่แปดปี จึงทราบจากเทศานาธิวาสว่าแม่ทิพอยู่ที่บิณฑิได้ ท่านตามแม่ทิพไป จนถึงนาธิวาส และได้แม่ทิพกลับคืนมา แม่ทิพถูกทรมานทั้งกายและใจจนเสียจริต แม่ทิพมีคุณ แฉ้วคิดท้องมาด้วย คุณแฉ้วเกิดตอนแม่ทิพเสียจริตจึงพลอยพิการไปด้วย พ่อของละครไม่เหลียวแล ปลอ่ยให้แม่ทิพเลี้ยงดูคุณแฉ้วไปตามประสา ตอนละครกลับมาคุณแฉ้วกำลังจะตายอยู่แล้ว

ส่วนประวิญนั้นเป็นลูกของเทศานาธิวาส เขาขอให้เจ้าพระยาแสนสุรบดินทร์ให้ประ วิญแต่งงานกับละคร แต่ประวิญมีคนรักรอยู่แล้ว เจ้าพระยาแสนสุรบดินทร์ไม่ทราบว่ประวิญมีคน รักรอยู่แล้ว ละครกลับมาเมืองไทยเมื่อพ่อของเขาเจ็บหนัก เขากับประวิญแต่งงานกันง่าย ๆ ใน ห้องนอนของเจ้าพระยาแสนสุรบดินทร์ไม่กี่เดือนต่อมาพ่อของละครก็สิ้น ละครจึงนำคุณแฉ้วมา ดูแล แล้วนำแม่ทิพไปไว้ที่กระท่อม

การที่ละครยอมคบค้าสมาคมกับคนอื่นก็เพราะไม่อยากขัดใจพิมพ์ทิพ การที่ละครไม่ สนใจกัญญาทำให้แหม่มไปบอกตำรวจเรื่องประวิญ แต่สิ่งที่ละครห่วงที่สุดก็คือพิมพ์ทิพ เพราะเธอ เป็นสมบัติชิ้นเดียวของเธอ อุมารังษีเห็นใจละคร เธอบอกละครว่าลุงมันบอกว่าได้ยินเสียงปืนมาจาก สองทาง แล้วละครก็บอกให้อูมารังษีไปแต่งงานกับท่านชายวิศศักดิ์เสีย เพราะเห็นแก่ความสุขของอุ มารังษี เพราะละครไม่ใช่หมอมะรดคนเดิมผู้มีแต่คนยกย่องอีกแล้ว เมื่อแรกนั้นอุมารังษีแง่จน แต่ เมื่อนึกถึงความรักและจิตใจของละคร อุมารังษีก็ยอมสงบลง อุมารังษีบอกว่าจะหาทางช่วยละคร ทุกวิถีทาง

ละครเดินมาส่งอุมารังษีที่ประตู และบอกให้อูมารังษีช่วยปลอบพิมพ์ทิพให้หายตกใจด้วย

ตอนที่ 27 อุมารังษีมาถึงไร่สองพี่น้อง สุติมาศรีสอบถามว่าละครเป็นอะไร อุมารังษีเล่าว่า ละครถูกฟ้องว่าฆ่าภรรยาตายแล้วซ่อนศพไว้ในสวนนานถึงเก้าปี ทุกคนต่างนึ่งอิงกับคำบอกเล่านี้ ท่านชายพงศัศราถามว่าแล้วจริงหรือ อุมารังษีบอกว่าประวิญถูกยิงด้วยกระสุนขนาดเดียวกับปืน

ของภรรจริง แต่อุมารังยีไม่แน่ใจว่าประวิญจะตายด้วยปืนของภรรหรือไม่ พร้อมกันนั้นอุมารังยียังเล่าข้อสงสัยของเธอว่า นางแหม่อาจใส่ร้ายภรร อุมารังยีเล่าประวัติของภรรให้ทุกคนฟัง พร้อมด้วยข้อสังเกตของลู่มั่น อุมารังยีบอกว่าจะหาหลักฐานมาช่วยภรรให้ได้

คืนนั้นอุมารังยีนอนไม่หลับกับนานาคความคิด ขณะเดียวกันท่านชายวิศศักดิ์ก็นอนไม่หลับเช่นกัน ทั้งสองจึงออกมาสนทนากันนอกห้อง ท่านชายวิศศักดิ์บอกว่าเคยหลงรักอุมารังยี แต่ตอนนี้ท่านเห็นอุมารังยีเป็นเพียงน้องสาว ท่านชายวิศศักดิ์บอกว่าจะช่วยภรรให้ได้ ทั้งสองคิดว่าจะไปตามหาคนรักเก่าของประวิญมาเป็นพยานให้ภรรพ้นผิด ท่านชายวิศศักดิ์จึงคิดว่าจะให้วาสิณมาช่วยล้วงความลับเกี่ยวกับคนรักเก่าของประวิญจากนางแหม่ให้ได้

ตอนที่ 28 อุมารังยีเล่าความคิดของภรรให้วาสิณฟัง วาสิณคิดหนักว่าหลักฐานทุกอย่างมัดตัวภรรแน่นหนาเหลือเกิน อุมารังยีไม่แน่ใจว่ากระสุนที่ยิงประวิญนั้นเป็นของภรรหรือไม่ วาสิณแย้งว่าไม่มีพยานอื่นนอกจากนางแหม่ ซึ่งนางจะต้องปรับปรำภรรอย่างถึงที่สุดอย่างแน่นอน วาสิณชวนอุมารังยีไปที่เคหาสน์และให้อุมารังยีไปบอกภรรว่าอย่ากังวลอะไรเลย อุมารังยีได้ข่าวจากพิมพ์ทิพว่า ภรรยังคงทำงานตามปกติ เพียงแต่นอนดึกมากขึ้นเท่านั้น วาสิณรับปากกับอุมารังยีว่าจะหาทางช่วยภรรอย่างเต็มที่

วาสิณขับรถพาอุมารังยีกับพระองค์เจ้าวิศศักดิ์เข้ามาในเคหาสน์ พิมพ์ทิพและนายมันลูกขึ้นยืน และเดินเข้ามาทักทายพระองค์ชายและวาสิณ พระองค์ชายถามถึงภรร พระองค์ชายให้อุมารังยีไปหาภรร นายมันบอกว่าภรรคงไปที่กระท่อมเขียว นายมันให้อุมารังยีตามภรรไป เธอเดินตัดกำแพงหลังเคหาสน์ ครัวใหญ่อุมารังยีก็มาถึงหน้าผาชัน อุมารังยีใจหายกลัวภรรตกหน้าผา เธอเข้าใจว่า ภรรคงกำลังนึกถึงแม่ของเธอ

ตอนที่ 29 อุมารังยีปล่อยให้ภรรโอบกอดเธอไว้ อุมารังยีเตือนว่าให้ออกไปจากที่อันตรายก่อน อุมารังยีเดินนำภรรไปที่ต้นตะแบก อุมารังยีบอกภรรว่าอย่ากังวลอะไร วาสิณกำลังหาทางช่วยเธออย่างเต็มที่ ภรรบอกว่า ถึงอย่างไรเขาก็ไม่รอดพ้นข้อกล่าวหา เพราะมีข้อหาซ้อนขึ้นมาอีกว่า เขาเป็นคนผลักแม่ทิพตกหน้าผาตาย ภรรขอเวลาละทิ้งความกังวลทั้งหมดสักชั่วโหม่ง แล้วเอนตัวลงนอนหนุนตักของอุมารังยี อุมารังยีไม่เคยคิดเลยว่าจะได้ใกล้ชิดกับภรรได้เช่นนี้ ในยามนี้การได้ใกล้ชิดกับภรรทำให้อุมารังยีรู้สึกปลอดภัย เธอรู้สึกว่าภรรเองไม่ต่างจากบุรุษทั่วไปเมื่อไม่มีเวลาดาเยือกเย็นผู้นั้น ภรรกลับไปกระทั่งพระอาทิตย์ตก ภรรตื่นขึ้นมาบอกอุมารังยีว่า เขาฝันเห็นแม่ทิพ แล้วภรรก็ขุดข้อมืออุมารังยีให้ลุกขึ้น แต่เธออุทธรณ์ว่าเป็นเหน็บ ภรรจึงอุ้มอุมารังยีเดินลงมาจากใต้ต้นตะแบกริมหน้าผา อุมารังยีบอกภรรว่าเธอหายเป็นเหน็บแล้ว และขอให้ภรรวางเธอลง ภรรกอดอุมารังยีเอาไว้

ฝนใกล้ตกแล้ว ละครดงมืออุมารังมิเข้าไปในบ้าน ขณะเดินเข้าไปในชอกกำแพง มีชายผู้หนึ่งวิ่งเข้ามาชนละครดงกับอุมารังมิกระเด็นไปคนละทาง ละครดงจับชายผู้นั้นไว้ เขาคือราชิด คนรักเก่าของประวิญ ราชิดสะบัดแต่ไม่หลุด ละครดงถามว่าเขาเป็นใคร ราชิดบอกว่าเขารู้จักละครดงและอุมารังมิดี อุมารังมิบอกว่าเธอจำชายผู้นี้ได้ เขาคือคนที่ปีนขึ้นมาจากเจดีย์ ตอนที่ 30

ละครดงถามว่าราชิดจะมาฆ่าเขาเพื่อแก้แค้นให้ประวิญใช่ไหม ราชิดตอบว่า เขาจะฆ่าละครดงทำไม ในเมื่อละครดงไม่ได้ฆ่าประวิญ ครู่ต่อมาแสงไฟฉายหลายดวงจากคนหลายคนก็พุ่งตรงมา อุมารังมิขอร้องให้ราชิดช่วยเป็นพยานให้ละครดง หลายเสียงเอ่ยหลายคำพูด ราชิดเป็นคนขี้ขลาดแต่กระสุนเพียงถากไหล่เท่านั้น

ยี่สิบนาที่ผ่านไป ผู้กำกับตำรวจก็มาถึง ราชิดให้การกับตำรวจว่า นางแหม่มเป็นลูกสาวของแม่มนนางทิพ นางแหม่มจึงติดตามรับใช้นางทิพเสมอมา กระทั่งนางแหม่มรักกับพี่ชายของนางทิพ และมีลูกคือ กัญญา นางแหม่มจึงคิดการร้ายขึ้น โดยนางแหม่มพยายามแสดงความเห็นใจราชิดกับประวิญเพราะต้องการให้กัญญาแต่งงานกับละครดง แต่เจ้าพระยาแสนสุรบดินทร์ไม่เปลี่ยนใจจะยกเลิกงานแต่งงานระหว่างละครดงกับประวิญ นางแหม่มจึงหาแทนลูกสาวจึงฆ่าประวิญ คนที่ยิงประวิญคือนางแหม่มไม่ใช่ละครดง ราชิดรู้ว่าใครเป็นตัวการฆ่าประวิญ เมื่อเขาแอบเข้ามาที่เคหาสน์ในคืนวันหนึ่งและแอบได้ยินนางแหม่มคุยกับกัญญาเรื่องประวิญ นางแหม่มยังไม่ยอมรับสารภาพ เป็นเวลาเดียวกับที่วิญญพานายชดเข้ามา นายชดกราบละครดงและสารภาพว่า เขาถูกนางแหม่มใช้ให้ข่มขืนปิ่นต่อให้ละครดงยิงปิ่นสวนไป ส่วนนางแหม่มเป็นคนยิงประวิญจากทางด้านหลัง นอกจากนั้นนางแหม่มยังใช้ให้เขาหลอกอุมารังมิเข้าไปในกระท่อมของแม่ทิพ และหลอกว่าละครดงยังอยู่ที่เชิงเขา ให้อุมารังมิเข้าไปช่วย แต่ละครดงกลับเป็นคนช่วยชีวิตของเขาเอาไว้ ขณะนั้นนางแหม่มลุกขึ้นจะจับอุมารังมิเอาไว้ แต่ละครดงคว้าร่างของอุมารังมิไว้ได้ทัน นางจึงวิ่งเตลิดออกไปที่ห้องกัญญา ละครดง อุมารังมิ และทุกคนวิ่งตามไป เห็นนางแหม่มกำลังเจือมีดจะฆ่ากัญญา ตำรวจจึงเข้าแย่งมีดและจับนางแหม่มไปได้

บทส่งท้าย ในวันทำบุญเคหาสน์ หลังจากแขกหรือท่วยทยอยกลับหมดแล้ว ละครดงกับพิมพ์ทิพพาอุมารังมิขึ้นไปพักผ่อน ส่วนละครดงนั้นขอทำงานก่อน คืนนั้นอุมารังมิหลับและฝันเห็นประวิญ คุณแจ้วและแม่ทิพ ทุกคนต่างมีหน้าตาสดใส เธอสะดุ้งตื่น พอดีกับที่ละครดงเสร็จจากงานและเดินเข้ามาในห้อง อุมารังมิกอดละครดงเอาไว้และบอกว่าเธอเคยฝันเห็นประวิญ เมื่อก่อนประวิญมีหน้าตาเศร้าสร้อย แต่ในครั้งนี้ประวิญมีหน้าตาสดใส อุมารังมิเอ่ยเหมือนละเมอก่อนจะหลับไป ละครดงกอดอุมารังมิเอาไว้

6. คู่เงาต่าง

โดย ประภัสสร เสวิกุล (2542)

ตอนที่ 1 ที่บ้านสวนริมทำน้ำ วีรบุรุษ กลับเข้ามาในบ้าน นึกถึงวันที่เธอและน้องสาวทั้งสอง คือ บุษผาและภารดียังเป็นเพียงเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ทุกครั้งที่น้องสาวทั้งสองถูกแกล้ง วีรบุรุษก็จะเข้าไปปกป้องน้องสาวเสมอ ๆ สักพักจี้ ลูกสาวของเธอก็หมุนรถเข็นไถ่เข้ามา วีรบุรุษบอกจี้ว่า บ่ายนี้บุษผาจะกลับมาที่บ้าน

บุษผาเก็บกระเป๋าเสื้อผ้า นึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับวรวิทย์ แฟนหนุ่มที่เพิ่งจบลง นึกถึงผู้จัดการบริษัทที่ไล่เธอออกด้วยพิษเศรษฐกิจ บุษผาไม่ออกเลยว่าพี่สาวที่เธอหวังจะไปพึ่งพานั้นจะต้อนรับเธอหรือไม่ เพราะการที่ชีวิตครอบครัวของวีรบุรุษกับน้าที่จบลงนั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเธอ เพราะเธอรักเธอ ไม่ได้รักวีรบุรุษ บุษผากับวีรบุรุษเข้าหน้ากันไม่ได้หลายปี กระทั่งจี้ลูกสาวของวีรบุรุษมีปัญหาเรื่องกระดูกขา วีรบุรุษและบุษผาจึงกลับมาเข้าหน้ากันได้อีกครั้ง บุษผาคอยให้กำลังใจพี่สาว จนความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพี่สาวดีขึ้น

จี้ขึ้นรถเข็น ไปตามลานซีเมนต์ และถามวีรบุรุษว่า รอยเท้ารอยไหนเป็นของวีรบุรุษ ก่อนจี้จะถามถึงภารดีและคุณค่าคุณยายของเธอ จี้บอกว่าถ้าเธอเดินได้ก็คงจะดี เธอจะได้ย่ำให้ทั่วลานซีเมนต์ วีรบุรุษนึกถึงวันที่พ่อแม่ไล่ภารดีออกจากบ้าน เพราะภารดีรักและจะแต่งงานกับบ๊อบ นิโกรอเมริกันที่แก่คร่าวพ่อของเธอ แต่ภารดีก็ยืนยันว่าเธอรักบ๊อบ ภารดีทะเลาะกับพ่อแม่อย่างหนัก เธอยืนยันว่าจะแต่งงานกับบ๊อบและไปอยู่อเมริกา

ตอนที่ 2 บนเรือหางยาว บุษผากอดกระเป๋ไว้แน่น นึกเสียดายรถที่เธอต้องขายไป หลังจากออกจากงาน ไม่นานนักบุษผาก็กลับถึงบ้านด้วยท่าทีเศร้าซึม ไม่ยุ่งกับงานเหมือนเคย วีรบุรุษบอกน้องสาวว่า เธอจัดห้องข้างบนไว้ให้แล้ว วีรบุรุษจัดแจงให้แดงเอากระเป๋าของบุษผาขึ้นไปเก็บ จี้ดีใจมากที่น้าสาวของเธอกลับมา บุษผาพูดถึงหุ่นมือที่จี้ชอบเล่น

บ๊อบถามภารดีว่าเมทริคคลับหรือยัง ทั้งสองคุยกันถึงวิถีเลี้ยงลูกแบบสังคมอเมริกันของบ๊อบ และการเลี้ยงลูกแบบไทยของภารดี ภารดีนึกไปว่า หากเธอไม่แข่งกร้าวกับพ่อแม่ พ่อแม่ของเธอก็อาจไม่ต้องตาย แต่บ๊อบบอกว่าเขาและเธออาจไม่ได้แต่งงานกัน คืนนี้บ๊อบจะไปตกปลาริมลำธาร ไม่ไกลจากที่พัก

บุษผากำลังเล่นหุ่นมือกับจี้เรื่องหนูน้อยเสื้อแดง บุษผาบอกว่าอยากไปเดินซื้อของในศูนย์การค้า จี้ขอมากับบุษผา แต่วีรบุรุษไม่ยอม บุษผาจึงชิงตัดบทว่าจะพาจี้ไปด้วย วีรบุรุษทำท่าไม่ยอมให้จี้ไปด้วย

บ๊อบพาภารดีออกไปเดินเล่น โดยบ๊อบไม่ลืมนำคันเบ็ดไปด้วย ดึกแล้วบ๊อบบอกว่าจะไปส่งภารดีก่อน แล้วจะมาตกปลาใหม่

บุษผาถามจี๊ว่าอยากได้อะไร จี๊ก็บอกว่าอยากถ่ายสต็อกเกอร์ บุษผาจึงเซ็นรถเซ็นเร็ว ๆ ไปที่ตู้สต็อกเกอร์ รถเซ็นชนกับพิธาน และพบกับนทีพ่อของจี๊ ทั้งสี่ถ่ายสต็อกเกอร์ด้วยกัน

ตอนที่ 3 เมทริวตื่นขึ้นมากลางดึกแล้วบอกภรรยาว่าเขาอนไม่หลับ อ่อนภาคิดว่าอยากนอนกับแม่ แต่ภรรยาไม่ยอมเพราะเธอต้องการเลี้ยงลูกให้เป็นผู้ชาย

บุษผาพาจี๊กลับบ้านถึงบ้าน จี๊เล่าว่าเจอพ่อ พ่อพาจี๊ไปกินไอศกรีมกับพิชชา จี๊เล่าว่า นทีซื้อชาวอะเบาส์ให้จี๊ วีรนุชจะส่งชาวอะเบาส์คืนให้ นที เธอไม่ต้องการให้ นทีเข้ามาเกี่ยวข้องกับครอบครัวของเธออีก

พิธานบอกนทีว่าบุษผาคือคนที่ใช่สำหรับเขา และให้ นทีเป็นพ่อสื่อให้ พิธานแนะนำให้นทีเลิกคบตัว หญิงสาวที่ทำงานที่เดียวกัน

การตีพามาเมทริวเดินตามตำรวจและหน่วยกู้ภัยไปและบอกเมทริวว่าบ๊อบหัวใจวายตายแล้ว จี๊น้อยใจวีรนุชเธอบอกบุษผาทั้งน้ำตาว่า นทีไม่เคยทำอะไรให้เธอเลย แต่เมื่อนทีซื้อชาวอะเบาส์ให้ วีรนุชก็มาแย่งไป

ดึกคืนนั้นบุษผานั่งอยู่ที่โต๊ะหนังสือนึกถึงความอ่อนโยนของ นที นานเท่าไรแล้วหนอที่เธอไม่ได้เห็นความอ่อนโยนของ นที นึกถึงตอนที่เธอเป็นนักศึกษา และกำลังหลบฝนอยู่หน้าร้านอาซิมนคนหนึ่ง บุษผาตัดสินใจว่าจะวิ่งฝ่าฝนข้ามถนน ไปยังป้ายรถเมล์ฝั่งตรงข้ามหรือไม่ ชายคนหนึ่งก้าวเข้ามาหาเธอ และบอกว่าเขาอยู่บ๊อบ 3 และเคยเป็นพี่เลี้ยงกลุ่มของบุษผาตอนรับน้องใหม่ บุษผาและเพื่อน ๆ เรียกเขาว่าพี่ชายใจดี

บทที่ 4 บุษผารู้สึกตัวตื่นเพราะเสียงโทรศัพท์ วีรนุชรับโทรศัพท์อยู่ชั้นล่าง วีรนุชตะโกนเรียกบุษผาให้ลงไปข้างล่าง วีรนุชบอกว่าภรรยาโทรศัพท์มาจากอเมริกา ภรรยาบอกให้และบอกว่าบ๊อบเสียชีวิตแล้ว นึกถึงวันที่ “ไอนิ่งหน่อง” หนูตะเภาของเด็กหญิงภรรยาตายแล้ว บุษผาถามวีรนุชว่าภรรยาเป็นอย่างไรบ้าง วีรนุชบอกบุษผาว่า บ๊อบหัวใจวายตาย ภรรยาเหลือกันอยู่แค่สองแม่ลูกที่อเมริกา บุษผาให้วีรนุชชวนภรรยาสามีมาอยู่เสียด้วยกันที่เมืองไทย

นทีมองภรรยาที่นั่งเหม่อลอยถึงบุษผาเขาชอบเธอจนไม่อยากคุยกับป๊ม หญิงสาวที่เขาเคยควง ภรรยาให้ นทีช่วยโทรศัพท์ไปนัดบุษผามากินข้าวดูหนังด้วยกัน ภรรยาบอกว่าจะต่อโทรศัพท์ไปเองและให้ นทีช่วยพูดให้ นทีนั่งคนกาแฟ มองภรรยาทำงานอย่างมีความสุข ส่วนเขานึกถึงวันที่เขาและบุษผาพบกันที่มหาวิทยาลัย นัดแรกที่เขาและบุษผาไปดูหนังด้วยกัน บุษผาพาวีรนุชไปด้วย เพราะเห็นว่าพี่สาวไม่ค่อยได้ไปไหน

การตีกำลังเก็บข้าวของเตรียมตัวไปอยู่เมืองไทย เธอถามลูกชายว่าบอกเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนหรือยังว่าจะไปอยู่เมืองไทย ภรรยาบอกเมทริวว่าที่นั่น เขจะมีป้าอีกสองคนและน้องอีกคน เธอบอกลูกชายว่าที่เมืองไทยเธอและลูกชายมีญาติอยู่ที่นั่น แต่ที่อเมริกาเธอและเมทริวไม่มีใคร

ตอนที่ 5 เด็กนักเรียนกำลังไล่จับปลาหมอลงฝนต โดยไม่สนใจว่ามีมือและเสื้อผ้าจะสกปรก บุญผาเงินรถให้จี๊ มีอีกหนึ่งทางร่วมให้หลานสาวขณะพาไปขึ้นรถโรงเรียนที่หน้าปากซอย นึกถึงวันที่เธอ พี่สาวและน้องสาวเดินตากฝนขึ้นรถเมล์ไปโรงเรียน รถบัสมูลนิธิเพื่อเด็กพิการมาแล้ว ในเวลาเดียวกับที่ขึ้นรถมาจอด เขาบอกจี๊ว่ามาหาจี๊ และจะมาหาลูกสาวบ่อย ๆ นึกถึงถึงการที่เขาแต่งงานกับวีรณู เพราะคำขอร้องของบุญผา เขาไม่เคยรักวีรณูเลย ทำให้ชีวิตครอบครัวของเขาและวีรณูต้องพังลง นึกได้ว่าบุญผาสูญเสียความมั่นใจและหันเหไปหาชีวิตการฉ้อโกงในชีวิตรอบคอบนั้นคงไม่มากนักมาอยู่บ้าน นึกบอกบุญผาว่าเขาอาจจะเสียลูก เพราะหากเขากลับไปที่บ้าน วีรณูก็จะคอยพุดจากระแฉะกระแฉะจนทนไม่ได้ ต้องพุดอะไรแรง ๆ ตอบออกไปบ้าง นึกบอกบุญผาว่าให้เธอช่วยพาจี๊ออกมาเที่ยวข้างนอกกับเขาบ้าง เขาอยากเลี้ยงจี๊ให้เหมือนกับเด็กปกติ เพื่อให้จี๊คิดว่าความพิการของจี๊ไม่ได้เป็นปมด้อยสำหรับจี๊

บุญผากลับมาที่บ้าน เห็นวีรณูกำลังจัดห้องให้ภารดี วีรณูนึกถึงวันที่เธอและน้องสาวเดินระบำผลไม้เมื่อเห็นรูปถ่ายเก่า ๆ ตอนที่สามพี่น้องยังเด็ก นึกถึงวันที่วีรณูยังเป็นมือทอยตุ๊กตามือหนึ่ง แล้ววีรณูกับบุญผาก็ทอยตุ๊กตาไป หัวเราะไป

ภริยานพอใจมากที่เห็นบุญผากับจี๊ออกมาได้สำเร็จ

ตอนที่ 6 ภริยานถามบุญผาว่าจะสั่งอะไรอีกไหม ภริยานบอกว่าสติกเกอร์ที่กินไม่อร่อย นึกบุญผาและจี๊ถึงความเห็นว่าสติกเกอร์นั้นอร่อยมาก แล้วเปลี่ยนประเด็นไปคุยเรื่องรสนิยมเรื่องภรรยาของแต่ละคน แล้วจี๊ก็บอกคนที่ทั้งน้ำตาว่าวีรณูเอาชามน้อะเบาส์ของเธอไป นึกโกรธมากที่วีรณูทำตัวเป็นเจ้าของชีวิตของคนอื่น นึกบอกว่าจะซื้อชามน้อะเบาส์ให้จี๊ใหม่ บุญผาบอกว่าให้เรื่องเงียบไปก่อน จี๊จะได้เรียนรู้ถึงการไม่ได้อะไรตั้งใจ แม้จะเจ็บบ้างแต่ก็เพียงครั้งเดียว วีรณูเองก็จะได้เรียนรู้ถึงการถนอมน้ำใจลูก

ภริยานนึกถึงวันที่เธอกับบ๊อบนั่งอยู่ข้างเตาผิง บ๊อบพุดถึงสมัยที่เขาเคยเป็นทหารในสงครามเวียดนาม และขอร้องภริยานว่าให้บริจาคของใช้ของเขาให้กับการกุศลเมื่อเขาตาย

บุญผาบอกจี๊ว่าอย่าบอกวีรณูว่าเธอและจี๊ไปทานข้าวกับนทีมา และบอกว่าเธอจะเป็นคนตอบคำถามของวีรณูเอง จี๊บอกบุญผาว่า เธออยากมีพ่อแม่เหมือนคนอื่น และถามบุญผาว่าทำไมพ่อแม่ของเธอต้องแยกทางกัน บุญผาบอกว่าวีรณูและนทีอาจจะจะมีเหตุผลของตัวเองที่ไปกันไม่ได้

หญิงสาวซื้อตุ๊กตานั้นที่ไปทานข้าวกับลูกค้าเป็นอย่างไรบ้าง นึกบรรยายอารมณ์ใส่ตัวอย่างไม่พอใจ หลังจากกลับมาจากทานข้าวกับบุญผา จี๊และภริยาน นึกถามตัวเองว่า หากเธอแต่งงานกับเขา เธอจะเลี้ยงจี๊ได้ไหม ตัวตอบว่าให้จี๊อยู่กับแม่จะดีกว่า เพราะเธอเองเป็นแม่เลี้ยง หากเกิดอะไรขึ้นสักคมก็คงโทษว่าเป็นความผิดของแม่เลี้ยง

เด็กแล้วบุษผาเดินไปรับโทรศัพท์ นทีโทรศัพท์มาคุยกับเธอ วีรณูขำถามว่าใครโทรมา บุษผาจึงโกหกออกไปว่า มีคนโทรมาผิดเบอร์ บุษผาแนะนำให้วีรณูพาจี้จ้อออกไปเที่ยว แต่วีรณูไม่อยากจะออกไปข้างนอก เพราะไม่อยากเห็นสายตาสมเพชของใคร ๆ ที่มองเธอว่าเป็นแม่มายผัวทิ้ง และมองว่าจี้จี้เป็นเด็กพิการ วีรณูไม่อยากยอมเข้าใจคำพูดของน้องสาว

บุษผาก้าวขึ้นบันไดไป เธอล้มตัวลงนอนครุ่นคิดถึงคำพูดของนที แล้วข่มตาหลับอย่างยากลำบาก

ตอนที่ 7 ภิธานถามนทีว่าเป็นอะไรไป ทำหน้าอย่างกับจึกไม่มีเงินจะเสียส่วย นทีบอกว่าเขามีเรื่องไม่สบายใจนิดหน่อย นทีพูดถึงลูกและบอกว่า วีรณูก็คิดกันไม่ให้เขาพบลูกทุกทาง ภิธานแนะนำให้ไปหาจี้จี้ที่โรงเรียน นทีคิดว่าจี้จี้ไม่มีทางเข้าใจเรื่องที่เขาคุยกับวีรณูแยกทางกันได้ ตราบใดที่วีรณูยังคงพูดกรอกหูจี้จี้อยู่แบบนี้ นทีไม่ได้กลัววีรณู แต่เขาแค่ความรู้สึกของจี้จี้มากกว่า ภิธานถามนทีว่าผู้หญิงที่เขารักแต่ไม่ได้แต่งงานด้วยเป็นใคร แต่นทีไม่ยอมบอก

วีรณูปลุกน้องสาวแต่เช้า บอกว่าภารดีโทรศัพท์มาว่ากำลังจะกลับมา บุษผาอาสาไปซื้อแอร์ที่ห้างสรรพสินค้าให้หลานชาย และชวนวีรณูไปห้างสรรพสินค้าด้วยกัน

นทีเดินนำแฟนสาวเข้าไปในร้านอาหารข้างที่ทำงาน ตัวถามนทีว่าเขาเป็นอะไรหรือเปล่า นทีตอบว่าไม่เป็นอะไร เขาหันไปสั่งอาหารกับบ๊วย นึกโกรธบ๊วยที่จำไม่ได้ว่าเขาชอบสั่งอาหารอะไร ตัวบอกนทีว่าผู้จัดการธนาคารให้เธอย้ายไปทำงานที่สาขาอื่น แต่เธอเลือกที่จะลาออกเพื่อรับเงินพิเศษ ตัวบอกให้ผู้จัดการเรื่องการแต่งงานระหว่างเธอกับนทีให้เร็วที่สุด

ตอนที่ 8 ภิธานดูออกว่านทีไม่สบายใจเรื่องตัวชวนเขาแต่งงาน นทีบอกว่าเขายังไม่อยากจะแต่งงานกับตัวเขาเองเป็นฝ่ายไม่แน่ใจว่าตัวคือคนที่ใช่หรือเปล่า

เมทธีวถามภารดีว่าเมืองไทยเป็นอย่างไร คนไทยต้องมุ่งเหลือทิ้งเหลือหรือเปล่า เมทธีวจะมีเพื่อนหรือไม่ ภารดีบอกว่าเมทธีวจะมีจี้จี้เป็นเพื่อน จี้จี้เป็นเด็กพิการ เมทธีวบอกแม่ว่า เขาไม่ชอบเด็กผู้หญิงและเด็กพิการด้วย

จี้จี้ให้ความสนใจข้าวของที่วีรณูกับบุษผาซื้อมาจากห้างสรรพสินค้า วีรณูจัดแจงให้บุษผาขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้า และให้แดงอุ่นอาหารที่ซื้อมาจากซูเปอร์มาเก็ต เพราะไม่มั่นใจในความสะดวก วีรณูบอกจี้จี้ว่าเธอไม่ได้ซื้อของฝากมาให้ลูก เธอไม่ค่อยพอใจนักเมื่อเห็นบุษผาเอาใจจี้จี้

นทีนึกถึงวันที่บุษผามาบอกเขาว่า วีรณูรักเธอมาก และขอเรื่องให้แต่งงานกับวีรณู เธอยืนยันว่าจะไม่ยอมทำร้ายจิตใจวีรณูเด็ดขาด แม้ว่าเธอจะรักนทีมาก แต่เธอก็รักวีรณูมากกว่า

ตอนที่ 9 วีรณูเร่งน้องสาวให้รีบแต่งตัวไปรับภารดีด้วยกันที่สนามบิน วีรณูรู้สึกตัวเองรู้เรื่องโลกภายนอกน้อยมาก และน้อยกว่าที่บุษผารู้

จีจี้กำลังดูละครอยู่กับแดง แดงอยากดูละครช่องอื่น แต่จีจี้ก็ตรีโมทนาช่องเดิมอย่างไม่พอใจ จีจี้บอกว่าไม่ชอบละครที่แดงจะดู จีจี้ถามว่าการ์ตูนจะมาอยู่ที่เมืองไทยเลยรึเปล่า จีจี้บอกว่าเธอไม่ชอบเด็กผู้ชาย เพราะเด็กผู้ชายชอบแกล้งเธอ และเธอก็ไม่ชอบคนตัวดำด้วย คนเดียวที่เธอจะไม่ยอมทำให้เสียใจมีเพียงคนเดียวคือบุษผา

ภิษณบอคนที่ว่าเขาอยากพาบุษผาไปกับจีจี้ไปกินข้าวที่สวนอาหารที่มีสวนสัตว์เล็ก ๆ แต่คนที่ไม่ยอมไปด้วยและแสดงอารมณ์หงุดหงิดใส่

วีรณุชกับบุษผานั่งเล่นอยู่ในห้องนั่งเล่น ขณะที่การ์ตูนกำลังเล่นกับแมทธิวอยู่บนพื้นบ้าน การ์ตูนกับวีรณุชคุยกันเรื่องโรงเรียนของแมทธิว วีรณุชไม่ค่อยพอใจเลยที่การ์ตูนจะให้ลูกเลือกโรงเรียนเอง แต่เมื่อเถียงน้องสาวไม่สำเร็จ เธอก็ต้องยอมตามน้องสาว

บุษผาคุยกับแมทธิวเป็นภาษาอังกฤษและชวนแมทธิวไปช้อนปลาสดมาให้ยุ่ง เย็นนี้วีรณุชชวนบุษผาและการ์ตูนทำปลาเผาทั้งเผากินกัน บุษผาและการ์ตูนอาสาไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ต นึกถึงวันที่การ์ตูนทำไฟไหม้ทางมะพร้าวจนเกือบไฟไหม้บ้าน จนถูกพ่อกับแม่ไล่ตี แล้วสามพี่น้องก็หัวเราะขำพร้อมกัน

นทีนั่งดื่มเบียร์อยู่ในผับเล็ก ๆ เพียงลำพัง นึกถึงคำพูดของตัวที่ชวนเขาไปพบพ่อแม่ที่ต่างจังหวัด แค้นที่บ้ายเบียง

ตอนที่ 10 นทีโทรมาหาบุษผา บุษผาถามว่าโทรมาทำไมดึกดื่น อยากให้มีเรื่องนักรหรือนทีต่อว่าบุษผาว่าเพราะความเป็นแม่พระของบุษผาที่ขอให้วีรณุชแต่งงานกับนที ทำให้ครอบครัวของนทีกับวีรณุชต้องลงเอยเช่นนี้ นทีขอพบบุษผา บุษผาบอกว่าจะไปพบนทีในวันพรุ่งนี้ หลังจากวางสายแล้ว วีรณุชก็ถามขึ้นว่าใครโทรมา บุษผาจึงโกหกว่าเพื่อนที่บริษัทโทรศัพท์มา การ์ตูนถามโดยไม่ตั้งใจว่าเพื่อนเก่าหรือแฟนเก่าโทรมา ทำให้บุษผานึกโกรธ แล้วขอตัวขึ้นนอน เหลือเพียงวีรณุชกับการนั่งคุยกัน วีรณุชเล่าว่าบุษผาเป็นสาวมั่น ชอบไปเที่ยวผับ ดันรำฟังกเพลง หาความสนุกจนไปคว้าผู้ชายที่เจอกันในผับมาอยู่ด้วยพักหนึ่ง การ์ตูนปิดปากหาว่าเป็นการตดบท แล้วขอตัวขึ้นนอนบ้าง

แมทธิวมองความโกลาหลยามเช้า เมื่อพี่สาวของแม่ปลุกให้พี่เลี้ยงลุกขึ้นมาเตรียมอาหารให้เด็กพิการ แล้วก็อดนึกถึงบรรยากาศยามเช้าของพ่อแม่และเขาก่อนไปโรงเรียนที่อเมริกาไม่ได้ บุษผาถามแมทธิวว่านอนหลับสบายไหม เด็กชายตอบว่านอนไม่หลับ เพราะคิดถึงแต่อดีตของเขา บุษผาชวนแมทธิวคุยเรื่องแต่อดีต บุษผาบอกให้แมทธิวทำดีกับจีจี้ ดูแลจีจี้เพราะจีจี้เป็นคนพิการ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กับคนพิการที่ต้องรอความสุขเข้าไปหา แมทธิวขอไปส่งจีจี้ แต่บุษผาบอกว่าเอาไว้วันหลัง

จีจี้คุยกับบุษผาระหว่างบุษปาเข็นรถไปโรงเรียนว่า เธออยากเจอนทีอีก จีจี้บอกว่าเธอมีความสุขมากเวลาบุษผาอยู่กับนที ขณะที่วีรณูแม่ของเธอเองเห็นเธอเป็นแค่นกน้อยหรือปลาทองตัวหนึ่งเท่านั้น จีจี้อยากเกิดเป็นลูกของบุษผาและวีรณูเองก็คงเสียใจที่มีเธอเป็นลูก แล้วนทีก็มาจริงๆ ทำให้จีจี้ดีใจมาก

นทีพาบุษปาเข็นรถไปเรื่อย ๆ นทีคุยกับบุษผาเรื่องอดีตที่ผ่านมาอีกว่า เขาคิดผิดที่แต่งงานกับวีรณู บุษผาแย้งว่ามันจบไปนานแล้ว นทีเอ่ยด้วยควา

ตอนที่ 11 บุษผาถามว่านทีบ้าไปแล้วถึงได้พูดเช่นนั้น นทีแย้งว่าถ้าเขาจะบ้าก็เพราะบุษผา นทีถามว่าทุกวันนี้บุษผามีความสุขหรือที่เป็นเช่นนั้น นทีไม่อยากพูดถึงสิ่งที่ผ่านมาแล้วอีก เขาจะใช้โอกาสนี้ขอบุษผาแต่งงานอีกครั้ง บุษผายังคงนึกถึงความรู้สึกของพี่สาว นทีอยากให้บุษปากิดและตัดสินใจดี ๆ

บุษผาถามหาวีรณู ภารดีบอกว่าวีรณูไปประชุมผู้ปกครองที่โรงเรียนของจีจี้ ส่วนภารดีจะไปดูโรงเรียนให้แมทธิว ภารดีอดชื่นชมความแกร่งของพี่สาวทั้งสองไม่ได้ บุษผาเล่าเรื่องที่วีรณูกัดกันลูกให้ภารดีฟัง ภารดีบอกว่า เธอเคยพูดกับบ๊อบว่า หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแยกทางกัน แมทธิวจะยังมีทั้งพ่อและแม่ ภารดีพยายามถามบุษปาว่ามีเรื่องอะไรไม่สบายใจ

ภริณามหานทีที่หับ นทีบอกภริณาอย่างคลุม ๆ ว่าตัวไปหาฤกษ์แต่งงานมาแล้ว แต่เขาไม่

อยากแต่งงานกับตัว นทีบอกภริณาตามตรงว่า เขาต้องการแต่งงานกับบุษผา ทำให้ภริณาโกรธมาก นทีบอกให้ภริณาสัมบุษผา สัมความเป็นเพื่อนระหว่างเขากับภริณาเสียก็ได้ แล้วภริณาก็เดินจากไป

คิดแล้ว บุษผายัง ไม่นอน ภารดีเข้ามาคุยกับบุษผาในห้อง บุษปายังคงตัดสินใจไม่ได้ว่า เธอควรทำอะไร ภารดีให้ข้อคิดกับบุษผาว่าครั้งหนึ่งเราควรรหาโอกาสแต่ต้องความฝันของตนเอง

ภริณาแปลกใจมากที่ตัวไม่รู้สึกละอะไรกับการบอกยกเลิกการแต่งงานของนที ตัวยังคงคิดอะไรไม่ออก เธอยังคงอยากอยู่เงียบๆคนเดียว เมื่อภริณาเดินจากไปแล้ว ตัวก็ซบหน้าลงกับเข่าร้องไห้เบา ๆ

ภริณาโทรบอกวีรณูว่านทีกำลังจะแต่งงานใหม่กับบุษผา วีรณูเผยแผ่เสียงอย่างลึกลับด้วยความโกรธว่าเป็นไปไม่ได้

บุษผาถามวีรณูว่าใครโทรศัพท์มาเมื่อเห็นว่าพี่สาวถือโทรศัพท์ค้าง บุษผาพยายามปรับความเข้าใจกับวีรณู วีรณูกล่าวหาบุษปาไปต่าง ๆ นา ๆ ว่าเรื่องระหว่างเธอกับนทีที่เกิดขึ้น มีบุษผาเป็นยาคำแหงกอยู่ตลอดเวลา บุษผาต้องการรักษาภาพความสัมพันธ์ในอดีตระหว่างเธอกับพี่สาว บุษผายืนยันว่าเธอเข้าใจวีรณูดี แล้วบุษผาก็ตัดสินใจว่าจะออกจากบ้านไปก่อนที่จีจี้จะตื่น

นที่นั่งลงตรงหน้าตัว เขาบอกยกเลิกการแต่งงานระหว่างเขากับตัว ดีกว่าจะปล่อยให้เรื่อง
 เลยตามเลย และจบลงด้วยความเจ็บปวดเหมือนกับการแต่งงานครั้งแรกของนที นทีสารภาพตาม
 ตรงว่าเขารักบุษผา เขาขอแต่งงานกับเธอแล้ว แต่บุษผายังไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ แม้ตัวเสียใจ
 น้อยใจอยู่บ้าง แต่ก็ยังเห็นนทีเป็นเพื่อน

บุษผากลับมาที่อพาทเมนต์ มองออกไปนอกหน้าต่าง เธอสะบัดศีรษะไล่ความทรงจำ
 เกี่ยวกับวรัญญูออกไป นึกถึงคำพูดของนทีที่บุษผาทำให้วรัญญูและนทีถูกบุษผายันไปพร้อม ๆ กัน
 บุษผายกมือขึ้นปิดหน้าร้องไห้อย่างสุดจะกลั่นความรู้สึกที่เก็บไว้มานานหลายปี

เมทริวเซ็นรลพาจี๊ไปตามลานซีเมนต์ นทีมาที่บ้านของวรัญญู นทีบอกวรัญญูอย่าง
 ตรงไปตรงมาว่า เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น ทั้งการล้มเหลวของชีวิตคู่ของเขากับวรัญญู และเรื่องที่เขา
 กับวรัญญูมองหน้ากันไม่ติด เป็นเพราะความไม่กล้าตัดสินใจจะไรรอออกไปของเขาเอง นทีต้องการมา
 ขอบุษผากับวรัญญู วรัญญูบอกว่า นี่เป็นสาเหตุที่ทำให้บุษผาออกไปจากบ้าน

ลานซีเมนต์ข้างเรือนหลังเก่า ที่ในอดีตเป็นที่วิ่งเล่นของเด็ก ๆ สามคน หากสังเกตดี ๆ จะ
 เห็นรอยเท้าเล็ก ๆ หลายรอยเป็นสังขารึกความทรงจำ จี๊จี๊ให้เมทริวดูรอยเท้าของวรัญญู บุษผา และ
 ภารดีในอดีต เมทริวบอกว่าจะมีการเทปูนทับอีกนิดหน่อย เขากับจี๊จี๊จะได้มีรอยเท้าบ้าง แต่จี๊จี๊
 จะมีเพียงล้อรถเข็นเท่านั้น เมทริวบอกว่า ไม่เห็นจะเป็นไรเลย มันก็แค่รอยเล็ก ๆ เท่านั้น แต่จี๊จี๊
 บอกว่าสิ่งที่สำคัญคือสิ่งที่เขาจะทำในวันข้างหน้าต่างหาก

7. บุคลา

โดย โสภาค สุวรรณ (2540 ข)

ตอนที่ 1 บุคลานำดอกกุหลาบสีชมพูมาให้แม่คู่ด้วยการดมกลิ่น แต่ก็ไม่แน่ใจว่าแม่จะ
 เข้าใจไหม บุคลามองกุหลาบสีชมพูและคิดว่าดวงตาที่เห็นเลือนรางของแม่คงไม่ช่วยให้แม่
 มองเห็นกุหลาบในมือเธอ แม่ถามว่าบุคลาเอากุหลาบมาจากไหน ไปตัดกุหลาบของชาวบ้านมา เขา
 จะว่าเอานะลูก แต่บุคลาตอบว่า เธอตัดกุหลาบมาจากหน้าบ้านนี่เอง ดันที่คุณปายกให้ บุคลาเห็นว่า
 แม่ที่นอนอยู่บนฟูกร้องไห้ จึงกอดแม่เอาไว้อย่างรักใคร่ บุคลา ชื่นใจของแม่ แม่บอกกับบุคลา
 เช่นนั้น แม่บอกว่าบุคลาแปลว่าดอกไม้ ตอนบุคลาจะเกิด แม่ฝันว่ามีคนเอาดอกไม้มาให้หลายคำ
 หลายชื่อ ล้วนแต่หอมชื่นใจ พอบุคลาเกิด คุณป้าจึงพยายามหาชื่อที่เหมือนดอกไม้ให้ บุคลาถามแม่
 ว่า แม่หิวหรือยัง บุคลาจะไปรีบปิ่นโตที่ครัว บุคลาบอกแม่ว่าจะไปครัวครัวเดียว และบอกว่ายาย
 เคลื่อนจะทำข้าวต้มเครื่องไว้ให้ อังคาบับว่าเปลืองเงินทองเปล่าๆ บุคลาลูกจากฟูกเดินเข้าไปใน
 ห้องครัว บุคลาเปิดตู้ชั้นล่าง หยิบปิ่นโตตรงไปทางโรงครัว ชนกับคนที่เดินสวนมา ปิ่นโตถาสนั้น
 กระเด็นเกลื่อนถนน คนถูกชนด่าบุคลาว่า เด็กบ้า ตาบอดเหมือนพ่อกับแม่แล้วหรือ ถึงได้ซุ่มซ่าม
 เซอะเซแบบนี้ บุคลาเคลื่อนเข้าหาอีกฝ่าย จะเอาชายเสื้อเช็ดเลือดให้คนถูกชน แต่เหมวลากลับ

แสดงท่าทีรังเกียจ เก็บหนังสือเกลื่อนพื้นได้ เหมวลาถามว่า แม่แก่ตายแล้วหรือ บุลลาถามเหมวลาว่า มาว่าแม่เธอทำไม เหมวลาบอกว่า บุลลาที่อยู่แต่กับคนตาบอด คนตาบอดจะรีบไปไหนมาไหนได้ บุลลาเถียงว่า ตาบอดแล้วมันเกี่ยวอะไรกับใคร เหมวลาดูถูกว่า ตาบอดก็ต้องมาขอทาน ไปไหนไม่รอดอย่างนี้ไง ที่หิวปิ่นโตไปโรงครัว ก็เพราะไปขอข้าวกิน หากเป็นเวลาอื่น ๆ เหมวลาคงไม่โกรธจนต้องกล่าวคำพูดออกมาเช่นนี้ หากมิใช่เธอกำลังโกรธที่ถูกแม่ดูมาเมื่อครู่ จนอยากจะระบายกับใครตรงหน้าที่ขวางหูขวางตา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงทำให้เหมวลารู้สึกเหมือนได้ระบาย โดยเฉพาะกับญาติพี่น้องตรงหน้า เหมวลาเปรียบเทียบกับครอบครัวของบุลลาว่า บุลลามีทั้งพ่อทั้งแม่ แต่เธอไม่มีทั้งพ่อแม่ แต่พ่อก็ไม่ได้แยแสเธอ พ่อหย่าร้างกับแม่ ส่วนพ่อเลี้ยงของเธอรักรักรักไปเสียด้วยซ้ำว่าเธอเป็นลูกติดของแม่ เหมวลาต้องการความรัก เมื่อไม่ได้ความรัก เธอจึงเบนเข็มไปหาคุณยาย แต่คุณยายก็ทำให้เธอผิดหวัง เพราะคุณยายเป็นคนยุติธรรมเหลือเกิน คุณยายมักจะเอาเด็กบุลลามาเปรียบกับเธอเสมอ ขนาดบุลลาไม่ใช่หลานในไส้ ยิ่งทำให้เธอไม่พอใจ อีกคนที่เธอไม่ชอบคือ คุณป้าสลัษศรี ผู้คนรอบตัวเธอไม่มีใครดีเลย โดยเฉพาะเด็กบุลลา น้องเด็กที่มีพ่อตาบอดและแม่ตาบอดที่อยากรจะมีลูกออกมาให้ดูน่าทุเรศและเป็นภาระมากขึ้นไปอีก ซึ่งเป็นเรื่องเดียวที่ตาและแม่ของเหมวลาเห็นด้วย ลุงนพพร อังกาบ และบุลลา อาศัยอยู่ในห้องแถวแคบ ๆ คนที่แม่ของเหมวลามักจะบ่นอยู่เสมอว่า ลำพังพื้นผืนคนเดียวคงน่าเวทนา แค่นี้ก็กินข้าวครบสามมื้อไปจนตายคงไม่เป็นไร แต่นี่มีเมียมีลูกเข้าไปอีก นี่ถ้าไม่จัดการให้อังกาบทำหมัน คงมีลูกออกมาเป็นพรวน ทุเรศ หัวก็บอด เมียก็มิด ทำมาหากินอะไรก็ไม่ได้ เตี้ยปวย เตี้ยปวย ดูแลไม่คุ้มเลยสักนิด เหมวลาเห็นด้วยว่าทุเรศ แม่เหมวลาจะรู้ว่าลุงนพพรถูกส่งไปเรียนหนังสือ เรียนดนตรีที่โรงเรียนสอนคนตาบอด แต่เหมวลาก็ไม่คิดว่าคนตาบอดมีความรู้สึกนึกคิดเหมือนคนทั้งหลาย ในแง่ที่ต้องการเพื่อนและความรัก เธอมองว่านพพรไม่มีสติเอาเสียเลย ช่างเอาภาระมาให้คนอื่น เหมวลาเยาะบุลลาว่ามาขอข้าวกิน บุลลาตอบว่าไม่ใช่ เหมวลาจึงเยาะว่า ค่ารถเมล์ ค่าขนม ค่าเล่าเรียน คุณยายก็ต้องออกให้ บุลลา แล้วหาว่านพพรทุเรศ อยากรจะมีลูกมีเมีย บุลลาได้กลับด้วยความโกรธว่า ไม่จริง พ่อของเธอก็ทำงาน หาเงินมาช่วยค่ากับข้าว ค่าอะไรต่อมิอะไรในบ้าน เหมวลาแน่นแหวะต่อแหวะเอาเอง บุลลาได้กลับด้วยความโกรธที่เหมวลาพาดพิงถึงความพิการของพ่อแม่เธอในเชิงดูหมิ่นดูแคลน บุลลาไม่เคยอดทนกับเรื่องนี้ เพราะเธอสำนึกว่าตนเองต้องปกป้องบิดามารดา บุลลาเหวี่ยงเถาปิ่นโตหวือ ๆ แล้วก็หลุดลงเมื่อคุณเฉลิมศรีเดินเข้ามา บุลลาบอกว่าเหมวลาว่าบุลลา เหมวลาบอกว่าบุลลามารขอข้าวที่โรงครัวกิน คุณเฉลิมศรีถึงกับนิ่งอึ้ง เพราะมันเป็นเรื่องจริง คุณเฉลิมศรีไล่เหมวลาขึ้นบ้านไป แล้วบ่นไล่หลังตามลูกสาวไปว่า เหมวลาหนีเรียน ปลอมลายมือเธอในจดหมายเชิญผู้ปกครอง แต่บุลลาไม่สนใจ หากไม่นึกถึงความหิวของแม่ บุลลาคงไม่เดินต่อไปที่โรงครัวเด็ดขาด ยายเคลื่อน คนครัว ยืมให้บุลลา และบอกว่าข้าวต้มเสร็จพอดี มะลิเห็นสีหน้าบุลลาก็ถามว่ามีเรื่องกับเหมวลาตาม